

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Stephanie Perkins'in karakterleri hepimizin hayalindeki aşkı buluyor,
gerçek zamanda ve sonsuza kadar."

—RAINBOW ROWELL

Eleanor & Park ve *Fangirl* romanlarının ödüllü yazarı

LOLA

ve KOMŞU

ÇOCUK ★

STEPHANIE PERKINS

- ★ 2012 YALSA En İyi Genç Edebiyatı ★ 2013 ALA Rainbow Seçkisi
 ★ 2012 The Inky Awards Silver Inky Ödülü Adayı
 ★ 2011 Goodreads Choice Awards En İyi Genç Yetişkin Romanı Adayı

"Stephanie Perkins bizim neslimizin Jane Austen'ı. Hikâyeleri kısa sürede unutamayacağınız kadar büyüleyici."

— TAHEREH MAFI, *Bana Dokunma* romanının çoksatın yazarı

"Büyülü... Âşık olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçek anlamda hatırlatıyor."

— CASSANDRA CLARE, *New York Times* çoksatın yazarı

"Zekice diyaloglar, taptaze karakterler ve bir sürü yakıcı temas... Sarah Dessen hayranları, aşk ve gerçekliği incellekle birleştiren Stephanie Perkins'i zevkle okuyacaklar."

— KIRKUS REVIEWS

"Zekice kurgulanmış diyaloglar ve seksi bir romantizm... Lola'nın fazlasıyla mütevazı espri anlayışı ve Perkins'in, onun gelgitli duygularını yazmaktaki becerisi birleşince ortaya son derece iyi bir romans kitabı çıkıyor."

— PUBLISHERS WEEKLY

"Perkins, insanların farklılıklarını kabullenmenin ancak aşk ile mümkün olduğunu son derece iyi bir şekilde gösteriyor."

— BOOKLIST

"Çok modern, çok eğlenceli ve tartışılacak sorularla dolu."

— ROMANTIC TIMES BOOK REVIEWS

Çeviren: Aslı Tümerkan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

9 786053 016487

www.yabanciayinlari.com
 facebook.com/yabanciayinlari
 internet satışı: ilknuhta.com

Lola ve Komşu Çocuk

Özgün Adı | *Lola and the Boy Next Door*

Stephanie Perkins

Yayına Koordinatörü | Tuğçe Nida Sevin

Redaksiyon | Merve Süzer

Düzeltili | Berke Kılıç

Kapak Uygulama | Aslıhan Kopuz

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık | Aslıhan Kopuz

Kapak Görseli | shutterstock.com, kitkatlastimosa

1. Baskı, Eylül 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-5016-48-7

Türkçe Çeviri © Aslı Tümerkan, 2015

© Yabancı Yayınları, 2015

© Stephanie Perkins, 2011

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Bu eser Nurihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanciyayinlari.com - www.ilknokta.com

Ücretsiz PDF Kütüphane: <https://rantey.org>

Kapak, 1. Baskı: Demir Oset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

STEPHANIE PERKINS

LOLA

ve KOMŞU

ÇOCUK ★

Çeviren
Aslı Tümerkan

birinci bölüm

Üç basit dileğim var. Gerçekten de çok büyük istekler değiller.

İlki, kış dansına Marie Antoinette gibi giyinerek gitmek. Bir kuşa kafes görevi görebilecek kadar abartılı bir peruk ve dansa ancak ikili kapılardan girebileceğim kadar geniş bir elbise istiyorum. Ama içeri girerken eteğimi yukarı kaldırıp asker çizmeleri giydiğimi göstereceğim, böylece herkes fırırların altında punk-rock olduğumu görecek.

İkincisi ise ebeveynlerimin erkek arkadaşımı onaylaması. Ondan nefret ediyorlar. Sürekli koyu renk dipleri gözüken açık sarı saçlarından, örümcek ağları ve yıldız dövmeleleriyle kaplı kollarından nefret ediyorlar. Kaşlarının küçümseyici, gülümsemesinin alaycı olduğunu söylüyorlar. Müziğinin yatak odamdan bangır bangır çalmasından bıktıklarını ve erkek arkadaşımın grubunu kulüplerde çalarken izlemeye her gittiğimde eve dönüş saatim hakkında kavga etmekten yorulduklarını.

Peki ya üçüncü dileğim?

Bir daha asla Bell ikizlerini görmek istemiyorum. Hiçbir zaman.

Ama erkek arkadaşımdan bahsetmeyi tercih ederim. Ebeveyn onayı istemenin pek havalı olmadığıнын farkındayım ama Max'ın benim için *doğru kişi* olduğunu kabul etseler hayatım çok daha kolay olurdu. Bu, utanç verici kısıtlamaların, randevulardaki saat başı kontrollerin ve en iyisi, pazar kahvaltılarının sona ermesi anlamına gelirdi.

Böyle sabahların sona ermesi anlamına.

"Bir waffle daha ister misin Max?"

Babam Nathan, altın renkli waffle yığınının antika masamızın üzerinden erkek arkadaşına doğru itiyor. Bu gerçek bir soru değil. Biz gitmeden ebeveynlerimin sorgularına devam edebilmeleri için verilen bir emir. Kahvaltıyla baş etmemizin ödülü ise, daha az kontrollü ve daha rahat bir pazar akşamüstü randevusu.

Max iki waffle ve ev yapımı frambuaz-şeftali şurubu alıyor. "Teşekkürler efendim. Her zamanki gibi inanılmaz." Max şurubu dikkatle, her kareye bir damla gelecek şekilde döküyor. O, görünüşünün aksine dikkatli biri. Bu yüzden hiçbir zaman cumartesi geceleri içki veya ot içmez. Kahvaltıya akşamdan kalma gözükerek gelmek istemez. Tabii ki ebeveynlerimin dikkat ettiği şey bu. Hovardalığa dair bir kanıt.

"Andy'ye teşekkür et." Nathan başını hızla evimizde bir turta pastanesi işleten diğer babama çeviriyor. "O pişirdi."

"Çok lezzetli. Teşekkür ederim efendim." Max hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Lola, yeteri kadar aldın mı?"

Gerindiğimde, sağ kolumda yirmi santim boyunca uzanan Bakalit bilezikleri birbirlerine çarpıyor. "Evet, yirmi dakika önce. Hadi." Dönüp bizi erken bırakmaya daha yatkın aday olan Andy'ye yalvarıyorum. "Artık gidebilir miyiz?"

Andy masumca gözlerini kırıştırıyor. "Biraz daha portakal suyu ister misiniz veya omlet?"

“Hayır.” Kendimi bırakıp kambur durmamak için savaşıyorum. Kambur durmak hiç çekici değil.

Nathan bir waffle’a daha çatalını batırdı. “Ee. Max. Savaş okuma dünyası nasıl gidiyor?”

Max indie punk rock tanrısı olmadığı zamanlarda, San Francisco şehri için çalışıyor. Max’in üniversiteye gitmek istememesi Nathan’ı sinirlendiriyor. Ama babam, Max’in esasında dâhi olduğunu anlamıyor. Max adlarını söyleyemediğim insanlar tarafından yazılmış karmaşık felsefe kitapları okuyor ve bir sürü kızgın politik belgesel izliyor. Ben kesinlikle Max’le tartışmaya girmem.

Max kibarca gülümsüyor ve koyu kahve kaşları azıcık kalkıyor. “Geçen haftayla aynı.”

Andy, “Peki ya grubun?” diye soruyor. “Cuma günü bir plak şirketi müdürü gelmeyecek miydi?”

Sevgilim kaşlarını çatıyor. Plak şirketindeki adam gelmişti. Max onun yerine Andy’yi Amphetamine’in gelecek albümü hakkında bilgilendiriyor. Ben ve Nathan da birbirimize kaşlarımızı çatıyoruz. Şüphesiz babam bir kere daha Max’i suçlayacak hiçbir şey bulamadığı için hayal kırıklığına uğramış durumda. Tabii yaş konusu dışında.

Ebeveynlerimin sevgilimden nefret etmesinin gerçek sebebi bu.

Benim on yedi, Max’inse yirmi iki yaşında olmasından nefret ediyorlar.

Ama ben yaşın önemli olmadığına son derece inanan biriyim. Ayrıca fark sadece beş yıl, bu ebeveynlerimin arasındaki farktan çok daha az. Fakat bunu veya sevgilimin. Nathan’ın ebeveynlerimin çıkmaya başladığındaki yaşında olduğunu belirtmem hiçbir işe yaramıyor. Bu sadece sinirlenmelerine sebep oluyor. Nathan hep, “Ben o sırada Max’le yaşıt olsam da Andy otuz yaşındaydı,” diyor. “Ergen değildi. Ve ikimizin de önceden birçok erkek arkadaşı

bir sürü hayat deneyimi olmuştu. Bu tip şeylere öylece dalamazsın. Dikkatli olmalısın.”

Ama genç ve âşık olmanın nasıl olduğunu hatırlamıyorlar. Tabii ki bu tip şeylere dalabilirim. Söz konusu Max gibi biri olduğunda bunu yapmamam aptalca olur. En iyi arkadaşım, ebeveynlerimin bu kadar katı olmasının çok komik olduğunu düşünüyor. Ne de olsa, bir çift eşcinsel adam seksi, birazcık da tehlikeli bir erkek arkadaşın cazibesini anlamalı, değil mi?

Bu, gerçekten acı verecek kadar uzak.

Mükemmel bir kız çocuğu olmam bir şeyi değiştirmiyor. İçki içmiyorum, uyuşturucu kullanmıyorum ve hiç sigara içmedim. Arabalarını çarpmadım, araba kullanamıyorum bile, o yüzden yüksek sigorta paraları ödemiyorlar. Fena olmayan bir işim var. İyi notlar alıyorum. Eh, biyoloji dışında ama o domuz fetüsünü kesip incelemeyi ilkelerim yüzünden reddettim. Ve iki kulağım da birer delik var ve hiç dövmem yok. Henüz. Toplum içinde ebeveynlerime sarılmaktan utanmıyorum bile.

Nathan koşmaya gittiğinde ter bandı taktığı zamanlar hariç. Çünkü, hadi ama.

İşleri hızlandırmayı umarak masadaki tabak çanağımı topluyorum. Bugün Max beni en sevdiğim yerlerden biri olan Japon Çay Bahçesi'ne götürdükten sonra arabasıyla akşam vardiyam için işime bırakacak. İki durak arasında 64 model Chevy Impala'sında biraz güzel zaman geçireceğimizi umuyorum.

Max'in arabasının hayalini kurarak mutfak tezgâhına yaslanıyorum. Nathan, “Kimono giymediği için ben de senin kadar şaşkınım,” diyor.

“Ne?” Daldıktan sonra insanların benim hakkımda konuşuyor olduğunu fark etmekten nefret ediyorum.

Nathan kırmızı ipek pijama altına işaret ederek, “Japon

Çay Bahçesi'ne Çin'e özgü pijamalarla gidiyorsun," diye devam ediyor. "İnsanlar ne düşünecek?"

Ben moda ya inanmıyorum. Kostümlere inanıyorum. Hayat her gün aynı insan olmak için fazla kısa. Ebeveynlerimin salakça davrandığını fark ettiğimi göstermek için Max'e gözlerimi deviriyorum.

Andy, "Bizim küçük travestimiz," diyor.

"Sanki daha önce bunu hiç söylememişsin gibi." Andy'nin tabağını kapıp kahvaltıdan kalanları Betsy'nin kâsesine döküyorum. Betsy'nin gözleri büyüyor ve waffle kalıntılarını büyük bir köpek ısırığıyla yiyor.

Betsy'nin tam adı Heavens to Betsy', onu yedi yıl önce hayvan barınağından kurtardık. Kıрма, golden retrieverlara benziyor ama rengi siyah. Ben siyah bir köpek istiyordum çünkü Andy bir keresinde siyah köpeklerin barınaklardan en son alınan, bu yüzden de uyutulmaları en muhtemel köpekler olduğuna dair bir dergi kupürü kesmişti. Andy hep gazete veya dergi kupürleri keser, genelde aşırı dozdan ölen, frengiye yakalanan veya hamile kalıp okulu bırakan ergenler hakkındaki yazıları. Fakat bence siyah köpeklerin en son seçilmesi kesinlikle köpek ırkçılığı. Betsy'nin kalbi çok geniş.

"Lola." Andy'nin yüzü ciddi. "Daha bitirmemiştim."

"O zaman yeni bir tabak al."

Nathan, "Lola," deyince, Andy'ye temiz bir tabak veriyorum. Betsy'nin daha çok waffle için yalvardığını görünce bunu Max'in önünde bir olaya çevireceklerinden korkuyorum.

Betsy'ye, "Hayır," diyorum.

Nathan, "Bugün onu yürüyüşe çıkardın mı?" diye soruyor.

"Hayır, Andy çıkardı."

* Bir punk grubu.

Andy, "Yemek yapmaya başlamadan önce çıkarmıştım," diyor. "Yeni bir yürüyüşe hazır."

Nathan, "İstersen sen onu yürüyüşe çıkar, biz de Max'le yemeğimizi bitirelim?" diye soruyor. Bu yine bir emir, soru değil.

Max'e baktığımda, yine bu numarayı yaptıklarına inanmıyormuş gibi gözlerini yumuyor. "Ama, baba..."

"Aması yok. Köpeği sen istedin, onu yürüyüşe sen çıkaracaksın."

Bu Nathan'ın dilindeki en sinir bozucu laflardan biri. Heavens to Betsy benim köpeğim olacaktı ama onun yerine Nathan'a âşık olma cüretini gösterdi. Bu Andy'yle beni çok sinir ediyor. Onu besleyen ve yürüyüşe çıkaran bizleriz. Doğada çözünür torbalar ile Betsy'nin kalp ve matruşka bebeklerle süslediğim tasmaşını aldığımda, Betsy çoktan çıldırmaya başlamış durumda. "Tamam, tamam. Hadi gel."

Max'e özür dileyen bir bakış daha atıyorum, sonra Betsy'yle dışarı çıkıyoruz.

Verandamızdan kaldırıma yirmi bir basamak var. San Francisco'da nereye giderseniz gidin, basamak ve tepelerle baş etmek zorundasınız. Dışarıya olağandışı derecede sıcak, o yüzden pijama altım ve Bakalit bileziklerim dışında bir de askılı bluz giyiyorum. Ayrıca devasa, beyaz Jackie O güneş gözlüklerimle yeşil uçları olan, uzun, kahverengi peruğumu takıyorum ve siyah bale ayakkabıları giyiyorum. Gerçek bale ayakkabıları, sadece bale ayakkabılarına benzeyen o düz ayakkabılardan değil.

Yeni yıl kararım, asla aynı kıyafeti iki kere giymemek.

Omuzlarımdaki güneş ışığı iyi hissettiriyor. Ağustos olması bir şey fark ettirmiyor. Koy yüzünden sıcaklık yıl boyunca değişmiyor. Her zaman serin. Bugün tuhaf havaya minnettarım çünkü bu, randevuma bir kazak götürmek zorunda olmamam anlamına geliyor.

Betsy yanımızdaki eflatun Viktorya stili evin önündeki ufacık dikdörtgen çimlere işiyor. Hep buraya işiyor, bunu tamamen onaylıyorum. Sonra yolumuza devam ediyoruz. Sinir bozucu ebeveynlerime rağmen mutluyum. Sevgilimle romantik bir randevum, en sevdiğim iş arkadaşlarımla harika bir programım ve bir hafta daha yaz tatilim var.

Sokağımı parktan ayıran devasa yokuşu çıkıp iniyoruz. Vardığımızda bizi kadife eşofmanlı, Koreli adam karşılıyor. Palmiye ağaçlarının arasında tai chi yapıyor. "Merhaba Dolores! Doğum günün nasıldı?" Bay Lim, ebeveynlerim dışında (kızdıklarında) bana gerçek ismimle hitap eden tek kişi. Kızı Lindsey en iyi arkadaşım, birkaç sokak ötede oturuyorlar.

"Selam Bay Lim. Harikaydı!" Doğum günüm geçen haftaydı. Benim doğum günüm sınıfımdaki herkesten önce, bunu çok seviyorum. Bana fazladan bir olgunluk havası katıyor. "Restoran nasıl?"

"Çok iyi, teşekkür ederim. Bu hafta herkes soslu kaburga istiyor. Hoşça kal Dolores! Ebeveynlerine selam söyle."

Yaşlı bir kadın ismim var çünkü bana yaşlı bir kadının ismi verilmiş. Büyükanmem Dolores Deeks ben doğmadan birkaç yıl önce ölmüş. Andy'nin ninesiymiş ve inanılmazmış. Tüylü şapkalar takan ve insan hakları protestolarında yürüyen türden bir kadıymış. Andy'nin, eşcinsel olduğunu açıkladığı ilk kişi Dolores'miş. Andy o zaman on üç yaşındaymış. Çok yakınlarmış ve öldüğünde Andy'ye evini bırakmış. Orada yaşıyoruz, Castro bölgesinde, Büyükanne Dolores'in nane yeşili, Viktorya stili evinde.

Cömert vasiyeti olmasa buraya paramız asla yetmezdi. Ebeveynlerim iyi para kazanıyorlar ama komşular gibi değil. Dekoratif, üçgen pervazlı ve abartılı tahta süslemeleriyle bakımlı evlerin hepsi eski paradan geliyor. Yanımızdaki eflatun ev de dahil.

İsmimi aynı zamanda bu parkla da paylaşıyorum: Misyon Dolores. Bu bir tesadüf değil. Büyükanne Dolores'e yakındaki bir misyoner binasının ismi verilmiş. Bu bina da adını *Arroyo de Nuestra Senora de los Dolores* adlı dereden alıyormuş. Bunun anlamı Hüzünlerin Kadını Nehri. Kim adını moral bozucu bir su kaynağından almak istemez ki? Burada bir de Dolores adlı büyük bir cadde var. Biraz garip.

Ben Lola olmayı tercih ediyorum.

Heavens to Betsy işini bitirdiğinde eve dönmeye koyuluyoruz. Ebeveynlerimin Max'e işkence etmediğini umuyorum. Max sahnede çok atılgan olmasına rağmen içe dönük biri ve bu haftalık görüşmeler onun için kolay değil. Bir keresinde, "Korumacı tek bir babayla baş etmenin kötü olduğunu sanırdım," demişti. "Ama iki baba? Babaların benim sonum olacak Lo."

Bir taşınma kamyonu tıngırdayarak geçiyor. Bu çok tuhaf çünkü birdenbire, bu kadar çabucak, iyi ruh halimin yerini huzursuzluk alıyor. Betsy'yle hızlanıyoruz. Max şu anda rahatsızdan da beter hissediyor olmalı. Bunu açıklayamıyorum ama eve yaklaştıkça daha kötü hissediyorum. Zihnimde korkunç bir senaryo dönüyor: Ebeveynlerim onu dur durak bilmeden sorguya çekiyorlar, Max de artık buna değmeyeceğime karar veriyor.

Umudum şu ki bir gün sadece bir yazdan daha uzun süre beraber olduğumuzda, ebeveynlerim onun doğru kişi olduğunu fark edecek ve yaşımız artık konu olmaktan çıkacak. Ama ebeveynlerim şu anda bu gerçeği görememelerine rağmen aptal değiller. Max'le baş ediyorlar çünkü eğer onu görmemi yasaklarsa, Max'le beraber kaçacağımızı düşünüyorlar. Onun dairesine taşınıp çıplak dans edeceğimi veya asit satıcılığı yapacağım bir iş bulacağımı.

Bu yanıştan da öte.

Ama artık Betsy'yi tepeden aşağı sürükleyerek koşu-

yorum. Bir şey yolunda gitmiyor. Ve bunun olduğuna, Max'in gittiğine veya ebeveynlerimin onu hayatının amaçsızlığıyla ilgili koyu bir tartışmaya girmeye zorladığına eminken sokağıma varıyorum ve her şey yerine oturuyor.

Taşınma kamyonu.

Kahvaltı değil.

Taşınma kamyonu.

Ama kamyonun başka bir kiracıya ait olduğuna eminim. Olmak zorunda, her zaman öyle oluyor. Gravyer peyniri gibi kokan ve formaldehit içinde pörsümüş karaciğerler ve devasa vajina modelleri gibi tuhaf tıbbi şeyler biriktiren son aile, evden bir hafta önce çıktı. Son iki sene içinde bir sürü kiracı oldu ve ne zaman biri evden taşınsa yeni kiracılar gelene kadar midemin bulanmasına engel olamıyorum.

Çünkü ya şimdi geri taşınıyorlarsa?

Kamyonu daha iyi bakabilmek için yavaşlıyorum. Dışarıda kimse var mı? Daha önce geçerken garajda bir araba görmedim ama yandaki eve bakmamayı alışkanlık haline getirdim. Gerçekten de kaldırımın ilerisinde iki kişi var. Gözlerimi zorladığımda, bir gerginlik ve rahatlama karışımıyla onların sadece taşımacılar olduğunu görüyorum. Betsy taşmasını çekiştirince tekrar hızlanıyorum.

Endişelenecek hiçbir şey olmadığına eminim. Bunun olasılığı nedir ki?

Fakat her zaman bir olasılık vardır. Taşımacılar kamyonetin arkasından beyaz bir koltuk indirdiğinde kalbim daha da sert gümbürdemeye başlıyor. Koltuğu tanıyor muyum? Daha önce o iki kişilik kanepede oturmuş muydum? Ama hayır. Koltuğu tanımıyorum. Tanıdık herhangi bir şey arayarak tikiş tikiş dolu kamyonete bakıyorum ve daha önce hiç görmediğim sade, modern eşyalarla karşılaşıyorum.

Gelen onlar değil. Olamaz.

Onlar değil!

Otuz iki diş sırtıyorum. Bu normalde kendime takınmaya izin vermediğim ve beni çocuk gibi gösteren şapşalca bir gülümseme. Taşımacılara el sallıyorum. Homurdanıp başlarını sallıyorlar. Eflatun garaj kapısı açık ve daha önce açık olmadığından eminim. Arabayı incelediğimde rahatlamam daha da artıyor. Bu ufak tefek ve gümüş rengi bir araba. Bu arabayı tanımıyorum.

Kurtuldum. Yine. Bu *gerçekten de* mutlu bir gün.

Betsy'yle içeri zıplıyoruz. "Kahvaltı bitti! Hadi gidelim Max."

Herkes salonumuzun ön penceresinden dışarı bakıyor.

"Yine komşularımız olacak gibi gözüküyor," diyorum.

Andy sesimdeki neşe yüzünden şaşırmış gibi gözüküyor. Hiçbir zaman bundan bahsetmedik ama iki yıl önce bir şey olduğunu biliyor. Onların dönüşünden korktuğumu ve her taşınma gününde endişelendiğimi biliyor.

"Ne?" Yine sırtıyorum ama sonra Max orada olduğu için kendimi durduruyorum. Sırtışıımı azaltıyorum.

"Şey, Lo? Taşınanları görmedin, değil mi?"

Andy'nin endişesi çok dokunaklı. Betsy'nin tasmaını çıkarıp mutfığa dalıyorum. Sabahı hızla geçirip randevuma başlamaya kararlı olduğumdan, masada kağıt tabak çanakları kapıp musluğa ilerliyorum. "Hayır." Gülüyorum. "Neden? Yine plastik vajinaları mı var? Doldurulmuş zürafaları? Ortaçağa ait bir zırhları? Ne?"

Üçü de bana bakıyor.

Boğazım düğümleniyor. "Ne oldu?"

Max beni olağandışı bir merakla inceliyor. "Ebeveynlerin aileyi tanıdığını söyledi."

Olamaz. OLAMAZ.

Biri başka bir şey söylüyor ama kelimeleri algılayamıyo-

rum. Ayaklarım beni pencereye doğru taşıırken, beynim de geri dönmem için haykırıyor. Gelen onlar olamaz. Bunlar onların mobilyaları değil! Onların arabası da değil! Ama insanlar yeni şeyler satın alabilir. Biri verandaya çıktığında, gözlerim yan eve dikiliyor. Ellerimdeki tabak çanaklar (*Neden hâlâ kahvaltı tabaklarımı taşıyorum?*) yere düşerek parçalanıyor.

Çünkü işte orada.

Calliope Bell.

ikinci bölüm

“Televizyonda görüldüğü kadar güzel.” İkramlık kura-biye ve pirinç krakeri kâsesine elimi daldırıyorum. “Her zamanki kadar güzel.”

Max omzunu silkiyor. “Fena değil. Heyecan verici bir özelliği yok.”

Etkilenmemiş halinden rahatlamaş olsam da, bu dikkatimi dağıtmaya yeterli değil. Çay bahçesinin parmaklıklarına dayanıyorum. O sırada, yanımızdaki küçük havuzun yüzeyi boyunca bir rüzgâr dolaşiyor. “Anlamıyorsun. O *Calliope Bell*.”

“Haklısın, anlamıyorum.” Kalın Buddy Holly gözlüğünün arkasından kaşlarını çatıyor. Bu aramızdaki ortak bir nokta: fena halde bozuk gözler. Gözlüğünü takmasına bayılıyorum. Sert çocuk rockçıyla seksi inek karışımı oluyor. Akustik bir parça çalmadığı sürece, gözlüğünü sahnede olmadığı zamanlar takıyor. O zaman gözlük ona gerekli bir duyarlılık havası katıyor. Max her zaman görünüşüne dikkat eder, bazı insanlar bunu boş bulabilir ama ben tamamen anlıyorum. İnsanın iyi bir ilk izlenim bırakmak

için sadece tek bir şansı oluyor.

"Doğru anlıyor muyum?" diye devam ediyor. "İkiniz birinci sınıftayken..."

"Ben birinci sınıftayken. O bir yaş büyük."

"Tamam, sen birinci sınıftayken... Ne yani? Sana kötü mü davrandı? Bu yüzden hâlâ üzgün müsün?" Kaşları sanki bir problemin yarısını kaçırmış gibi çatılıyor. Gerçekten de yarısını kaçırıyor. Ama ona bunu anlatmayacağım.

"Evet."

Homurdanarak gülüyor. "O tabakları kırdığına göre çok aşşğılık davranmış olmalı."

Dağınıklığımlı toplamam on beş dakika sürmüştü. Porselen kırıkları ve yumurtalı omlet parçaları tahta zeminin aralıklarına sıkışmıştı ve yapışkan frambuaz-şeftali şurubu kan gibi parkelere yayılmıştı.

"Hem de tahmin edemeyeceğın kadar." Daha fazla açıklamıyorum.

Max kendine bir fincan yasemin çayı daha koyuyor. "Peki onu neden ilahlaştırdın?"

"O sırada ilahlaştırmıyordum. Küçükken ilahlaştırmıştım. O... aynı zamanda komşum olan çok güzel, yetenekli bir kızdı. Yani küçükken beraber takılıyor, Barbie ve rol yapmâca oynuyorduk. Bana karşı tavır aldığında bu beni çok üzdü, o kadar. Adını duymadığına inanamıyorum," diye ekliyorum.

"Üzgünüm. Çok fazla artistik buz pateni izlemiyorum."

"İki kere dünya şampiyonasına katıldı. Hani gümüş madalya almıştı? Bu sene olimpiyata katılması bekleniyor."

Max yine, "Üzgünüm," diyor.

"Wheaties* kutusunun üzerindeydi."

* Sloganı "Şampiyonların Kahvaltısı" olan kahvaltı gevreğı Wheaties ın kutusunun üzerinde birçok farklı başarılı sporcunun fotoğrafları yer almaktadır.

"Şüphesiz, eBay'de bir dolar doksan dokuz sente satılmıştır." Masanın altından kendi diziyile dizlerimi dürtüyor. "Kimin umurunda?"

İçimi çekiyorum. "Giysilerini çok seviyordum. Şifon fırları, boncukları ve Swarovski kristalleri, kısa etekleri..."

"Kısa etekleri mi?" Max çayının geri kalamını bitiriyor.

"Üstelik zarafeti, soğukkanlılığı ve özgüveni vardı." Omuzlarımı geriye veriyorum. "Ayrıca mükemmel parlak saçları. O mükemmel teni."

"Mükemmel çok abartılıyor. Mükemmel sıkıcıdır."

Gülümsüyorum. "Mükemmel olduğumu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Harika şekilde çatlaksın ve başka türlü olmanı istemezdim. Çayını iç."

Çayımı bitirdiğimde bir daha yürüyoruz. Japon Çay Bahçesi büyük değil ama güzelliğiyle boyutunu telafi ediyor. Mücevher renklerindeki kokulu çiçekler, detayla kesilmiş sakın bir mavi ve yeşil bitkilerle dengeleniyor. Budist heykellerin, koi balıklarının bulunduğu göllerin, kırmızı bir tapınağın ve ay şeklindeki tahta bir köprünün etrafında patikalar dolanıyor. Ortamdaki sesler yalnızca kuş cıvıltıları ve fotoğraf makinelerinin yumuşak tıkırtıları. Çok huzurlu. Büyüleyici.

Ama en iyi kısmı?

Öpüşmek için mükemmel olan gizli kuytuları.

Uzak ve gizli, mükemmel bir bank bulduğumuzda, Max ellerini başımın arkasına yerleştirip dudaklarımı kendininkilere doğru çekiyor. Beklediğim şeydi bu. Öpücükleri nazik ve sert, naneli ve sigaralı.

Yazın başından beri çıkıyoruz ama hâlâ ona alışamadım. Max. Sevgilim, Max. Tanıştığımız gece, ebeveynlerimin ilk defa kulübe gitmeme izin verdikleri geceydi. Lindsey Lim banyodaydı, o yüzden kısa süreliğine yalnız kalıp

Verge'ün sert beton duvarına gergince dayanıyordum. Max bunu yüzlerce kere yapmış gibi doğrudan yanıma gelmişti.

"Özür dilerim," dedi. "Konser boyunca sana baktığımı fark etmiş olmalısın."

Bu doğruduydu. Bakışına güvenmemiş olsam da beni heyecanlandırmıştı. Küçük kulüp kalabalıktı ve yanımda dans eden aç kızlardan herhangi birini izliyor olabiliirdi.

"Adın ne?"

"Lola Nolan." Tacımı düzeltip tulumumun içinde kıpırdandım.

"Lo-lo-lo-lo Lo-la." Max adımı Kinks'in şarkısı gibi söylemişti. Sesi konserden ötürü kısıktı. Sonradan sürekli giydiğini keşfedeceğim siyah, düz bir tişört giyiyordu. Tişörtün altındaki omuzları genişti, kolları kaslıydı ve sol dirseğinin iç kısmındaki en sevdiğim dövmesi olacak olan dövmeyi anında keşfettim. *Where the Wild Things Are*'daki adaşının dövmesi. Kurt kostümü giyen küçük çocuk.

Benimle şimdiye kadar konuşmuş olan en çekici adamdı. Zihnimde yarı anlamlı cümleler dolaşıyordu ama hiçbirini söyleyebilecek kadar takip edemedim.

"Konseri nasıl buldun?" Sesini, hoparlörden yankılanmaya başlamış olan Ramones'ten daha fazla yükseltmesi gerekmişti.

"Çok iyiydiniz," diye bağırdım. "Daha önce grubunuzu hiç görmemiştim."

Bu son kısmı onun grubunu daha önce hiç görmemişim gibi rahatça haykırmaya çalışmışım. Bunun benim ilk konserim olduğunu bilmesine gerek yoktu.

"Biliyorum. Seni fark ederdim. Sevgilin var mı Lola?"

Joey Ramone arkasından tekrarlamıştı. *Hey, küçük kız Sevgilin olmak istiyorum.*

* İng. *Vahşi Şeylerin Olduğu Yer*. Resimli bir çocuk kitabıdır.

Okuldaki çocuklar hiçbir zaman bu kadar doğrudan davranmazdı. Gerçi çok deneyimim yoktu, sadece arada sırada bir aylık ilişkilerim olmuştu. Çoğu erkeğin ya benden gözü korkuyordu ya da tuhaf olduğumu düşünüyorlardı. "Neden bilmek istiyorsun?" Çenemi kaldırdım, özgüvenim tavan yapmıştı.

Tatlı küçük kız, sevgilin olmak istiyorum.

Max beni yukarıdan aşağı süzdü ve dudağının kenarı kıvrılarak bir gülümseme halini aldı. "Bakıyorum da şimdiden gitmen gerekiyor." Başını salladığında dönüp ağzı açık Lindsey Lim'le karşılaşmıştım. Ancak bir ergen bu kadar beceriksiz ve şaşırmış gözükebilirdi. Max hâlâ lisede olduğumuzun farkında mıydı? "Neden bana numaranı vermiyorsun?" diye devam etti. "Seni bir ara görmek isterim."

Çantamın içindekileri tararken kalbimin gümbürdediğini duymuş olmalıydı: karpuzlu çiklet, sinema bileti parçaları, sebzeli dürüm faturaları ve birçok renkte oje şişesi. Sadece çocukların ve grup hayranlarının keçeli kalem taşıdığını çok geç fark ettiğimden bir keçeli kalem çıkardım. Neyse ki Max bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Max bileğini uzattı. "İşte."

Keçeli kalemi tenine bastırduğimde nefesi boynumu ısıtıyordu. Ellerim titriyordu ama dövmelerinin altına belirgin, kalın darbelerle yazmayı başardım. Sonra ağzının tek tarafını kullandığı o kendine özgü gülümsemesiyle gü-lümsedi ve terli vücutların arasından loş bara doğru yavaş-ça yürüdü. Bir an kendime arkasına bakma izni tanıdım. Telefon numarama rağmen bir daha asla Max'in arkasını görmeyeceğime emindim.

Ama aradı.

Tabii ki aradı.

Bu iki gün sonra otobüsle işe giderken oldu. Max öğle yemeği için Haight'ta buluşmak istedi, onu geri çevirirken

neredeyse ölecektim. Ertesi günü sordu. O gün de çalışıyordum. Derken bir sonraki günü sorunca, hâlâ deneyeceği kadar şanslı olduğuma inanamadım. Evet dedim. *Evet.*

Diz boyu, eteği kabarık, pembe bir elbise giydim. Renği ne açık ne koyu olan kahverengi doğal saçlarım Mickey Mouse kulakları gibi iki topuz yapılmıştı. Falafel yedik ve ikimizin de vejetaryen olduğunu fark ettik. Max bana annesinin olmadığını söyledi, ben de benim de esasında anemin olmadığını anlattım. Sonra ağzımdan son kırıntıları silerken Max şöyle dedi: "Bunu sormanın kibar bir yolu yok, o yüzden öylece soracağım. Kaç yaşındasın?"

Yüz ifadem korkunç olmalıydı çünkü ben uygun bir cevap bulmaya çalışırken Max çok sarsılmış gözüküyordu. "O kadar kötü, öyle mi?"

En iyi taktiğin geciktirme olduğuna karar verdim. "Sen kaç yaşındasın?"

"Hayatta olmaz. Önce sen."

Yine geciktirme. "Sence kaç yaşındayım?"

"Bence aldatıcı şekilde küçük gösteren şirin bir suratın var. Ve seni iki türlü de gocundurmak istemiyorum. O yüzden sen söylemelisin."

Bu doğru. Yüzüm yuvarlak, yanaklarım tam sıkmalık ve kulaklarım istediğimden daha kepçe. Bununla makyaj ve kıyafetler vasıtasıyla savaşıyorum. Kıvrımlı vücudum da yardımcı oluyor. Ama doğruyu söyleyecektim, gerçekten doğruyu söyleyecektim ki Max tahmin yürütmeye başladı. "On dokuz?"

Başımı iki yana salladım.

"Daha mı büyüksün, daha mı küçük?"

Omzumu silktim ama bunun nereye varacağını biliyordu. "On sekiz mi? Lütfen bana on sekiz yaşında olduğunu söyle."

"Tabii ki on sekiz yaşımdayım." Boş, plastik yemek sepetini önümden uzağa ittim. Dışarıdan bir buz kraliçesi gibiydim ama içten içe panikliyordum. "On sekiz yaşında olmasam burada olur muydum?"

Bal rengi gözleri inanmazlıkla kısılinca içimdeki panik arttı. "Sen kaç yaşındasın?" diye tekrar sordum.

"Senden daha büyüğüm. Üniversitede misin?"

"Olacağım." *Bir gün.*

"Yani ailenle mi yaşıyorsun?"

Üçüncü kere, "Kaç yaşındasın?" diye sordum.

Yüzünü ekşitti. "Ben yirmi iki yaşımdayım Lola. Ve muhtemelen bu konuşmayı yapmamalıyız. Üzgünüm, eğer bilseydim..."

"Ben reşidim." Bunu söyledikten sonra anında çok aptal hissettim.

Uzun bir sessizlik oldu. Max, "Hayır," dedi. "Sen tehlikelisin."

Ama gülümsüyordu.

Onu beni öpmeye ikna etmem, bir hafta daha ciddi olmayan randevulaşmaların sonunda oldu. Max kesinlikle benimle ilgileniyordu ama onu endişelendirdiğimi anlayabiliyordum. Nedense bu beni daha da cesur yapmıştı. Max'ten senelerdir kimseden hoşlanmadığım şekilde hoşlanıyordum. Kesin olmak gerekirse iki senedir.

Öpüşmemiz halk kütüphanesinde oldu. Max orayı güvenli bulduğu için orada buluşmuştuk. Ama beni kısa elbisem ve yüksek çizmelerimle gördüğünde gözleri, çoktan alışılmışın dışında bir duygu gösterisi olduğunu anladığım bir ifadeyle büyüdü. "Sen ahlaklı bir adamın başını belaya sokabilirsin," dedi. Kitabına uzandım ama kitabı yerine kurt kostümlü çocuğa dokundum. Elinin tutuşu gevşedi. "Lola," diyerek uyardı.

Ona masumca baktım.

İşte o zaman elimi tutup beni herkesin arasındaki masalardan boş raflara doğru yönlendirdi. Beni biyografilere doğru dayadı. "Bunu istediğine emin misin?" Sesinde alay vardı ama bakışları ciddiye.

Avuçlarım terledi. "Tabii ki."

"Ben iyi bir erkek değilim." Daha da yakınımaya geldi.

"Belki ben de iyi bir kız değilimdir."

"Hayır, sen çok iyi bir kızsın. Senden bu yüzden hoşlanıyorum." Tek bir parmağıyla yüzümü onunkine doğru kaldırdı.

İlişkimiz hızlı ilerledi. İşleri tekrar yavaşlatan ben oldum. Ebeveynlerim sorular soruyorlardı. Artık Lindsey'yle bu kadar vakit geçirdiğime inanmıyorlardı. Ben de ilişki daha ilerlemeden Max'e yalan söylemeye devam etmenin yanlış olduğunu biliyordum o yüzden ona gerçek yaşımı açıkladım.

Max çok kızdı. Bir haftalığına kayboldu. Aradığında ben çoktan umudumu kaybetmiştim. Âşık olduğunu söyledi. Ona Nathan ve Andy'yle tanışması gerektiğini söyledim. Ebeveynler onu geriyor. Babası alkolik, annesi de o beş yaşındayken gitmiş ama tanışmayı kabul etti. Sonra bize kısıtlamalar getirildi. Ardından geçen hafta, on yedinci doğum günümde bekâretimi Max'in dairesinde kaybettim.

Ebeveynlerim hayvanat bahçesine gittiğimizi sanıyordu.

Ondan beri bir kere daha beraber olduk. Ben bu konularda aptal değilim. Romantik sanrılarım yok. Bunun kızlar için iyi hale gelmesinin biraz zaman aldığını biliyorum. Ama umarım yakında daha iyi hale gelir.

Öpüşmek harika, o yüzden beraber olmanın daha iyi hale geleceğine eminim.

Ama bugün dudaklarına konsantre olamıyorum. Bütün akşamüstü dudaklarını bekledim ama şimdi önümdelerken kafam karışık. Uzakta çanlar çalıyor. Bahçelerin önündeki tapınaktan mı?

Geri geldiler. Bu sabah üçü vardı: Calliope ve annesiyle babası. Calliope'nin kardeşlerinden bir iz yoktu. Aleck'i görmek benim için sorun değildi. Ama diğer kardeşi...

"Ne oldu?"

Şaşıyorum. Max bana bakıyor. Öpüşmeyi ne zaman kestik?

Yine, "Ne oldu?" diye soruyor. "Aklın nerede?"

Göz kaslarım seğiriyor. "Özür dilerim, işi düşünüyordum."

Bana inanmıyor. İnsanın sevgilisine önceden yalan söylemiş olmasının getirdiği bir sorun bu. Hüsrarla içini çekiyor, ayağa kalkıyor ve elini cebine koyuyor. Çakmağıyla oynadığını biliyorum.

Tekrar, "Özür dilerim," diyorum.

"Unut gitsin." Telefonundaki saate bakıyor. "Zaten gitme vakti geldi."

Max'in hoparlöründen yankılanan Clash dışında, Royal Civic Center'a giden yol sessiz. Max sinirli, ben de suçlu hissediyorum. "Sonra beni arar mısın?" diye soruyorum.

Çekilirken evet anlamında başını sallıyor ama hâlâ başının belada olduğunu biliyorum.

Bell ailesinden nefret etmek için bir sebebe daha ihtiyacım varmış gibi.

Üçüncü bölüm

Süpervizörüm tuzlukları tekrar düzenliyor. Bunu korkutucu bir sıklıkta yapıyor. Salon akşam saatlerindeki filmler arası durağanlığı içinde, ben de bu fırsatı kollarımdaki tüylerdeki yağlı patlamış mısır hissini ovarak geçirmek için kullanıyorum.

“Bunu dene.” Süpervizörüm bana ıslak bir mendil uzatıyor. “Peçeteden daha iyi işe yarıyor.”

Islak mendili samimi bir teşekkürle kabul ediyorum. Nevrotikliklerine rağmen, Anna en sevdiğim iş arkadaşım. Benden biraz daha büyük, çok güzel ve daha yeni sinema okumaya başladı. Neşeli bir gülümsemesi, ön dişlerinin arasında hafif bir boşluk ve koyu kahverengi saçlarında kalın, tek bir platin tutamı var. Bu hoş bir detay. Ayrıca her zaman muz şeklinde cam bir boncuğu olan o kolyeyi takıyor.

Ben belli bir aksesuarını hep kullananları takdir ederim.

Tezgâhın arkasındaki tek kişi, “Bu da nereden çıktı?” diye soruyor. Daha doğrusu, tezgâhın üzerinden. Anna’nın

saçma derecede yakışıklı, İngiliz aksanlı erkek arkadaşı oraya tünemiş durumda.

Anna hakkında sevdiğim bir diğer şey de erkek arkadaşı. Anna nereye giderse erkek arkadaşı da onu takip ediyor.

Anna'nın sevgilisi ıslak mendile doğru başıyla işaret ediyor. "Ceplerinde başka ne taşıyorsun? Toz bezi? Mobilya cilası?"

Anna, "Dikkat et," diyor. "Yoksa senin kollarını ovarım Étienne."

Sevgilisi sırtıyor. "Bunu yalnızken yaptığın sürece sorun yok."

Sadece Anna ona adıyla hitap ediyor. Geri kalanlarımız ona soyadı olan St. Clair diyoruz. Neden olduğuna emin değilim. Bu açıklanamayacak o şeylerden biri. Buraya kısa zaman önce taşındılar ama geçen sene lisede, Paris'te tanışmışlar. Paris. Paris'te okula gitmek için her şeyi verirdim, özellikle de orada Étienne St. Clair gibi erkekler varsa.

Max'i aldatacağımdan değil. Öylesine söylüyorum. St. Clair'in çok güzel kahverengi gözleri ve dağınık, sanatçı saçları var. Gerçi benim zevkime göre boyu fazla kısa, sevgilisinden birkaç santim daha aşağıda.

Berkeley Üniversitesi'ne gidiyor ama burada çalışmasına rağmen, koyun öteki tarafında olduğu kadar sinemada da vakit geçiriyor. Yakışıklı, ukala ve özgüvenli olduğundan herkes onu çok seviyor. İşletmeden tek bir şikâyet bile almadan elemanların alanlarına girmeyi başarması sadece birkaç saat sürdü.

Bu tür bir karizma etkileyici. Ama bu, mahrem ovuşlarını duymak istediğim anlamına gelmiyor. "Benim vardi-yam yarım saat sonra bitecek. Lütfen bu konuşmayı detaylandırmadan önce benim bu alanı terk etmemi bekleyin."

Anna, üzerindeki iş yeleğine iğnelenmiş BANA FİLM İZLEME KULÜBÜMÜZÜ SORUN! rozetini çıkaran St.

Clair'e gülümsüyor. "Lola sadece kıskanıyor. Yine Max sorunları yaşıyor da." Bana baktığında gülümsemesi alaycı bir hal alıyor.

"Sana müzisyenler hakkında ne demiştin? Kötü çocukların sadece kalbini kıracağını söylemiştim."

St. Clair, "Sadece yetersiz oldukları için kötüler," diye mırıldandı. İğneyi kendi kıyafetine, onu gerçekten de çok Avrupai gösteren harika, siyah denizci montuna takıyor.

"Sırf siz bir zamanlar birileriyle sorun yaşadınız diye," dedim, "bu benim de sorun yaşadığım anlamına gelmiyor. Max'le gayet iyiyiz. Bunu... Bunu yapma." St. Clair'e bakıp başımı iki yana sallıyorum. "Gayet güzel bir montu mahvediyorsun."

"Pardon, sen ister miydin? Koleksiyonunu dengeleyebilir." Benim bordo yeleşime işaret ediyor. Gerekli Royal Sineması düğmelerinin arasında, birkaç parlak eski broşum var. Henüz sadece tek bir müdür şikâyet etti ama ona ki-barca açıkladığım gibi, mücevherlerim onun reklamlarına *daha fazla* dikkat çekiyor sadece.

Bunu söyleyerek o tartışmayı kazanmıştım.

Neyse ki kimse, üzerime uyup birazcık da olsa iyi gözüksün diye daralttığım yeleşin kendisiyle ilgili bir şey söylemedi. Yani, anlayın işte. Bir polyester yelek için iyi gözüküyor. Cebimdeki telefonum titriyor. St. Clair'e, "Bir saniye," diyorum. Gelen Lindsey Lim'den bir mesaj:

**Parkta kimin koştüğünü gördüğüme inanamaycsn.
Kndni hazırla.**

"Lola!" Anna beni yakalamak için öne atılıyor ama ben düşmüyorum. Düşüyor muyum? Eli kolumda, beni dik tutuyor. "Ne oldu, sorun ne?"

Lindsey kesinlikle Calliope'yi görmüş olmalı. Antrenmanının parçası olarak parkta egzersiz yapan Calliope'yi.

Tabii ki Calliope'ydi! Diğer ihtimali hızla derinlere gömüyorum ama hemen tekrar su yüzüne çıkıyor. Bu parazit içimde büyüyor. Kendi kendime kaç kere unutmamı söylesem de asla kaybolmuyor. Bu geçmişte ve kimse geçmişe değiştiremez. Ama yine de büyüyor. Çünkü Calliope Bell'i düşünmek ne kadar korkunç olursa olsun, ikizini ne zaman düşünsem beni saran acıyla karşılaştırdığında bu bir hiç.

Bu sene lise sona gidecekler. Bu da bu sabah gözükmemiş olmasına rağmen, ikizinin burada olmaması için hiçbir sebep *olmadığı* anlamına geliyor. Tek umabileceğim şey bir tür gecikme. Kendimi hazırlamak için bu zamana ihtiyacım var.

Lindsey'ye tek bir soru işaretiyle cevap veriyorum. Evrene, *lütfen, lütfen, lütfen*, diye yalvarıyorum. *Lütfen Calliope olsun.*

Anna, "Max mi?" diye soruyor. "Annenle baban mı? Ah Tanrım, dün sinemadan attığımız o adam değil, değil mi? Devasa telefonu ve tavuk kovası olan deli adam! Numarasını nasıl bul..."

"O adam değil." Ama açıklayamıyorum. Şu anda bunu *açıklayamam*. "Her şey yolunda."

Anna ve St. Clair birbirlerine aynı inanmaz bakışları atıyorlar.

"Sorun Betsy. Köpeğim. Andy onun hasta gibi davrandığını söylüyor ama eminim ki..." Yeni mesajı okumak için çılgınca çabalarırken titreyen telefonumu neredeyse düşürüyorum.

**Calliope. Araştırma yeni bir koçu olduğunu gösteriyor.
Temelli dönmüş.**

St. Clair, "Ee?" diye soruyor.

Calliope. Ah, Tanrı'ya şükür, CALLIOPE. Arkadaşlarıma bakıyorum. "Efendim?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Beraber, "Betsy!" diyorlar.

"Ah. Evet." Onlara rahatlamış bir şekilde gülümsüyorum." Yanlış alarm. Sadece bir ayakkabı kusmuş."

St. Clair, "Ayakkabı mı?" diye soruyor.

Anna, "Beni çok korkuttun," diyor. "Eve gitmen gerekiyor mu?"

St. Clair, "Eğer gitmen gerekiyorsa kapamayı biz halledebiliriz," diye ekliyor. Sanki burada çalışıyormuş gibi. Şüphesiz sadece kız arkadaşını öpebilmek için gitmemi istiyor.

Patlamış mısır makinesine doğru yürüyorum, herkesin önünde olay çıkarttığım için utanıyorum. "Betsy iyi. Ama teşekkürler," diye eklediğimde cep telefonum tekrar titriyor.

İyi msn?

Evt. Onu bu sabah gördm.

NDN BANA SÖYLEMEDİN???

İşten snr arayacaktm. Başkasını görmedn di mi?

Hyr. Ama iş üzerindeym. Bni snr ara Ned.

Lindsey Lim kendini dedektif olarak görüyor. Bu Nancy Drew başlangıç kitaplarını (*Eski Saat'in Gizemi*'nden *Kırmızı Kapılı Çiftliğin Gizemi*'ne kadar) aldığından beri başlayan ve hayat boyu sürecekmış gibi görünen dedektif romanı takıntısından ileri geliyor. O yüzden Ned yazmıştı. Bana Nancy'nin flörtöz ve alışveriş yapmaktan mutlu olan arkadaşısı olan Bess lakabını takmaya çalıştı ama ben bundan memnun olmadım çünkü Bess her zaman Nancy'ye durumun çok tehlikeli olduğunu ve pes etmesi gerektiğini söylüyordu.

Nasıl bir arkadaş bunu söylerdi ki? Kesinlikle Nancy'nin diğer en iyi arkadaşı olan George da değildim çünkü George basık burunlu, atletik ve erkeksi bir kızdı. George asla kış dansına Marie Antoinette elbisesi giymezdi, asker çizmeleriyle bile. Bu da geriye Ned Nickerson'ın kaldığı anlamına geliyordu, yani Nancy'nin erkek arkadaşı. Ned'in gerçekten faydası dokunuyordu ve çoğu zaman Nancy'ye hayati tehlike barındıran durumlarda yardımcı oluyordu. Ned erkek olsa bile bunu kabul edebilirdim.

Lindsey'yi bilgisayarının önünde oturmuş olarak hayal ettim. Şüphesiz artistik buz pateni hayranlarının sitelerine girmişti doğrudan, bu sayede yeni koçu biliyordu. Gerçi Calliope'ye yaklaşmış da olabilirdi. Lindsey'nin gözü kolay kolay korkmazdı, bu yüzden bir gün harika bir müfettiş olacaktı. Mantıklıydı, açık sözlüydü ve cesur derecede dürüsttü.

Bu açıdan birbirimizi dengeliyorduk.

Biz Lindsey'yle, eh... Bell ikizleri en iyi arkadaşlarım olmayı bıraktığından beri birbirimizin en iyi arkadaşımızdık. Yuvaya başladığımda ve Bell ikizleri, okulda sadece yarım gün geçiren komşu kızıyla takılmanın artık havalı olmadığını fark ettiklerinden beri. Ama geçmişimizin bu kısmı, kulağa geldiği kadar sert değil. Çünkü kısa süre sonra Lindsey'yle tanıştım ve tespihböceklerine, su yeşili kuru boyalara ve Noel ağacı şeklindeki ufak Little Debbie keklerine olan ortak tutkumuzu keşfettik. Anında arkadaş olduk. Sonra sınıf arkadaşımız tütü veya kırmızı bale ayakkabıları giydiğim için benimle alay etmeye başladığında, ona, "Defol git osuruk nefesli," diye hırlayan Lindsey oldu.

Ona çok sadığım.

Acaba diğer Bell hakkında bir şey bulacak mı?

St. Clair, "Pardon?" diyor.

"Ne?" Döndüğümde onun ve Anna'nın yine bana garip bir bakış attıklarını fark ediyorum.

"Beller hakkında bir şey dedin." Anna başını yana eğiyor. "İyi olduğuna emin misin? Bu akşam kafan çok dağınık."

"Çok iyiyim! Gerçekten!" Bugün kaç kere yalan söylemem gerekecek? Kendimi suçlu duruma düşürmeyi kesmek için dördüncü kat tuvaletlerini temizlemeye gönüllü oluyorum ama sonra Andy, ebeveynlerim gece otobüse binmemi sevmediği için beni eve götürmeye geldiğinde bana aynı endişeyle bakıyor. "İyi misin Lola-mola?"

Çantamı yere atıyorum. "Neden herkes bana bunu sorup duruyor?"

"Belki de sen..." Andy duraksıyor. Yüzü değişip saklamayı beceremediği bir umut ifadesi beliriyor. "Max'le ayrıldınız mı?"

"Baba!"

Andy omzunu silkiyor ama Adem elması boğazında yükselip alçalıyor. Bu sorduğu için suçlu hissettiğini belli eden bir hareket. Belki de Max ve ebeveynlerim konusunda hâlâ umut var. Ya da en azından Max ve Andy konusunda. Andy hep zor durumlarda ilk yumuşayan olur.

Bu arada, bu onu ilişkideki kadın yapmıyor. Hiçbir şey, insanların babalarından birinin bir babadan daha az olduğunu düşünmesi kadar sinir etmiyor beni. Evet, Andy hamur işleriyle uğraşıyor. Ayrıca beni yetiştirmek için evde kaldı. Duygular hakkında konuşmak konusunda da iyi. Ama aynı zamanda elektrik prizlerini tamir ediyor, mutfak borularını açıyor, hamamböceklerini öldürüyor ve patlak lastikleri değiştiriyor. Nathan da evde disiplin kuran kişi. Amerika İnsan Hakları Birliği'nde sert bir avukat olabilir ama aynı zamanda evimizi antika eşyalarla dekore ediyor ve komedi dizisi düşünlerinde gözleri doluyor.

O yüzden ikisi de ilişkideki *kadın* değil. İkisi de eşcinsel erkekler. Son derece açık.

Ayrıca bütün *kadınlar* da bu klişelere uymuyorlar.

“Sorun komşularımız mı?” Andy’nin sesi tereddütlü. Eğer konu onlarsa konuşmayacağımı biliyor.

“Hiçbir sorun yok baba. Sadece uzun bir gündü.”

Eve sessizlik içinde gidiyoruz. Arabadan çıkarken titriyorum ama bu sadece hava soğuduğu için değil. Eflatun rengi Viktorya stili eve bakıyorum, kendi odamın karşısındaki yatak odası penceresine. Hiç ışık yanmıyor. Kalbimi sıkıştıran soğuk gevşiyor ama kalbimi bırakmıyor. O odanın içini görmek *zorundayım*. İçimde adrenalin yükseliyor ve basamaklardan hızla tırmanıp eve giriyorum. Sonra bir kat merdiven daha çıkıyorum.

Nathan arkamdan, “Baksana!” diye bağırıyor. “Sevgili yaşlı babana sarılmak yok mu?”

Andy onunla kısık bir sesle konuşuyor. Yatak odama geldikten sonra *içeri girmeye korkuyorum*. Bu çok saçma. Ben cesur bir insanım. Neden bir pencere beni korkutsun ki? Ama Nathan’ın gelmediğinden emin olmak için duruyorum. Diğer tarafta beni ne bekliyorsa, yanında kesilmesini istemiyorum.

Nathan gelmiyor. Andy ona beni yalnız bırakmasını söylemiş olmalı. Güzel.

Kapımı sahte bir cesaretle açıyorum. Işık düğmesine uzanıyorum ama sonra fikrimi değiştirip içeri Lindsey Lim usulü girmeye karar veriyorum. Gölgeler içinde sin-sice ilerliyorum. Bu şehirde, pastel renkli evlerden oluşan sıralar birbirlerine o kadar yakın ki benim penceremle tam aynı hizada olan diğer pencere sadece bir iki metre uzakta. Karanlığın içinden bakıp odada oturan olup olmadığını araştırıyorum.

Pencerede perde yok. Gözlerimi kısıyorum ama görebil-

diğim kadarıyla yatak odası boş. Orada hiçbir şey yok. Sağa, Calliope'nin odasına bakıyorum. Koliler. Aşağı, mutfaklarına bakıyorum. Koliler. Yine dümdüz ileri bakıyorum.

Calliope'nin ikizi yok.

İKİZİ YOK.

Bütün vücudum gevşerken nefesimi bırakıyorum. İşğımı, ardından da müzik setimi, tabii ki Max'in grubunu, açıyorum. Ardından da çok yüksek olacak şekilde sesi. Bale ayakkabılarımı çıkarıp onları dolabımın önünü kapayan ayakkabı dağına fırlatıyorum ve peruğumu çıkarıyorum. Gerçek saçlarımı sallayıp iş yeleğimi yere atıyorum. Bana giydirdikleri aptal, kısa kollu, polo yaka tişörtle beraber çirkin, sıkıcı, siyah pantolon da yeleği yere doğru takip ediyor. Kırmızı ipekten Çin pijama altım üzerime geri dönüyor ve pijamanın üstünü de ekliyorum. Yine kendim gibi hissediyorum.

Boş pencereye bakıyorum.

Ah, evet. Kesinlikle yine kendim gibi hissediyorum.

Amphetamine hoparlörden yankılanmaya başladığında dans ederek telefonuma yaklaşıyorum. Önce Lindsey'yi arayacağım. Sonra da Çay Bahçesi'nde o kadar kafam dağınık olduğu için özür dilemek adına Max'i. Belki de yarın sabah boş olur. İkiye kadar çalışmam gerekmiyor o yüzden kendi koşullarımıza göre kahvaltıya gideriz. Ya da belki kahvaltıya gittiğimizi söyleriz ama gerçekte dairesine gideriz.

Gözlerim kapanıyor ve baterinin gümbürtüsüyle zıplayıp sallanıyorum. Daireler çizerek dönüyorum ve gülüp atıyorum. Max'in sesi kızgın. Şarkı sözleri alay ediyor. Gitarının enerjisi gitgide artıyor, bas da kan gibi içimde dolaşıyor. Ben yenilmezim.

Sonra gözlerimi açıyorum.

Cricket Bell sırtıyor. "Selam Lola."

dördüncü bölüm

Penceresinde oturuyor. Gerçekten de penceresinin üzerinde oturuyor. Kalçası pencere pervazında ve bacakları, son derece uzun ve ince olan bacakları, yerden iki kat yukarıda, evinin yan tarafına doğru sallanıyor. Sanki hiçbir şeyden haberi olmayan komşusunu gözetlemek dünyanın en doğal şeyiymişçesine ellerini kucığında kavuşturmuş.

Çaresiz ve şaşkın bir şekilde baktığımda kahkahaya boğuluyor. Vücudu kahkahayla beraber sallanıyor ve başını arkaya atıp ellerini çırpıyor.

Cricket Bell bana gülüyor. Ellerini çırpıyor.

"Sana seslendim." Gülümsemeyi kesmeye çalışıyor ama ağzı sadece keyifle daha da açılıyor. Neredeyse dişlerini sayabileceğim. "Bir düzine kere seslendim ama müziğin sesi çok yüksekti o yüzden durmasını bekliyordum. İyi bir dansçısın."

Utanç, zekice konuşma kabiliyetimi alıp götürüyor.

"Özür dilerim." Sırtışı kaybolmuyor ama Cricket görünür şekilde kıvranıyor. "Sadece merhaba demek istemiştim."

Tek bir hızlı hareketle bacaklarını odasına geri savuru-

yor. Ayaklarının üzerine inişinde hemen tanınabilecek bir hafiflik, belli bir zarafet var. Bu hali beni tanıdık ve acı verici utançla baştan ayağa yıkıyor. Derken geriniyor ve ben tekrardan afallıyorum.

“Cricket sen... uzun boylusun.”

Bu muhtemelen ona söyleyebileceğim en aptalca şey.

Cricket Bell her zaman çoğu oğlandan daha uzun olmuştı ama son iki senede buna on beş santim eklemiş. En az. Bir zamanlar zarif hareketlerine rağmen çok zayıf ve tuhaf gözüken ince vücudu da değişmiş. Azıcık da olsa kilo almış. Artık kemikleri sayılmıyor. Ama birinin uzun olduğunu belirtmek, yağmur yağarken havanın nasıl olduğunu belirtmek gibi. İkisi de zaten aşikâr ve sinir bozucu.

Gülmeden, “Saçım yüzünden,” diyor. “Yerçekimi her zaman düşmanım olmuştur zaten.”

Koyu kahverengi saçları gerçekten de yüksekti. Saçları kıvrıktı ama tersine kıvrık. Bunun fazla miktarda saç köpüğü veya jöle olmadan nasıl olduğundan emin değilim ama çocukken bile Cricket’ın saçları dimdik dururdu. Bu ona çılgın bir bilim adamı havası katıyor. Bu çok da yanlış değil. Saçları onun hakkında sevdiğim şeylerden biri olmuştı hep.

Ta ki onu hiç sevmemeye başlayana kadar.

Cevap vermemi bekliyor, ben cevap vermeyince de boğazını temizliyor ve “Ama sen de daha uzunsun. Tabii ki. Yani, uzun zaman oldu. O yüzden tabii ki öylesin. Daha uzunsun,” diyor.

Birbirimizi inceliyoruz. Şu anki Cricket’la geçmişteki Cricket’ı bağlamaya çalışan zihnimde çarklar dönüyor. Büyümüştü ve vücudu gelişmişti ama hâlâ *oydu*. Dokuzuncu sınıfta âşık olduğum çocuk. Duygularım çocukluğumuzdan beri artıyordu ama o sene, on altı yaşına bastığı sene her şeyin değiştiği yıl olmuştü.

Bunun suçunu pantolonunda buluyordum.

Cricket Bell her zaman *iyi* biriydi. Tatlıydı ve zekiydi. Benden daha büyüktü. Ondan hoşlanmam son derece doğaldı. Ama onun görüntüsüyle ilgilediğini keşfettiğim gün her şey yerine oturdu. Görüntüsüyle ukala bir şekilde ilgilenmiyordu. Sadece “Belki de bol şortlar ve devasa spor ayakkabıları benim gibi bir çocuk için en çekici görünüş değildir” şeklinde ilgileniyordu.

O yüzden o pantolonları giymeye başlamıştı.

Hoş pantolonlardı. *Hipster* veya ciks pantolonlar değildi, sadece pantolonları önemsediyiğini gösteren pantolonlardı. Vücut yapısına uyacak şekilde seçilmişlerdi. Bazıları düz, bazıları da boyunu daha da uzun gösterecek şekilde çizgiliydi. Bu pantolonları kolayca havalı gözükken eski moda gömlekler veya olağandışı ceketlerle tamamlıyordu.

İşte, benim sınıftaki erkekler fermuarlarını kapalı tutmayı doğru dürüst hatırlayamazken ve görüntülerini önemseyen tek erkekler eşcinselliğe giriş yapan erkeklerken, karşımda son derece arkadaş canlısı, gayet çekici, mükemmel giyinen ve eşcinsel olmayan bir erkek vardı. Şansa yan evimde oturuyordu.

Tabii ki ona âşık oldum.

Tabii ki bu kötü bitti.

İşte şimdi buradaydı ve giyim alışkanlıkları değişmişti. Hatta gelişmişti. Pantolonu da gömleği de hâlâ dar kesim ama artık aksesuar da takıyor. Bir bileğinde kalın, siyah deriden kayışı olan bir saat var, diğerinde de bir sürü yıpranmış renkli bileklik ve lastik. Cricket Bell iyi gözüküyor. ESKİSİNDEN DE İYİ gözüküyor.

Bunu fark etmem şaşırtıcı ama bunun ardından fark ettiğim şey beni daha da çok hayrete düşürüyor.

Artık ona âşık değilim.

Bunun yerine, ona baktığımda bir boşluk hissediyorum.

“Nasılsın?” Hem sıcak hem de rahat bir gülümseme takınıyorum. *Artık o insan değilim. Beni üzmedin ve seni hiç dü-*

şünmüyorum, dediğini umduğum bir gülümseme bu.

"İyiyim. Çok, çok iyiyim. Berkeley'ye gitmeye başladım, o yüzden eşyalarım orada. Anla işte. Berkeley'de. Annemle babamın taşınmasına yardımcı olmak için uğradım." Cricket sanki koliler hemen oradaymış gibi arkasını işaret ediyor. Konuşurken hep ellerini kullanır.

"Berkeley mi?" *Şaşıyorum*. "Yani..."

Evlerimizin arasındaki yola bakıyor. "Ben, şey, erken mezun oldum. Evde eğitim gördüğüm için. Calliope de erken mezun oldu ama birkaç sene kariyerine odaklanmak için üniversite olayını atlıyor."

Buna inanmaya zar zor cüret ederek, "Yani orada mı kalıyorsun?" diye soruyorum. "Yurtta?"

"Evet."

YAŞASIN. TANRIM, YAŞASIN!

"Yani, birkaç şeyi buraya taşıyacağım," diyor. "Hafta sonları ve okul tatilleri için. Ya da her neyse."

Göğsüm sıkışıyor. "Hafta sonları mı?"

"Muhtemelen. Herhalde." Özür dilercesine konuşuyor. "Bunların hepsi benim için çok yeni. Hep Calliope ön plandaydı, anlıyorsun değil mi?"

Anlıyorum. Bell ailesi her zaman Calliope'nin kariyeri etrafında dönmüştür. Cricket'ın programı hayatında ilk defa Calliope'nin programının etrafında dönmüyor olmalı. Cricket'ı sürekli görme fikrinden rahatsız olmamış gibi konuşmaya çalışarak, "Geçen sene onu televizyonda gördüm," diyorum. "Dünya şampiyonasında. İkinci oldu, çok etkileyici."

"Ah." Cricket pencere pervazına çöküyor. Burnunun yanını kaşıyıp sol elinin arkasında yazılı olan mesajı açığa çıkartıyor: TERS AKIM. "Ama bunu söylediğini duymasın."

"Neden ki?" Eline bakıyorum. Çok gerçekdışı geliyor. Her zaman oraya anlaşılmaz hatırlatmalar yazardı, hem de hep aynı siyah keçeli kalemle. Bazen sırf onun gibi olmak

için kendi elime yazardım. Bu anı üzerine midem kasılıyor. Acaba Cricket bunu fark etmiş miydi? Ben ortalıkta değilken acaba Calliope onunla bu konuda dalga geçiyor muydu?

“Cal’i biliyorsun. Eğer birinci olmazsa sayılmaz.” Dikleşip yine harekete geçiyor ve iki elini de bana doğru uzatıyor. “Ama sen nasılsın? Özür dilerim, bu konuşmayı tamamen ele geçirmiş durumdayım.”

“Harika. Harikayım!”

Harikayım mı? İki sene boyunca intikam hayali kurduktan sonra bulduğum şey bu mu? Tabii, hayallerimde hiçbir zaman takım pijama da giymiyordum.

Ah, olamaz. Takım pijama giyiyorum.

Üstelik saçlarım! Saçlarım peruktan bozulmuş durumda! Tamamen düz ve terliler!

Bu anla ilgili her şey yanlış. Şık ve eşsiz bir şey giymiş olmam gerekiyordu. Kalabalık bir odada olmalıydık ve Cricket beni gördüğünde nefesi kesilmeliydi. Ben gülüyor olacaktım, o da mıknaş gibi bana doğru çekilecekti. Ben de şaşıracaktım ama onu görmekle ilgilenmeyecektim. Sonra Max gelecekti. Kolunu bana dolayacaktı. Ben hayşiyetimi geri kazanmış bir şekilde gidecektim, Cricket da şanslı olduğunda benimle beraber olmadığı için acı çekerek gidecekti.

Bunun yerine bana çok tuhaf bir ifadeyle bakıyor. Kaşları çatılmış ve ağzı açık ama gülümsemesi kaybolmuş. Bu zor bir denklemi çözme yüz ifadesi. Neden bana zor denklem ifadesini takınmış ki?

“Peki ya ailen?” diye soruyor. “Nasıllar?”

Sinir bozucu. O yüz ifadesi.

“Şey, iyiler.” *Ben özgüvenliyim ve mutluyum. Seni atlattım. Unutma, seni atlattım.* “Andy kendi işini kurdu. Harika turtalar pişirip evlere teslim ediyor, her çeşidini yapıyor. İyi gidiyor. Nathan da aynı. Bilirsin işte. İyi.” Uzağa, karanlık

sokağa doğru bakıyorum. Keşke bana bakmayı kesse.

“Peki ya Norah?” Sorusu tereddütlü. Nazik.

Yine tuhaf bir sessizlik oluyor. Çok kişi Norah’yi bilmiyor ama bazı şeyler komşulardan saklanamıyor. Biyolojik annem gibi.

“O... Norah işte. Şimdi falcılık işinde, çay yapraklarına bakıyor.” Yüzüm ısınıyor. Burada ne kadar uzun süre durup kibarlık yapacağız? “Bir dairesi var.”

“Bu harika Lola. Duyduğuma sevindim.” Ve tam da Cricket’a yakışır şekilde *gerçekten de* sesi kulağa sevinmiş geliyor. Her şey çok garip. “Onu sık sık görüyor musun?”

“Pek değil. Bu sene Snoopy’yi hiç görmedim.” Neden bunu eklediğimi bilmiyorum.

“O hâlâ...”

Başımı sallıyorum. Gerçek adı Jonathan Head’di ama kimsenin ona böyle hitap ettiğini duymamıştım. Snoopy, Norah’yla ikisi de ergenken tanışmıştı. İkisi de alkolikti, uyuşturucu bağımlısıydı ve evsiz punklardı. Snoopy, Norah’yi hamile bıraktığında, Norah yardım için ağabeyine gelmişti, Nathan’a. Beni istememişti ama kürtaj olmak da istemiyordu. Yedi yıldır beraber olan Nathan ve Andy de çocuk istiyordu. Beni evlat edinmişlerdi, Andy de hepimizin aynı soyadına sahip olabilmesi için Nathan’ın soyadını almıştı.

Ama evet. Babam Nathan, biyolojik olarak dayım.

Ebeveynlerim Norah’ya yardım etmeye çalışmıştı. Norah yıllardır sokaklarda yaşamıyordu, dairesinden önce bir sürü grup evinde kalmıştı ama hâlâ tanıdığım en güvenilir insan olduğu söylenemezdi. Söyleyebileceğim en iyi şey ayık olduğuydu. Snoopy’yi de arada sırada, şehre uğradığında görüyordum. Geldiğinde ebeveynlerimi arıyordu, onu hamburger yemeye götürüyorduk ve sonra avlar boyunca ondan haber almıyorduk. Evsizler, insanların fark ettiğinden daha fazla yolculuk ediyordu.

Biyolojik ebeveynlerimden bahsetmeyi pek sevmiyorum.

Cricket birdenbire, "Odanın yeni halini çok beğendim," diyor. "Işıklar çok güzel." Tavanım boyunca sarkan pembe ve beyaz, yanıp sönen ışıkları işaret ediyor. "Manken kafaları da."

Odamın duvarlarının yukarısında turkuaz manken kafalarıyla kaplı raflarım var. Peruklarıma ve güneş gözlüklerime modellik ediyorlar. Duvarlar da dönem filmleri ve klasik aktrislerin siyah beyaz parlak posterleriyle kaplı. Masam parlak pembe ve üzerinde boya kururken attığım altın simler var. Yüzeyi açık parlak makyaj kavanozları, yarısı kuru oje şişeleri, plastik çocuk tokaları ve takma kirpiklerin altında gömülü.

Kitaplığımda bir sürü spreylilik boyası kutusu ve yığıla silikön çubuğu var. Dikiş masamsa dergilerden kestiğim Japon sokak modası resimlerinden oluşan bir kolajla kaplı. Dikiş masasının üzerinde tehlikeli şekilde duran kumaş topları yığıla ve yanındaki duvarda daha da fazla raf var. İçinde düğme, iğne iplik ve fermuarlar olan cam kavanozlarla dolular. Yatağımın üzerinde Hint şallarından ve Chinatown'dan aldığım kâğıt şemsiyelerden yaptığım bir örtü var.

Çok karışık ama ben seviyorum. Odam benim sığınağım.

Cricket'in odasına bakıyorum. Boş duvarlar, boş bir zemin. Bomboş. Bakışımı fark ediyor. "Eskisi gibi değil, değil mi?" diye soruyor.

Taşınmalarından önce odası benimki kadar dağınıktı. Viteslerle, dişli çarklarla, vidalarla, tekerlerle ve cıvatarla dolu teneke kutuları vardı. Yıldız haritalarının ve periyodik tablonun yanına yapıştırılmış, üzerinde yazılar olan ozalit baskılar. Ampuller, bakır kablolar ve parçaları-

na ayrılmış saatler. Her zaman Rube Goldberg makineleri* de vardı. Hani mesela siz ipi çekince botun çarpıp fincanı düşürdüğü, fincanın topu ortaya çıkardığı, yolun üzerine düşüp tahterevalliyeye inen topun ışık düğmenizi açan çekici harekete geçirdiği o mekanizmalar var ya? Cricket'ın yatak odası öyleydi.

Ona tereddütle gülümsüyorum. "Biraz farklı CGB."

"Göbek adımı hatırlıyor musun?" Kaşları hayretle havaya kalkıyor.

"Unutmak kolay değil Cricket *Graham Bell*."

Evet. Bell ailesi o Bell ailesi. Telefonu bulan Graham Bell'in. Tarihteki en önemli icatlardan birini bulan Graham Bell'in ailesi.

Cricket alnını ovuyor. "Annemle babam bana talihsiz isimler yükledi."

"Hadi ama." Gülüyorum. "Eskiden hep hava atıyordun."

"İşler değişti." Mavi gözleri sanki şaka yapıyormuşçasına büyüyor ama yüz ifadesinin altında sönük bir şey var. Yüz ifadesi rahatsız. Cricket her zaman soyadından gurur duymuştu. Büyük büyük büyükbabası gibi bir mucit olduğundan, gurur duymaması mümkün değildi.

Birdenbire odasının gölgelerine geri atlıyor. "Trene yetişmeliyim. Yarın okul var."

Hareketi beni şaşırtıyor. "Ah."

Sonra yine öne atılıyor. Yüzü pembe ve beyaz yanıp sönen ışıklarla aydınlanmış durumda. Yüzünde zor denklem ifadesi var. "Görüşürüz?"

Başka ne diyebilirim ki? Pencereme işaret ediyorum. "Burada olacağım."

* Zihni Sinir projelerine benzer makineler.

beşinci bölüm

Max dairesinin zeminindeki siyah tişörtü alıp üzerine geçiriyor. Ben çoktan tekrar giyindim. Bugün bir çileğim. Ellilerden tatlı, kırmızı bir elbise giyiyorum. Ufak, siyah boncuklardan oluşan uzun bir kolyem var ve ciddi bir kısa Louise Brooks saçı halinde kesilmiş koyu yeşil bir peruk takıyorum. Sevgilim oyuncu bir edayla ter ve çilek kremi kokan kolumu ısıyor.

“İyi misin?” diye soruyor. Isırıkten bahsetmiyor.

Başımı sallıyorum. *Gerçekten de* daha iyiydi. “Hadi dürüm alalım. Canım guacamole ve barbunya fasulyesi çekiyor.” Amphetamine’in bateristi olan oda arkadaşı eve gelmeden gitmek istediğimdense bahsetmiyorum. Johnny iyi bir çocuk ama bazen Max’in arkadaşları etraftayken boyumunu aştığımı hissediyorum. Sadece ikimiz olmayı tercih ediyorum.

Max cüzdanını kapıyor. “Tamam Lo-li-ta,” diye şakıyor.

Omzuna vurunca o da her zamanki imalı yarım sırtışını takınıyor. O takma addan nefret ettiğimi biliyor. Kim-

senin bana Lolita' deme izni yok, sevgilimin bile, baş ba-
şayken bile. Ben iğrenç, yaşlı bir adamın takıntısı değilim.
Max, Humbert Humbert değil, ben de onun genç, seksi kız
arkadaşı değilim.

"Bu sana yapılacak son uyarı," diyorum. "Ayrıca dürü-
mümü sen alıyorsun."

"Fazladan guacamole de alacağım." Sözünü derin bir
öpücükle verirken telefonum çalıyor. Arayan Andy.

Yüzüm kızarıyor. "Pardon."

Hüsrarla dönüyor ama usulca, "Sorun değil," diyor.

Andy'ye çoktan restoranda olduğumuzu ve bundan
önce sadece etrafta yürüdüğümüzü söylüyorum. İnandı-
ğına oldukça eminim. Havamız bozulduğundan, Max'le
sadece bir sokak ötedeki bir yeri seçiyoruz. Pencerelerin-
de plastik, yeşil kaktüs şeklinde ışıkları var ve tavanından
karton papağanlar sarkıyor. Max benim mahallem in ya-
nındaki Mission'da yaşıyor, burada harika Meksika resto-
ranları kıtlığı olmadığı kesin.

Garson bize tuzlu cips ve çok acı salsa getiriyor, ben de
Max'e üç gün içinde tekrar açılacak okuldan bahsediyö-
rum. Okulu hiç umursamıyorum. Üniversiteye, kariyerime
başlamaya hazırım. Filmler ve sahne için kostüm dizayn
etmek istiyorum. Bir gün kırmızı halıda daha önce hiç gö-
rülmemiş bir elbiseyle yürüyeceğim, Lizzy Gardiner'ın
Priscilla, Çöl'ün Kraliçesi için Oscar'ını alırken giydiği altın
kredi kartlarından yapılma elbise gibi. Ama benim elbisem
yeni ve farklı bir şeyden yapılma olacak.

Mesela fotoğraf kabininde çekilmiş resim şeritleri veya
beyaz güllerden oluşan zincirler veya Meksika oyun kart-
ları. Ya da harika korsan çizimleri giyerim ve tüylü bir

* Lolita adlı kitapta orta yaşlı Humbert Humbert'in genç kızlara olan
cinsel tutkusu anlatılır. Lolita kelimesi zamanla genç ve seksi kız anla-
mını almıştır.

şapka takarım. Sahneye salınarak kemerimde bir kılıçla ve kılıfında bir tabancayla çıkarım ve ebeveynlerime ikinci sınıfta gripken bana kabarık etekler hakkında her şeyi öğreten *Rüzgar Gibi Geçti*'yi izlettikleri için teşekkür ederim.

Temelde film bana kabarık eteklere ihtiyacım olduğunu öğretmişti. Hem de çok.

Max, Bell ailesini soruyor. İrkiliyorum. İsimleri elektrik şoku gibi.

"Onlardan bütün hafta bahsetmedin. Hiç... Calliope'yi tekrar gördün mü?" Adını söylerken duraksıyor. Doğru söyleyip söylemediğini kontrol ediyor ama delice bir an boyunca Cricket'ı bildiğini düşünüyorum.

Bu imkânsız çünkü ona Cricket'ı henüz anlatmadım.

"Sadece pencerelerden." Parmağımı mandalinalı Jarritos sodamın soğuk ağzında gezdiriyorum. "Tanrı'ya şükür. Komşu olup yüz yüze gerçek bir konuşma yapmak zorunda kalmamanın mümkün olduğuna inanmaya başlıyorum."

"Sorunlardan sonsuza dek kaçamazsın." Kaşlarını çatıp küpelerinden birini çekiştiriyor. "Kimse kaçamaz."

Bir kahkaha patlatıyorum. "Ah, bunu son albümünde kaçmakla ilgili üç şarkısı olan birinin söylemesi çok komik."

Max de bana hafifçe eğlenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Hiçbir zaman ikiyezlü olmadığımı söylemedim."

Ona Cricket'ı niye anlatmadığımdan emin değilim. Zamanlama doğru gelmedi. Cricket'ı bir daha görmedim ama hâlâ bu konuda karmaşık duygular içindeyim. Görüşmemiz o kadar kötü geçmedi ama huzursuz ediciydi. Cricket'ın kendine özgü olmayan rahatlığının aksine benim kendime özgü olmayan *rahatsızlığım* ve onu bir daha göreceğimi bilmek. Yakında.

Cricket son görüştüğümüz zamandan bahsetmedi bile. Hiçbir önemi yokmuş gibi. Daha büyük ihtimalle, bu onu etkilemedi. Ben birçok karanlık geceyi Cricket'ı unutmaya çalışarak geçirdim. Onun beni unutabilmiş olması adil gelmiyor.

Bütün bunlar Max'e açıklamak için çok fazla.

Üstelik Max'in, Cricket Bell'in bana gerçekte olmayan bir anlam ifade ettiğini düşünmesini istemiyorum. Hayatımın bu bölümü *sona erdi*.

Hayatımın o bölümü sona erdi ama Lindsey'yle bir sonraki gün yaptığım konuşma sona ermek bilmiyor. Her konuştuğumuzda aynı konuşmayı yapıyoruz. "Max'den hoşlanıyorum," diyorum. "O da benden hoşlanıyor. Bunda yanlış olan ne?"

"Yasalar."

Yaz tatilimizin son cuması. Ufacık ön verandama sıkışmış oturuyoruz. Ben ikinci el mağazadan aldığım bir çift çizmeyi spreyle boyuyorum, o da eflatun rengi Viktorya stili evi gözetliyor. Lindsey çoğunlukla ilişkimi destekliyordu ama bu çekişmeli konuda hiç geri adım atmıyordu.

"O iyi bir çocuk," diyorum. "Ve ilişkimizin ne olduğu belli."

"İyi bir çocuk olmadığını söylemiyorum, sadece onunla çıkmanın sonuçları olabileceğini hatırlatıyorum." Bakışları Bell ailesinin evine dönmeden önce hızla mahalleyi tararken sesi sakın ve mantıklı çıkmıştı.

Lindsey asla etrafını incelemeyi kesmezdi. Onun olayı buydu.

En iyi arkadaşım güzel, sade olma eğiliminde. Pratik kıyafetler giyer ve görünüşünü temiz tutar. Kısa saçlı, diş telleri var ve tanıştığımız günden beri saç kesimi aynı. Siyah

saçları omuz hizasında, düzgün kakülleri var. Aykırı gözükebilecek tek şeyi, yıpranmış ve çok sevdiği kırmızı Chuck Taylor Converse ayakkabıları. Lindsey, Market Sokağı'nda polislin kovaladığı bir şüpheliye çelme takıp düşürdüğünde bu ayakkabıları giyyordu ve o günden beri dolabının devamlı bir parçası oldular.

Gülüyorum. Bazen o söz konusu olduğunda tek seçenecek bu oluyor.

"Sonuçlar mı? Mutluluk gibi mi? Veya aşk? Haklısın, kim böyle bir şey ister ki..."

"İşte geldi," diyor.

"Max mi?" Cümlemin ortasında dönüyorum, heyecanımın içinde neredeyse Lindsey'nin spor ayakkabısına basıyorum.

"Dikkat et Ned." Lindsey kenara kayıyor. "Herkes bir okul servisi renginde ayakkabı istemiyor."

Ama erkek arkadaşından bahsetmiyor. Cricket Bell'in sokakta karşıdan karşıya geçmeyi beklediğini keşfeden kalbim ağırlaşıyor.

"Ah, kahretsin. Verandaya gelmiş."

"Ne?" Dikkatim tekrar Lindsey'ye kayıyor. Gerçekten de tahtayı korumak için yaydığım gazetenin yanında hoş gözükmeyen sarı bir leke var. Tam da bu sebepten ötürü dışarı getirdiğim ıslak bezi kapıp yeri ovuyorum. İnliyorum. "Nathan beni öldürecek."

"Hâlâ banyosundaki sıvayı siyaha boyadığın için seni affetmedi, öyle mi?"

Leke yayılıp büyüyor. "Sence?"

Lindsey yine Cricket'a bakıyor. "Neden bana söylemedin, ne kadar..."

"Uzun olduğunu mu?" Daha sert ovalıyorum. "İstenmediğini mi?"

"Renkli olduğunu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Başımı kaldırıyorum. Cricket sokakta karşıdan karşıya geçiyor, uzun kolları her adımıyla sallanıyor. Yan dikişlerinde kırmızı çizgi olan dar, postacılarınkine benzer bir pantolon giyiyor. Bilerek biraz kısa paça olduğunu anladığım pantolonu, kıyafetine uyumlu kırmızı çorapları ve sivri uçlu ayakkabılarını açığa çıkartıyor. Hareketleri birdenbire abartılı hale geliyor ve anlaşılmaz bir melodi mırıldanmaya başlıyor. Cricket Bell izleyicileri olduğunun farkında.

Midemde tanıdık bir kasılma oluyor.

Lindsey, "Buraya geliyor," diyor. "Ne yapmamı istersin? Testislerine tekme atayım mı? Testislerine tekme atmak için yanıp tutuşuyorum."

Tıslar gibi bir sesle, "Hiçbir şey yapma," diyorum. "Ben hallederim."

"Nasıl?"

Cricket bir ceylanın rahatlığıyla basamaklardan yukarı zıpladığında, Lindsey'ye öksürüyorum. "Lola!" Cricket'ın gülümsemesi kulaklarına varıyor. "Seninle burada karşılaşmak çok tuhaf."

Lindsey, "Ne tuhaf. Onun verandası olduğuna göre," diyor.

"Senin evin mi?" Cricket üst basamaklardan aşağı tökezliyor ve dramatik bir şekilde gözlerini açıyor. "Hepsi birbirine çok benziyor."

Ona dik dik bakıyoruz.

Bir an sonra, "Seni tekrar görmek güzel Lindsey," diye ekliyor. Şimdi gerçek bir utanç belirtisi gösteriyor. "Biraz önce annenle babanın restoranının önünden geçtim. çok doluydu. Harika."

Lindsey, "Hmm," diyor.

"Burada ne arıyorsun?" deyiveriyorum.

“Burada yaşıyorum. Tam burada değil ama hemen şurada.” Yan kapıya işaret ediyor. “Bazen. Hafta sonları. Annemle babam yatağımı hazırladıklarını söylediler, o yüzden sanırım yeşil ışık yaktılar.”

Böyle yapmamam gerektiğini bile bile, “Evet. Dün yatağı taşıdıklarını gördüm,” diyorum. Özellikle odasını izlediğimi düşünmesini istemediğim için, “Hâlâ pencerede perde yok,” diye ekliyorum.

Bir eli, diğer elindeki bilekliklerle oynuyor. “Ah, çok yazık. Beni boxerımla gördüğünde gülmeyeceğine söz ver.”

Lindsey’nin kaşları havaya kalkıyor.

“Soyunduğumda çok kötü gözüküyorum,” diye devam ediyor. “Esasında giyinikken de. Veya yarı yarıya giyinikken. Tek bir çorabım varken, diğeri yokken. Sadece şapkam varken. Şapkam yokken. Beni her an durdurabilirsin. İstersen çenemi kapamamı söyle.”

“Kapa çeneni Cricket,” diyorum.

“Teşekkürler. Saçlarını mı boyadın? Çünkü geçen hafta sarışın değildin. Ah, peruk, değil mi?”

“Eve...”

“Aa, ne güzel ayakkabılar. Daha önce hiç o renk bot görmemiştim. Tabii yağmur botları dışında ama onlar yağmur botu değil.”

“Hayır...”

Ön kapı açılıyor ve Andy beyaz bir önlükle geliyor. Unla kaplı tahta bir kaşığı sanki kolunun uzantısıymış gibi tutuyor. “Acaba siz hanımları yaptığım şeyi tatmaya ikna...”

Cricket verandaya geri atlayıp babamın elini sıkmak için uzun vücuduyla Lindsey’yle benim arama uzanıyor. “Sizi tekrar görmek güzel Bay Nolan. Nasılsınız?”

Lindsey dudaklarını oynatarak, “Ne içmiş bu?” diyor.

Ben de onun kadar şaşkınım. Sanki Cricket çarpı on olmuş gibi.

“İyiym.” Andy onu mülkümüzden atmasının gerekip gerekmediğini anlamaya çalışarak bana bakıyor. Babama çok hafifçe başımı iki yana sallayınca, Andy dikkatini tekrar Cricket’a çeviriyor. Dürüst olmak gerekirse, Cricket’tan yayılan pür enerji dikkate alınırsa, bunu yapmaması imkânsız. “Peki ya sen? Hâlâ gizemli ve harika objeler icat ediyor musun?”

“Ah.” Cricket duraksıyor. “Bu günlerde öyle şeylerin pazarı yok. Ama duyduğuma göre başarılı bir turtta operasyonu yürütüyormuşsunuz?”

Babam haber yayıldığı için gururlanmış gözüküyor. “Kızlara yeni turtamı test ederler mi diye soracaktım. Sen de bir dilim ister misin?”

“Çok isterim.” Böylece Cricket, Andy’nin önüne atlıyor, babam da onu içeri doğru takip ediyor.

Veranda sessiz. Lindsey’ye dönüyorum. “Ne oldu böyle?”

“Baban hayatının eski aşkını turtta için içeri davet etti.”

“Evet. Ben de öyle düşünmüştüm.”

Bir an sessiz kalıyoruz.

“Hâlâ bir bahane için zaman var,” diyor. “İçeri girmek zorunda değiliz.”

İçimi çekiyorum. “Hayır, gerçekten girmek zorundayız.”

“Güzel. Çünkü o çocuğun gözlemlenmesi gerek.” Bunun üzerine içeri yürüyor.

Boya lekesine bir bakış daha attığımda kurumuş olduğunu görüyorum. Kahretsin. Ayakkabılarımın son kısmına da sprey sıkıp projeyi kimsenin ayağına takılmayacak bir yere taşıyorum ve işkencenin beni beklediği içeriye ilerliyorum. Mutfağımızdaki adalardan birinin etrafında duruyorlar. Ebeveynlerim, Andy’nin işi için yer açmak amacıyla yemek salonunu kaldırdıklarından, şehir için olağanüstü

derecede büyük bir mutfağımız var. Herkesin elinde çoktan bir tabak turta ve bir bardak süt duruyor.

"İnanılmaz." Cricket uzun parmaklarıyla dudaklarındaki kırıntıları siliyor. "Asla turtaya kivi koymayı düşünmezdim."

Andy eşikte durduğumu görüyor. "Cricket hepsini yemedi önce acele etsen iyi olur." Başıyla misafirini işaret ediyor. Babam dışarıdan sakın gözüküyor ama içten içe inanılmaz derecede gururlandığını görebiliyorum. İnsanın sadakat gösterdiği kişi bir iltifatın etkisiyle ne çabuk değişiyor. Sanki bunların hiçbirisi önemli değilmişçesine gülümşüyorum. Ama çıldırıyorum. Cricket Bell. Mutfağında. Kivi turtası yiyor. Sonra yanındaki boş yere geçiyorum ve yine olağandışı boyuna hayret ediyorum. Yanımda zürafa gibi kalıyor.

Andy çatalıyla yeşil turtanın diğer yarısına işaret ediyor. "Geri kalanını sen al Cricket."

"Ah, hayır. Alamam." Parlayan gözleri tam tersini gösteriyor.

"Lütfen." Babam tabağı Cricket'a doğru itiyor. "Nathan hep onu şişmanlatmaya çalıştığımdan şikâyet ediyor, o yüzden o eve gelmeden turta biterse daha iyi olur."

Cricket bütün vücuduyla bana dönüyor: başıyla, omuzlarıyla, göğsüyle, kollarıyla ve bacaklarıyla. Cricket Bell yarım hareketler yapmaz. "Bir dilim daha?"

Önümdeki henüz yemeye başlamadığım dilimi işaret ediyorum.

Cricket, "Lindsey?" diye soruyor.

Lindsey başını iki yana sallıyor. "Burayı çok sık ziyaret ettiğim için turta eksikliği çektiğim söylenemez."

Cricket neden burada? Bulunması gereken bir kampüs partisi yok mu? Düşündükçe daha çok sinirleniyorum. Ne cüretle gelip benim arkadaş canlısı davranmamı bekliyor? İnsanlar bunu yapamaz.

Andy, "Ailen nasıl?" diye soruyor.

Cricket yutkunuyor. "İyiler. Annemle babam aynı. Babam biraz fazla yorgun, annem de biraz fazla coşkulu. Ama iyiler. Cal de tabii ki antrenmanla meşgul. Olimpiyatlar yaklaştığı için önemli bir sene. Aleck de artık evli."

Andy, "Hâlâ beste yapıyor mu?" diye soruyor. Alexander ya da ailenin zorla kabul ettirdiği takma adıyla Aleck, ikizlerin ağabeyiydi. Calliope antrenmana başladığında çoktan lisedeydi, o yüzden aile dramlarının çoğundan kaçmıştı. Onu hiçbir zaman yakından tanımamıştım ama duvarlarımızdan içeri süzülen karmaşık piyano konçertolarını net bir şekilde hatırlıyordum. Üç Bell kardeş kendi alanlarında deha kabul edilebilirdi.

Cricket, "Ders de veriyor," diye onaylıyor. "Geçen sene çocuğu oldu."

Lindsey, "Kız mı, erkek mi?" diye soruyor.

"Kız. Abigail."

"Cricket... Amca," diyorum.

Lindsey de Andy de kontrolsüz bir kahkaha sesi çıkarıyor ama Andy bunu yaptığı için anında dehşete düşmüş gözüküyor. Bana dik dik bakıyor. "Lola."

Cricket, "Hayır, sorun değil," diyor. "Bu tamamen saçmalık."

"Üzgünüm," diyorum.

"Hayır, lütfen. Üzülme." Ama sesinde bir çatallanma oluyor ve bunu o kadar çabuk söylüyor ki şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sadece bir anlığına göz göze geliyoruz. Yüzünde acı dolu bir bakış belirliyor ve Cricket başını çeviriyor. Unutmamış.

Cricket Bell her şeyi hatırlıyor.

Yüzüm yanmaya başlıyor. Düşünmeden tabağımı itiverim. "Benim, şey, işe hazırlanmam gerek."

"Hadi." Lindsey elimi tutuyor. "Geç kalacaksın."

Andy programımı yazdığım Frida Kahlo duvar takvimine bakıyor. Frida'nın tek kaşına doğru kaşlarını çatıyor. "Yazmamışsın."

Lindsey çoktan beni yukarı çekiyor bile. "Birinin vardiyesini devralmam gerek!" diyorum.

Andy, "Seni almam gerekiyor mu?" diye bağıyor.

Tırabzanın üzerinden eğilip mutfğa bakıyorum. Cricket ağzı açık, çatık kaşlarla bana bakıyor. Zor denklem ifadesi. Sanki problem o değil de *benmişim* gibi. Bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum. "Evet, her zamanki zamanda. Teşekkürler baba."

Lindsey'yle odama kalan yolu koşuyoruz. Lindsey kapımı kilitliyor. "Ne yapacaksın?" Sesi kısık ve sakın.

"Cricket hakkında mı?"

Yatağımın altına uzanıp polyester yeleğimi çıkarıyor. "Hayır. İş hakkında."

Ağlamamaya çalışarak üniformamın geri kalan parçalarını arıyorum. "Max'e gideceğim. Andy oraya gelmeden beni işe götürebilir."

"Tamam." Lindsey başını sallıyor. "Bu iyi bir plan."

Okulun başlamasından önceki gece. Bu sefer gerçekten çalışıyorum. Anna, ben ve tabii ki erkek arkadaşı bilet gişesinin içindeyiz. Sinemamızın ana lobisi devasa. Oyulmuş, geometrik artı ve yıldızlardan oluşan sekiz metrelik tavanın altında sekiz bilet gişesi var. Görkemli beyaz sütunlar ve koyu kahverengi tahta çerçeveler tarihi zenginliği artırıyor ve binanın başta sinema salonu olmadığını gösteriyor. Bina ilk olarak şık bir otel görevi görmüş, sonra da lüks bir oto galerisi olarak kullanılmış.

Yine müşterinin az olduğu bir akşam. Anna yıpranmış,

solaklara özel defterine yazarken, ben ve St. Clair de gişenin iki yanından tartışıyoruz. Anna yeni bir yarı zamanlı iş aldı, para almadan üniversitesinin gazetesine film yorumları yazıyor. Birinci sınıfta olduğu için ona sadece kötü filmleri veriyorlar. Ama bunu sorun etmiyor. Bana günün erken saatlerinde, "Filmden nefret edince yorum yazmak eğlenceli," dedi. "Nefret ettiğimiz şeylerden bahsetmek kolay ama bazen bir şeyi tam olarak niye sevdiğimizi açıklamak zor oluyor."

St. Clair sandalyesinde arkasına yaslanıp, "Ondan hoşlandığını biliyorum," diyor. "Ama yine de senin için çok büyük."

İşte yine başlıyoruz. "Max çok büyük değil," diyorum. "Senden sadece birkaç yaş büyük."

"Dediğim gibi. Çok büyük."

"Yaşın bir önemi yok."

St. Clair homurdanarak gülüyor. "Evet, belki orta yaşlıyken ve..."

Anna defterinden başını kaldırmadan, "Golf oynuyor-ken," diyerek yardımcı oluyor.

St. Clair, "İpotek ödüyor," diyor.

"Küçük minibüs alışverişi yaparken."

"Yanlarında hava yastıkları olan."

"Ayrıca fazladan bardak tutucuları olan!"

Kahkahalarını duymazlıktan geliyorum. "Onunla tanışmadınız bile."

St. Clair, "Çünkü hiç buraya girmiyor. Seni kaldırımda bırakıyor," diyor.

Bir tükenmezle kına görüntüsü verdiğim ellerimi yukarı kaldırıyorum. "Bu şehirde park etmek ne kadar zor biliyor musunuz?"

"Ben sadece, eğer söz konusu kişi Anna olsaydı, onun iş arkadaşlarıyla tanışmak isteyeceğimi söylüyorum. Zamanını nerede geçirdiğini görmek isterdim."

Ona dik dik bakıyorum. "Belli oluyor."

"Belli oluyor." Sırıttıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Kendine bir iş bul."

"Belki de bulurum."

Anna nihayet başını kaldırıyor. "Buna ancak gördüğümde inanırım." Ama St. Clair'e gülümsüyor. Kolyesindeki cam muzu çeviriyor. "Ah, bu arada annen aradı. Hâlâ yarın akşam yemeğinde buluşup buluşmayacağımızı bilmek..."

Birbirlerini yeteri kadar görmüyorlarmış gibi yine kendi dünyalarına dalyorlar. St. Clair hafta içi Anna'nın yurdunda kalıyor, Anna da hafta sonları St. Clair'in yurdunda. Gerçi kabul etmeliyim ki anlaşmaları çok cazip. Max'le bir gün böyle bir şey paylaşmayı umuyorum. Hatta bir gün Max'le tek bir yer paylaşmayı umuyorum.

"Hey!" St. Clair yine benimle konuşuyor. "Bugün arkadaşını gördüm."

"Lindsey'yi mi?" Oturduğum yerde dikleşiyorum.

"Hayır, eski komşun. Cricket."

Süslemeli tavan eğilip kıvrılıyor. "Peki Cricket Bell'in komşum olduğunu nereden biliyorsun?" Sorum boşuk çıkıyor.

St. Clair omzunu silkiyor. "O söyledi."

Ona bakakalıyorum. *Sonra?*

"Yurdumda, benim katımda kalıyor. Koridorda konuşurken ona Anna'yla buluşmak üzere olduğumdan ve nerede çalıştığından bahsettim."

Kız arkadaşı mutlulukla gülümsediğinde tuhaf bir kıskançlık hissediyorum. Acaba Max insanlara benden bahsediyor mu?

"Kendisinin de burada çalışan birini tanıdığını söyledi. Seni."

Bir hafta geçmişti ve ondan şimdiden kaçamıyordum. Cricket'ın Berkeley'deki tek tanıdığının yanında yaşaması çok şanssızlıktı. Nerede çalıştığını nasıl biliyordu? Sine-
madan bahsetmiş miydim? Hayır. Bahsetmediğime emindim. Ben gittikten sonra Andy'ye sormuş olmalıydı.

St. Clair, "Seni sordu," diye konuşmaya devam ediyor. "İyi biri."

Sonunda, "Hmm," diyebiliyorum.

Anna, "O *hmm*'ın altında bir hikâye yatıyor," diyor.

"Hikâye yok," diyorum. "Kesinlikle hikâye YOK."

Anna düşünceli bir şekilde duraksadıktan sonra St. Clair'e dönüyor. "Kahve almaya gidebilir misin?"

St. Clair kaşım kaldırıyor. Bir an sonra, "Ah. Tabii ki," diyor. Bir veda öpücüğü için hızla eğiliyor, ardından Anna onun sırtının uzaklaşmasını izliyor ve sonra muzip bir gülümsemeyle bana dönüyor.

Ofluyorum. "İkiniz yalnız kalınca ona sonra anlatacaksın."

Gülümsemesi genişliyor. "Evet."

"O zaman hayatta olmaz."

"Hadi ama." Anna yanımdaki sandalyeye geçiyor. "İçini dökmek için yanıp tutuşuyorsun."

Haklı. İçimi döküyorum.

altıncı bölüm

Ben beş yaşındayken Cricket Bell bir asansör yaptı. Bu, beyaz bir iple Tonka kamyonet tekerlekleri ve çocuk boyu bir ayakkabı kutusundan yapılma harika bir icattı ve bu icat sayesinde Barbielerim bebek evlerinin ilk katından ikinci katına anormal derecede yan duran ayaklarının üzerinde, asla yürümek zorunda kalmadan çıkabildiler.

Bebek evi benim kitaplığımın içine kuruluydu ve hep bir asansör istemiştim. Resmi Barbie Rüya Evi'nde plastik bir asansör vardı ama ebeveynlerime ne kadar sık yalvarsam da geri adım atmadılar. Rüya Evi'ni almayacaklardı. Çok pahalıydı.

Böylece Cricket benim için bir asansör yapma görevini üstlendi. Biz Calliope'yle kitaplığı dış macunu kapaklarından yapılma abajurlar ve halı örneklerinden yapılma İran kilimleriyle dekore ederken, Cricket da çalışan bir asansör yarattı. Makaralar, kaldıraçlar ve dişliler ona nefes almak kadar kolay geliyordu.

Asansör ilk denemesini tamamladı. Veteriner Barbie ikinci katın keyfini çıkarıyordu ve Calliope, Skipper'ı almak için asansörü aşağı çekiyordu ki parmak uçlarımda

kalkıp dudaklarımı büzüştürdüm ve Calliope'nin çok şaşkın kardeşine bir öpücük kondurdum.

Cricket Bell de beni öptü.

Tadı, Andy'nin bize getirdiği sıcak kurabiyelere benziyordu. Dudakları mavi şeker kristalleriyle kaplıydı. Uzaklaştığımızda tökezledi.

Ama aşkımız, öpücüğümüz kadar kısa sürdü. Calliope bizi "iğrenç" ilan etti ve Cricket'ı da arkasından sürükleyerek hışımla evlerine döndü. Ben de Calliope'nin haklı olduğuna karar verdim. Çünkü Calliope insanın etkilemek istediği türden bir kızdı, bu da *her zaman* haklı olduğu anlamına geliyordu. Böylece oğlanların iğrenç olduğuna ve asla bir oğlanla çıkmayacağıma karar verdim.

Özellikle kardeşikle kesinlikle çıkmayacaktım.

Calliope asansör olayından kısa süre sonra benim de iğrenç olduğuma karar verdi ve ikizlerle olan arkadaşlığım sona erdi. Cricket'ın bu plana, daha güçlü karakterli birinin etkisi altında olan birinin kolaya kaçışıyla uyduğunu düşünüyorum.

Birkaç yıl boyunca konuşmadık. İrtibatımız araba kapılarının çarpılmasını duymakla, pencerelerden onları kısaca görmekle sınırlıydı. Calliope her zaman yetenekli bir jimnastikçi olmuştu ama artistik buz patenine geçtiğinde tamamen bambaşka bir lige geçti. Ebeveynleri, benimkilere onun *potansiyeli* hakkında böbürlenip durdu ve Calliope'nin hayatı uzun bir antrenman seansına dönüştü. Evde bir ebeveyn olmadan kalamayacak kadar küçük olan Cricket da onunla gidiyordu.

Cricket evde olduğu nadir zamanlarda odasında kendini meşgul ediyor, uçan, ahenkle çalan ve vızıldayan tuhaf mekanizmalar kuruyordu. Bazen mekanizmalardan birini evlerimizin arasındaki küçük alanda test ediyordu. Bir patlama duyduğumda koşarak pencereme gelirdim. O

zaman ama sadece o zaman, arkadaşça, gizli gülümsemeler paylaşırdık.

Ben on iki yaşındayken Bell ailesi Calliope'nin antrenmanı için iki yıllığına taşındı. Ama geri geldiklerinde ikizler farklılardı. Daha büyüklerdi.

Calliope mahallemizin beklediği güzel kıza dönüşmüştü. Her gözeneğinden, omuzlarının her santimetrekaresinden özgüven fışkırıyordu. Hayran kalmıştım. Onunla konuşamayacak kadar gözüm korkmuştu ama arada sırada Cricket'la sohbet ediyordum. O, kız kardeşi gibi güzel değildi. İkizlerin birbirine benzer zayıflığı Calliope'yi balerin gibi gösterirken, Cricket'ı hantal gösteriyordu. Ayrıca sivilceleri vardı ve sosyalleşmeye alışık olmayan birinin tuhaf davranışlarına sahipti. Çok hızlı ve çok fazla konuşuyordu. Ama ben onun arkadaşlığından hoşlanıyordum ve o da benimkinden hoşlanıyormuş gibi gözüküyordu. Gerçek bir arkadaşlığın kıyısındaiken Bell ailesi tekrar taşındı.

Sadece birkaç ay sonra, lise bire gitmemin öncesindeki yazın ilk gününde geri döndüler. O ağustosta on beş yaşında olacaktım, ikizler de eylülde on altı olacaktlardı. Calliope gitmeden önceki gibi gözüküyordu.

Ama Cricket bir kere daha değişmişti.

Lindsey'yle verandada külahta vişneli dondurma yiyorduk ki yan kapıya bir araba yanaştı ve dışarı, onu daha önce hiç görmediğim şekilde Cricket Bell çıktı. Bir adet güzel, çizgili bacadan sonra bir diğeri gözükte.

Derinlerimdeki bir şey sıçradı.

İçimdeki kıpırtı, heyecan verici ve yenilikçi olduğu kadar, şaşırtıcı ve nahoştu da. Çoktan bu görüntünün, Cricket'ın bacaklarının ve o pantolonun hayatım boyunca aklıma kazınacağını biliyordum. O an, işte bu kadar etkiliciydi. Lindsey neşeyle merhaba diye seslendi. Cricket canı sıkılmış bir şekilde başını kaldırdı ve gözleri benimkilerle buluştu.

Bu yetti. Kaybolmuştum.

Bakışlarımız kabul edilebilir, normal zamandan çok daha uzun bir süre boyunca kilitlenmişti. Sonra Cricket bakışlarını Lindsey'ye kaydırды ve elini sessiz bir şekilde kaldırıp salladı. Ailesi arabadan çıkıverdi, herkes ayrı anda konuşuyordu ve Cricket'ın dikkati tekrar onlara kaydı. Ama önce bana hızlı bir bakış attı. Sonra eflatun Viktorya stili evin içine doğru kaybolmadan önce daha hızlı bir bakış daha attı.

Lindsey'nin elini tuttum ve sıkıca kavradım. Parmaklarımız dondurmadan yapış yapıştı. Lindsey anlamıştı. Söylenmesi gereken her şey, bu tutuşla anlatılmıştı.

Gülümsedi. "Eyvah."

Aynı gece sözel iletişim de oldu. Tuhaf şey şu ki artık ne giydiğimi hatırlamıyorum ama onunla görüşmeyi beklediğim için kıyafetimi dikkatle seçmiştim. Perdelerimi yana çektiğimde, onu camının önünde durmuş, benim pencereye bakarken gördüğümde şaşırmamıştım. Tabii ki oradaydı. Ama görüntüm onu şaşırtmıştı. Saçları bile normalden daha şaşkın gözüküyordu.

"Ben, şey, biraz temiz hava alıyordum," dedim.

"Ben de." Cricket başını sallayıp abartılı bir şekilde kuvvetle içini çekti.

Bunun şaka olup olmadığına hâlâ emin değilim ama güldüm. O da karşılığında gerginlikle gülümsedi. Sonra bu, son derece enerjik sırtışına dönüştü çabucak. Cricket hiçbir zaman bu sırtışını kontrol edememişti. Yakından bakınca sivilcelerinin kaybolduğunu ve yüzünün büyümüş olduğunu gördüm. Orada ahmaklar gibi gülümseyerek durduk. Aynı olmayan ama aynı zamanda tamamen aynı olan birine ne denir ki? Ben de mi değişmiştim, yoksa sadece o mu değişmişti?

Cricket başta, annesinin tabak çanaklarını kutularından çıkarmasına yardım edeceğine dair bir bahaneyle kaçtı. Ertesi gün gerçek bir konuşma başlatmak için kendime söz verdim ama yakınlığı beynimi vızıldatıyor, dilimi dolandırıyordu. Cricket da benden başarılı değildi.

Böylece el salladık.

Daha önce hiç pencerelerimizden el sallamamıştık ama birbirimizin varlığının farkında olduğumuz kaçınılmaz derecede açıktı. O yüzden birbirimizin farkında olduğumuzu bütün gün ve bütün gece belli etmek zorunda kaldık. Hâlâ söyleyecek hiçbir şeyimiz yoktu ama *her şeyi* söylemek istiyorduk.

Bu acı veren durumun değişmesi haftalar sürdü. Betsy'yle biz evden çıkarken, Cricket da o çizgili pantolonu ve gökyüzüne dokunmaya çalışıyormuş gibi gözüken saçlarıyla evine yürüyordu.

Utangaçça durduk.

"Seni görmek güzel," dedi. "Dışarıda. İçerisi yerine. Anla işte."

Anladığımı bilmesi için gülümsedim. "Betsy'yi yürüyüşe çıkarıyorum. Acaba katılmak..."

"Evet."

"...ister misin?" Kalbim gümbürdedi.

Cricket bakışlarını çevirdi. "Evet, birbirimizin hayatında neler olup bittiğini öğreniriz. Öğrenmeliyiz."

Kızarmamı kontrol etmeye çalışırken ben de bakışlarımı çevirdim. "Onu bırakman gerekiyor mu?"

Nalburdan aldığı kese kâğıdını taşıyordu. "AH! Evet. Bir saniye." Cricket merdivenlerden yukarı fırladı ama sonra yarı yolda durdu. "Orada bekle," diye ekledi. İçeri zıpladı ve sadece saniyeler sonra geri döndü. Elinde iki lolipop vardı.

"Çok saçma," dedi. "Özür dilerim."

"Hayır, bunları çok severim!" Sonra *sevmek* sözcüğünü kullandığım için gerçekten de kızardım.

Dillerimiz lolipop yüzünden yeşile dönmüştü ama o kadar uzun süre konuşmuştuk ki eve döndüğümüzde yine pembe olmuşlardı. İçimdeki his büyüdü. Her akşamüstü aynı zamanda birbirimize rastlamaya başladık. O bir iş hallediyormuş gibi yapıyordu, ben de şaşırmış gibi yapıyordum. Sonra da Cricket, Betsy'yle yürüyüşümüze katılıyordu.

Bir gün gelmedi. Hayal kırıklığına uğrayarak evinin önünde durdum. Sokağımızın sağına ve soluna baktım. Betsy tasmaını öne doğru çekti. Bell'lerin kapısı ardına kadar açıldı ve Cricket o kadar hızla aşağı uçu ki neredeyse bana çarpacaktı.

Gülümsedim. "Geç kaldın."

"Beklemiştin." Ellerini ovuşturdu.

Numara yapmayı bıraktık.

Cricket günlerimin saatlerini belirliyordu. Sabah merhaba diyebilmek için perdelerimi onunla aynı zamanda açıyordum. Onun öğle yemeğini yiyişini izleyebilmek adına ben de onunla aynı saatte yemek yiyordum. Yürüyüşümüz için evden çıktığım saat, yürüyüşümüzü incelemek için Lindsey'yi aradığım saat ve yemekten sonra, perdelemizi kapamadan önce Cricket'la sohbet ettiğimiz saat hep belliydi.

Sonra yatakta yatıp Cricket'ı kendi yatağında yatarken hayal ediyordum. O da beni düşünüyor muydu? Benim onunkine girmeyi hayal ettiğim gibi o da gizlice odama girmeyi hayal ediyor muydu? Aydınlightta olmak yerine karanlıkta yalnız olsak beni öpme cesaretini bulabilir miydi? Beni öpmesini istiyordum. Erkek oydu. İlk adımı onun atması *gerekliyordu*.

Neden ilk adımı atmıyordu? Ne kadar beklemem gerekecekti?

Bu hararetli düşünceler bütün yaz boyunca beni uyanık tuttu. Sabah ter içinde, sonunda ne zaman uyuduğumu ve rüyalarımı hiç hatırlamadan uyanırdım. Aklımda sadece Cricket'ın sesiyle üç kelime dönerdi: *Sana ihtiyacım var.*

İhtiyaç.

Ne güçlü ve korkutucu bir kelime. Bu ona olan duygularımı temsil ediyordu ama her gece rüyalarımnda bu duyguyu ağzından duyuyordum.

Bana dokunmasına ihtiyacım vardı. Ellerinin kıpırdamayı hiç kesmemesinden çok etkileniyordum. Heyecanlandığında ellerini ovuşturmasından, bazen dayanamayıp el çırpmasından. Sol elinin arkasına gizli mesajlar yazışından. Parmaklarından. Uzun, coşkulu ve çılgınlardı ama makinelerini inşa ederken onların aynı zamanda narin, dikkatli ve özenli olduklarını biliyordum. O parmaklarla ilgili hayaller kuruyordum.

Ayrıca her konuştuğunda gözlerinin, hayatının en iyi günümüş gibi parlaması beni tüketiyordu. Konuştuğunda bütün vücudunun bana dönüşü de. Bu hareket ilgilediğini, dinlediğini gösteriyordu. Kimse daha önce bana dönmek için vücudunu öyle hareket ettirmemişti.

Yaz uzayarak ilerledi, her gün bir öncekinden daha acı verici ve daha güzeldi. Cricket, Lindsey ve ebeveynlerimle takılmaya başladı, hatta geldiğinde Norah'yla da. Dünyama giriyordu. Ama ben onun dünyasına girmeye çalıştığımnda Calliope düşmanca davranıyordu. Soğuk. Bazen odada değilmişim gibi yapıyordu, hatta bazen ben konuşurken gidiyordu. Cricket ilk defa onun yerine birini seçmişti ve Calliope bu yüzden bana içerliyordu. En iyi arkadaşını çalışıyordum. Tehdit oluştuyordum.

Calliope'yle yüzleşmek yerine evimin güvenliğine çekildik.

Ama Cricket hâlâ harekete geçmiyordu. Lindsey onun doğru anı, önemli bir şeyi beklediğini düşünüyordu. Belki

de doğum günümü. Cricket'in doğum günü benimkinden tam bir ay sonra, benimki gibi yirmisindeydi, o yüzden hep hatırlardı. O sabah camına LOLA GÜNÜ KUTLU OLSUN! YİNE AYNI YAŞTAYIZ! diyen bir yazı astığını görünce çok sevindim.

Penceremden dışarı eğildim. "Bir aylığına!"

Ellerini ovuşturarak bir gülümsemeyle belirdi. "İyi bir ay."

"On altı olunca beni unutacaksın," diye alay ettim.

"İmkânsız." Bu kelimeyi söylerken sesi titredi ve bu yüreğimi sarstı.

Andy tamamen özgür olabilmemiz için Betsy'yi akşamüstü yürüyüşüne çıkardı. Cricket beni her zamanki zamanda karşıladı ve başının üzerine iki pizza kutusu kaldırdı. Tam öğle yemeği yüzünden hâlâ tok olduğumu söyleyecektim ki, "Onlar boş mu, dolu mu?" deyiverdim. Sorum sinsiydi. Bunun pizzayla ilgili olmadığını hissediyordum.

Cricket bir kutuyu açıp gülümsedi. "Boş."

"Yıllardır oraya gitmedim!"

"Ben de. Calliope'yle en son oraya gittiğimizde herhalde seninle beraberdik."

Tepeden aşağı koşarak ilerledik ve sokağımızın diğer tarafındaki, iki ev arasında kaldığı ve çok küçük olduğu için doğru düzgün parktan sayılmayan parka ilerledik. Başka bir yokuşu çıktık. YANLARINDA ÇOCUKLAR YOKSA YETİŞKİNLER GİREMEZ yazan, spreyle boyanmış uyarıyı geçtik ve Seward Sokağı kaydıraklarının tepesine geldik.

"Ah, Tanrım." Bir dehşet dalgası hissettim. "Hep bu kadar dikler miydi?"

Cricket kutuları açmış ve yağlı tarafları aşağı gelecek şekilde uzunlamasına yerleştirmişti. İki dar, beton kaydırakta da birer pizza kutusu vardı. "Ben solu seçiyorum."

Kutuma oturdum. "Senin adına üzüldüm. Sağ taraf daha hızlı."

"Hiç de bile! Sol taraf hep kazanıyor."

"Bunu altı yaşından beri buraya gelmeyen çocuk diyor. Kollarını içeride tut."

Sırıttı. "O sıyrıkları ve yanıkları unutmama imkân yok."

Üç kadar saydıktan sonra kaymaya başladık. Kaydıraklar kısa ve hızlıydı. Aşağı doğru uçtuk. Seward Cadısı'nı, yani çok yüksek bir şekilde keyif sesleri çıkaran kişilere bağıra bağıra küfür eden ve kaydırakların bu kadar eğlenceli olmasının bir başka sebebi olan zalim, yaşlı kadını rahatsız etmemek için çığlıklarımızı içimizde tuttuk. Önce Cricket'in ayakları uçtu, sonra çabucak kalçası da ayaklarını takip etti. Yere kahkahayla yuvarlanmamıza sebep olan bir pat sesiyle düştü.

"Sanırım arkam alev aldı," dedi.

Son derece aşikâr olan cümleyi, pantolonunun bu gerçeği haziranda belli ettiğini söylememek için kendimi tuttum.

Yarım saat kaldık. Kaydırakları kafaları güzel olan yirmilerinde iki erkek ve anneler ve okul öncesi çağındaki çocuklardan oluşan bir oyun grubuyla paylaştık. Son kez inmek üzere, annelerin arkasında beklerken bir kıkırtı duydum. Omzumun üstünden baktığımda okuldan üç kızın geldiğini gördüm. Yüreğim ağırlaştı.

Marta Velazquez, "Güzel elbise," dedi. "Annenin mi?"

Uzun kollu, çizgili bir gömlekle paçaları kıvrılmış bir kotun üzerine çengelli iğneyle daralttığım, iki boy büyük, eski moda, kabarık etekli, puanlı bir elbise giyiyordum. Doğum günüm için güzel gözükmeğe istemişim.

Artık güzel hissetmiyordum.

Cricket kafası karışmış bir şekilde arkasına döndü. Sonra her şeyi değiştiren bir şey yaptı. Özellikle kızların önüne geçip benim görüntümü engelledi. "Onları dinleme. Ben senin giyim tarzını beğeniyorum."

Beni olduğum gibi seviyordu.

Sessizce pizza kutumun üzerine oturdum. "Sıra bize geldi."

Ama demek için yanıp tutuğuğum Şey Őuydu: *Sana ihtiyaçım var.*

Eve giderken Cricket, yıllardır bana iŐkence yapan insanlarla ilgili ŐakalaŐıyor ve beni gúldürüyordu. Sonunda sınıf arkadaşlarımla benim hakkımda ne düşünűđüyle ilgili bu kadar endiŐelenmemin nasıl da saçma olduğunu fark ettim. *Onlar* gibi gözükmek istiyor değildim.

Andy yaklaŐtıđımızı görűnce, "Cricket!" dedi. "Dođum gűnű yemeđine geliyorsun, deđil mi?"

Umutla Cricket'a baktım. Ellerini ceplerine koydu. "Tabii."

Basit ve mükemmeldi. Tek misafirlerim Nathan, Andy, Lindsey ve Cricket'tı. Margherita pizza, ardından da pal-yaço Őeklinde görkemli bir pasta yedik. Ben ilk dilimi yedim, Cricket da en büyük dilimi. Sonrasında arkadaşlarımı dıŐarı çıkardım. Lindsey beni arkamdan dürtűp kayboldu.

Cricket ayaklarını yere sürűdű. "Hediyeler konusunda çok iyi deđilimdir."

Kalbim hopladı. Ama beni öpmek yerine cebinden avuç dolusu saat parçası ve Şeker kabı çıkardı. Cricket metalik pembe bir teneke kapağı bulana dek yığını aradı. Pembe teneke kapağını havaya kaldırdı. "İlk kapağın."

Belki çođu kız hayal kırıklığına uğrardı ama ben çođu kız değilim. Kısa zaman önce bir mağaza vitrininde ŐiŐe kapaklarından yapılma bir kemer görműŐtűk ve ben de bir tane yapmak istediğimi söylemiŐtim. "HatırlamıŐsın!"

Cricket rahatlayarak gülűmsedi. "Bunun güzel olduđu-nu düşünűdűm. Renkli." Teneke kapađı açık avucuma yerleŐtirirken o gűn elinin arkasına çiziktirmiŐ olduđu mesai yüzűncű kere tekrar okudum: **ŐİMDİ BİRLEŐ.**

İşte o an gelmişti.

Teneke kapağı alıp öne doğru adım attım. Cricket'in nefesi hızlandı. Benimki de.

"Orada olacağına söz vermiştin!"

Zıplayarak uzaklaştık. Calliope yan evin verandasındaydı, gözyaşlarına boğulmak üzere gibi görünüyordu. "Sana ihtiyacım vardı ve orada değildin."

Cricket'in gözlerini belirgin bir panik kapladı. "Ah Tanrım, Cal. Unuttuğuma inanamıyorum."

Calliope zarif bir hırka giyiyordu ama kollarını kavuşturduğu yumuşak dışında her kelimeyle tanımlanabilirdi. "Son zamanlarda çok şey unuttun."

"Özür dilerim. Aklımdan çıkmış, çok özür dilerim." Cricket şeker kaplarıyla saat parçalarını cebine geri sokmaya çalıştı ama verandama döküldüler.

"Çok beceriklisin Cricket." Calliope bana bakıp kaşlarını çatı. "Neden vaktini harcadığını anlamıyorum."

Ama hâlâ onunla konuşuyordu.

Cricket her şeyi cebine geri tıktırıp, "Yemek için teşekkürler," diye mırıldandı. "Doğum günün kutlu olsun." Bana bakmadan gitti. Calliope verandalarından hâlâ dik dik bakıyordu. Ben yüzüme tokat yemiş gibi hissediyordum. Utanıyordum. Utanacak hiçbir şeyim yoktu ama Calliope'nin böyle bir etkisi vardı. Eğer karşındakinin bir şey hissetmesini isterse, o bunu hissediyordu.

Sonradan Cricket o gün bir tür gösteriye gitmesi gerektiğini söyledi. Bu konuda pek bilgi vermedi. Ondan sonra, geriye doğru ufak bir adım atmış gibiydik. Okula başladık. O, Lindsey ve benimle takıldı. Calliope ise yeni arkadaşlar edindi. İkizler arasında sessiz bir gerginlik vardı. Cricket bundan bahsetmiyordu ama üzüldüğünü biliyordum.

Bir cuma okuldan sonra bana Swiss Jolly Ball'un videosunu gösterdi. Bu, Chicago'da bir müzeyi ziyaret ederken

gördüğü harika bir mekanik eserdi. Ben Calliope'nin yazın başındaki soğuk davranışından sonra Cricket'in evine girmemiştim. Bunun onun yatak odasına gitmek için bir bahane olmasını ummuştum ama dizüstü bilgisayarı salondaydı. Cricket iki kişilik koltuğun bir yanına oturup yanında oturacak kadar yer bıraktı. Bu bir davet miydi? Yoksa odanın daha geniş koltuğunu bana önererek kibarlık mı ediyordu?

BU NEDEN BU KADAR ZORDU?

Risk alıp yanına oturdum. Cricket videoyu açınca daha iyi görme bahanesiyle daha yakma kaydım. Konsantre olamıyordum ama makinedeki gümüş top tünellerin içinden geçip düdükleri çalıştırdığında ve hızla hatlardan geçtiğinde yine de keyifle güldüm. Yastıkların arasındaki boşluğa gelene kadar yaklaştım. Çok hafifçe Cricket'in terinin kokusunu aldım ama bu kötü bir koku değildi. Kötüden çok uzaktı. Sonra elimin yanı, onunkinin yanına süründü ve kalbim çököverdi.

Cricket kıpırtısız duruyordu.

Boğazımı temizledim. "Yarın doğum günün için özel bir şey yapıyor musun?"

"Hayır." Telaşlanmış bir şekilde ellerini kucağına götürdü. "Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmıyorum."

"Tamam..." Eline baktım.

"Esasında, Calliope'nin bir buz pateni olayı var. O yüzden kötü buz pateni sahası yemekleri, buz pateni satıcıları ve haykıran kızlardan oluşan bir akşamüstü olacak."

Bu benden kaçınmak için bir bahane miydi? Bunca zaman boyunca yanılmış mıydım? Eve üzgün gittim ve Lindsey'yi aradım. "Kesinlikle hayır," dedi. "Cricket senden hoşlanıyor."

"Onu görmedin. Son zamanlarda çok garip ve ketum davranıyor."

Ama ertesi sabah Cricket'a bir hediye bulmak için Lindsey'yle buluştum. Henüz pes etmeye hazır değildim. Pes edemezdim. Cricket'ın bir proje için küçücük bir İngiliz anahtarına ihtiyaç duyduğunu biliyordum, bunu internette bulmakta zorlandığını da biliyordum. Bütün günü şehirdeki dükkânları tarayarak geçirdik ve o akşam eve küçük bir İngiliz anahtarı edinmiş olmaktan ötürü son derece gururlu bir şekilde yürürken yine gergin bir umut hissettim. Derken gördüm.

Tam faaliyet halinde bir parti.

Bell evi gürültülü ve doluydu. Cumba pencerelerinde iplere asılı lambalar vardı. Bu son anda oluvermiş bir parti değildi. Bu planlanmış bir partiydi. Davet edilmediğim, planlanmış bir parti.

Orada mahvolmuş bir halde donakaldım. Elimde küçük İngiliz anahtarını tutmuş, manzarayı inceliyordum. Bir grup kız yanımdan geçip basamaklardan yukarı koş-tular. İkizler nasıl bu kadar çabuk bir şekilde bu kadar çok yeni arkadaş edinmişti? Kızlar kapıyı çaldı, Calliope de kapıyı açıp onları mutlu kahkahalarla karşıladı. Kızlar onun yanından geçip eve girdiler. İşte o zaman Calliope kaldırımdan evine doğru baktığımı gördü.

Duraksadı, sonra yüzünü ekşitti. "Ee? Partimiz için fazla mı iyisin?"

"N-ne?"

"Kardeşimle o kadar vakit geçirdikten sonra en azından bir uğrayıp onun doğum gününü kutlayabilirdin."

Kafam çok karışmıştı. "Ben davet edilmedim."

Calliope'nin yüz ifadesi şaşkınlığa dönüştü. "Ama Cricket senin gelemeyeceğini söyledi."

Patlama. Acı. "Ben... O sormadı. Hayır."

"Hmm." Calliope gergince bana baktı. "Peki. Güle güle."

Eflatun kapı çarpılarak kapandı. Acı ve utançla yanarak

kapıya bakakaldım. Cricket neden beni partisinde istememişti? Evimin içine doğru tökezledim. Perdelerimi çekip kapadım ve acı dolu hıçkırıklara boğuldum. Ne olmuştu? Bende yanlış olan neydi? Cricket neden artık benden hoşlanmıyordu?

Gece yarısı Cricket'ın ışığı yandı. Adımı haykırdı.

Ben göğsümdeki kahredici darbeye odaklanmaya çalıştım. Yine ismimi seslendi. Onu duymazdan gelmek istiyordum ama nasıl bunu yapabilirdim ki? Penceremi açtım.

Cricket ayaklarına baktı. "Şey, ee, bu akşam ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Ona kendi kelimelerini geri söylerken sesim sertti. "Hiçbir şey yapmadım."

Cricket üzölmüş gözüküyordu. Beni suçlu hissettirmeye çalıştığı için bu, ondan daha da nefret etmeme sebep oldu. "İyi geceler." Penceremi kapatmaya davrandım.

"Bekle!" Saçlarını çekştirip daha da dikleştirdi. "B-ben daha yeni taşınacağımı öğrendim."

Kafama vurmuşlar gibi hissediyordum. Gözlerimi kırıştırdım ve yeni gözyaşları dököldüğünü fark edince şaşırđım. "Gidiyor musun? Yine?"

"Pazartesi."

"İki GÜN sonra mı?" Neden ağlamayı kesemiyordum? Aptalın tekiydim!

"Calliope bir önceki koçuna dönecek." Cricket'ın sesi çaresiz geliyordu. "Burası iyi gitmiyor."

"Buradaki her şey mi kötü gidiyor?" deyiverdim. "Gitmeden önce bana söylemek istediğın hiçbir şey yok mu?"

Cricket ağzını açtı ama sessiz kaldı. Zor denklem ifadesi. Bir dakika geçti, belki de iki. Nihayet ben, "En azından aramızda bu ortak nokta var," dedim. "Benim de sana söylemek istediğim hiçbir şey yok."

Sonra penceremi çarparak kapadım.

yedinci bölüm

"Tam da ortada yapıyordu!" diyorum. "Ciddiyim, Charlie kimya dersinde hayran hayran senin arkana bakıyordu."

Lindsey bunu önemsemiyor. "Eğer baktıysa da, ki buna gerçekten şüpheliyim, prensibimi biliyorsun. Mezuniyetten önce..."

"Erkek yok. Sadece bu Charlie olduğu için ve gözleri gerçekten de seni oda boyunca takip ettiği için..."

"Hayır." Sonra konuşmayı sonlandırmak için fıstık ezmeli ve reçelli sandviçinden sert bir ısırık alıyor. Ellerimi barış yapmayı gösteren bir hareketle havaya kaldırıyorum. Geçen senenin bilgi yarışmasında ondan iki kat puan aldığından beri Charlie Harrison-Ming'e gizli bir şekilde âşık olsa da konuşmaya devam etmemem gerektiğini biliyorum.

Harvey Milk Memorial Lisesi'ndeki üçüncü senemin ilk haftası beklendiği gibi. Aynı sıkıcı dersler, aynı kötü ve zalim kızlar, aynı sapık sersemlemeler var. En azından Lindsey'yle beraber öğle yemeği yiyoruz. Bunun yardımı dokunuyor.

"Hey, Kleopatra! Nil Nehri'mde yolculuk etmek ister misin?"

Sersemlerden bahsetmişken... Gregory Figson, kaslı bir arkadaşıyla yumruk tokuşturuyor. Düz kakülleri olan, uzun, siyah bir peruk takıyorum. Bir çarşıftan yaptığım beyaz bir elbise giyiyorum. Kalın, altın mücevherler takıyorum ve tabii ki de rastıkla çekilmiş, eski Mısır'a özgü gözlerim var.

Hissizce, "Hayır," diyorum.

Gregory iki eliyle göğsünü kavırıyor. "Piramitlerin güzelmış," diyor, sonra gülerek uzaklaşıyorlar.

"Tam da daha fazla iğrençleşemeyeceğini düşünürken..." İştahım kaçıyor, sebzeli hamburgerimi bırakıyorum.

Lindsey, "Benim beklemek için başka bir sebebe ihtiyacım varmış gibi," diyor. "Lisedeki çocukların hepsi aptal."

"Ben bu yüzden lisedeki çocuklarla çıkmıyorum. Erkeklerle çıkıyorum."

Lindsey gözlerini deviriyor. Çıkmak için beklemesinin ana sebebi, gündemini böleceğine inanması. *Gündem* onun kullandığı terim, benim değil. Erkeklerin onu eğitim hedeflerinden uzaklaştıracağını düşünüyor, o yüzden liseden sonraki hayata iyice yerleşmeden kimseyle çıkmak istemiyor. Sevgilimden vazgeçmektense toplum içinde eşofman giyecek olsam bile kararına saygı duyuyorum.

Veya kış dansına gitmek için ilk fırsattımdan vazgeçmektense. Sadece lise üç ve dörtler için. Ayrıca hâlâ aylar var ama Marie Antoinette elbisem için çok heyecanlıyım ve çoktan elbisem için materyaller toplamaya başladım bile. Parlak ipek şantuk ve gıcır gıcır tafta. Yumuşak saten kurdeler. Zarif devekuşu tüyleri ve detaylı kristal mücevherler. Daha önce hiç bu kadar karmaşık ve bu kadar büyük bir projeye kalkışmadım. Bunu yaratmak bütün sonbaharımı alacak.

Eve döndüğümde başlamaya karar verdim. Cuma günüydü ve ilk defa çalışmama gerek yoktu. Ayrıca Amphetamine bu gece yirmi birin altında kimseyi kabul etmeyen bir kulüpte çalacaktı. Max'in beni gizlice içeri sokmasına da izin vermiyorlardı.

İnternette okuduğum her şeye göre önce içliklerle başlamam gerekiyordu.

Elbise için bir sürü kumaş almıştım ama kostümün içten dışarı doğru yapılması gerekiyordu ki, esas elbisenin ölçülerini koca korsenin ve devasa *paniyerlerin* (Marie ve nedimelerinin giydiği oval şekilli kabarık etekler) üzerinden alabileyim.

Saatlerce tarihi olarak doğru *paniyerler* yapmak için talimat arıyorum ve hiçbir şey bulamıyorum. Hulahuplarla yapmak istemiyorsam, ki istemiyorum, daha çok araştırma için kütüphaneye gitmem gerekecek. Korseler için araştırmalarım daha başarılı oluyor. Diyagramlar ve talimatlar zorlayıcı ama birkaç sayfayı yazdırıyorum ve ölçüler alıp bir desen oluşturmaya başlıyorum.

Üç yıldır dikiş dikiyorum ve oldukça iyiyim. Herkes gibi küçük şeylerle başladım: kenar bastırmak, çan etekler, yastık kılıfları. Ama çabucak daha büyük şeylere geçtim, her biri bir öncekinden daha karmaşık. Kolay şeyleri yapmakla ilgilenmiyorum.

Güzel şeyler yapmakla ilgileniyorum.

Kendimi bu süreçte kaybediyorum: pelür kâğıdında desenlerin üzerinden geçmek, onları birbirine uydurmak, tekrar üzerlerinden geçmek ve tekrar birbirlerine uydurmak. Dikiş dikmeyenler kıyafetler yapılırken ne kadar çok sorun çözüldüğünü fark etmiyorlar ve yeni başlayanlar genelde hüsrân içinde pes ediyor. Ama ben bu bulmacalardan hoşlanıyorum. Eğer elbiseye devasa *tek bir şey* olarak baksam bu boyumu aşan bir şey olurdu. Kimse böyle bir

elbise yaratamaz. Ama bunu ufak adımlara böldüğümde başarabileceğim bir şeye dönüşüyor.

Odam nihayet karardığında, yerden kalkarak yanıp sönen ışıklarımı fişe takmak zorunda kalıyorum. Tutuk kaslarımı esnetiyorum ve pencereme bakıyorum.

Acaba Cricket bu hafta sonu eve gelecek mi?

Bu fikir beni huzursuzlukla dolduruyor. Andy ve St. Clair'e neden benim hakkımda sorular sorduğunu anlamıyorum. Bunun sadece üç muhtemel cevabı var ve her biri bir diğerinden daha az muhtemel. Belki okulda yeni arkadaşlar edinemiyor ve çarpık bir sebepten ötürü, benim yine iyi bir arkadaş olacağımı düşünüyor. Ne de olsa, son iki hafta sonunda eve gelmişti. Açıkça kimse onu Berkeley'de tutacak kadar ilginç değildi. Ya da belki aramızdaki ilişkinin bitişi hakkında kötü hissediyordu ve bunu telafi etmeye çalışıyordu. Vicdanını rahatlamaya.

Ya da... belki... benden hoşlanıyordu. O şekilde.

O gelmeden önce iyiydim, bu karışıklık olmadan önce son derece mutluydum. Beni görmezlikten gelse daha iyi olur. Calliope'yle henüz konuşmadık. Cricket'la konuşmamız için de hiçbir sebep yok. Pencereme doğru yöneliyorum ve odasında çizgili perdelerin asılı olduğunu görünce şaşırıyorum.

Derken ışığı yanıyor.

Perdelerimi çekip kapatıyorum. Duvara doğru gerilerken kalbim gümbürdüyor. Perde kumaşlarının arasındaki boşluktan şüphesiz Cricket Bell olan siluetin iki eşyayı odasının zeminine atışını izliyorum: bir sırt çantası, bir de çamaşır torbası. Penceresinin önüne ilerlediğinde içimi endişe kaplıyor. Ya bana seslenirse?

O kendi perdelerini açarken ani bir parlaklık oluyor. Vücudu karanlık bir gölgeden, tamamen etten kemikten bir insana dönüşüyor. Sinsice daha da geriye çekiliyorum. Cricket orada duruyor, sonra odaya başka biri girdiğinde irkiliyor. Hayal meyal bir kızın konuşmasını duyuyorum. Calliope.

Sonsuza kadar saklanamam. Perdelerim kalın ve onlara güvenmek zorundayım. Derin bir nefes alıp uzaklaşıyorum ama geriye doğru tökezleyerek projeme takılıyorum ve bir deseni yırtıyorum. Küfrediyorum. Yan evden bir kahkaha geliyor ve panik dolu bir saniye boyunca, beceriksiz hareketime tanık olduklarını düşünüyorum. Ama bu sadece paranoya. Her neye gülüyorlarsa bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Hâlâ böyle canımı sıkılabilmelerinden nefret ediyorum.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Onu arıyorum, o da sesli mesaj çıkmadan hemen önce açıyor.

Max, "SELAM," diyor.

"Selam! Bu akşam nasıl geçiyor? Ne zaman çalacaksınız?" Kulüp çok gürültülü ve cevabını duyamıyorum. "Ne?"

Birtakım anlaşılamayan kelimelerden sonra, "ON BİR-DEN SONRA," diyor ve gerisi yine belirsiz kelimeler.

"Ah. Tamam." Ekleyecek hiçbir şeyim yok. "Seni özledim."

Karşıdan yine karman çorman sesler geliyor.

"Ne? Özür dilerim, seni duyamıyorum!"

Birkaç kelimedden sonra, "KÖTÜ ZAMANLAMA," dediğini duyuyorum.

Gitmesi gerektiğini söylediğini varsayıyorum. "Tamam! Yarın görüşürüz! Hoşça kal!" Ahizenin öteki tarafında bir tıkırtıyla gidiyor. Ona mesaj atmalıydım. Ama artık mesaj atmak istemiyorum çünkü onu rahatsız etmek istemiyorum. Konserlerden önce konuşmayı sevmiyorum.

Telefon beni rahatlamıştan çok soğuk hissettiriyor. Yan evdeki kahkahalar devam ediyor ve onların çenelerini kapamak için dikiş makasını Cricket'ın penceresine atma isteğimi bastırıyorum. Telefonum çalıyor, hevesle açıyorum. "Max!"

"Nathan'a gelip beni almasını söylemen gerek."

Max değil.

"Neredesin?" Şimdiden aceleyle aşağıya inmeye başlıyorum. Nathan gözleri yarı kapalı, televizyonun önünde çökmüş Heavens to Betsy ile *Yol Turunda Antikalar*'ı izliyor. "Neden kendin söyleyemiyorsun?"

"Çünkü çok kızacak ve şu anda kızgınlıkla uğraşamayacağım." Sesi huysuz ve yorgun geliyor.

Olduğum yerde donakalıyorum. "Olamaz, tekrar mı?"

"Ev sahibi kilitleri değiştirdi, o yüzden daireme zorla girmek zorunda kaldım. Kendi daireme. Bu da suçmuş."

"Suç mu?" diye sorduğumda babamın gözleri hemen açılıyor. Cevap beklemeden, tiksinişmiş bir şekilde telefonu ona doğru uzatıyorum. "Norah'nın onu hapishaneden çıkarmana ihtiyacı var."

Nathan küfredip cep telefonumu kapıyor. "Neredesin? Ne oldu?" Araba anahtarlarını alıp ayakkabılarını giyerken Norah'nın ağzından cevapları çekip alıyor. Bana, "Telefonunu alıyorum, tamam mı?" diyor. "Andy'ye nereye gittiğimi söyle." Böylece kapıdan çıkıyor.

Bu, biyolojik annemin bizi karakoldan ilk arayışı değil. Norah'nın uzun bir sicil kaydı var ve tutuklanmaları her zaman donmuş organik Meksika dürümleri çalmak veya trafik cezalarını ödemeyi reddetmek gibi aptalca şeylerden ötürü oluyor. Ben küçükken suçlamalar genelde toplumun huzurunu kaçıracak şekilde sarhoş olma veya genel düzeni bozan davranışlar oluyordu. Bana inanın, bir insanın bu şehirde tutuklanması için çok sarhoş olması veya toplumu çok rahatsız edecek şekilde davranması gerekiyor.

Andy bu haberi sessizce karşılıyor. Norah'yla olan ilişkimiz hepimiz için zor ama belki de en çok Andy için zor. Norah onun ne kız kardeşi ne de annesi. Bir parçasının, ondan tamamen kurtulmamızı dilediğini biliyorum. Benim de bir parçam bunu istiyor.

Ben küçükken Bell ikizleri neden annemin olmadığını sormuştu. Onlara annemin Pakistan'ın prensesi olduğunu söyledim. Pakistan ismini haberlerde duymuş ve kulağa hoş geldiğini düşünmüştüm. Annemin saray bahçıvanından hamile kaldığı gizli bir bebek olduğum için ve kocası kötü prens eğer varlığını öğrenirse bizi öldüreceği için beni ebeveynlerime verdiğini söyledim.

Calliope, "Yani prenses misin?" diye sordu.

"Hayır. Annem prenses."

Cricket hayranlıkla, "O zaman sen de prensessin," dedi.

Calliope gözlerini kıstı. "O prenses değil. Kötü prensler veya Pakistan diye şeyler yok."

"Var işte! Ben de prensesim!" Ama hâlâ o akşamüstü tekrar geldiklerinde ve yakalandığımı anladığımda nasıl sıcak bastığını hatırlıyorum.

Calliope kollarını kavuşturdu. "Doğruyu biliyoruz. Annemizle babamız söyledi."

Cricket, "Annenin gerçekten evi yok mu?" diye sordu. "O yüzden mi onunla yaşayamıyorsun?"

Bu çocukluğumun en utanç dolu anlarından biriydi. O yüzden sınıf arkadaşlarım sormaya başladığında cevabı basit tuttum: "Kim olduğunu bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım." Sıradan, sıkıcı bir evlatlık hikâyesine dönüştüm. Burada iki babaya sahip olmak büyük bir olay değil. Ama birkaç sene önce Cricket'la televizyon izliyorduk ki bana döndü ve beklenmedik bir şekilde, "Neden annen yokmuş gibi davranıyorsun?" diye sordu.

Kıvrandım. "Ne?"

Cricket bir ataşla oynuyor, ataşı kıvrarak karmaşık bir şekle getiriyordu. "Yani, artık iyi. Değil mi?" Ayık demek istiyordu ve Norah bir senedir ayıktı. Ama hâlâ Norah'ydı.

Sadece Cricket'a baktım.

Geçmişî hatırladığını görüyordum. Bell ailesi, sarhoş olarak ve haber vermeden geldiğinde bağırp çağırın biyolojik annemi yıllarca duymuştu.

Cricket bakışlarını aşağı kaydırđı ve konuyu kapadı.

Genetiğim Max'i rahatsız etmediğİ için memnunum. Onun babası Oakland'da, tehlikeli bir mahallede yaşayan zalim sarhoşun teki ve Max annesinin nerede yaşadığını bile bilmiyor. Hatta Norah, Max'le olan ilişkimi daha da güçlü hale getiriyor. Birbirimizi anlıyoruz.

Andy'yi bırakıp yukarı dönüyorum. Pencereyden Calliope'nin Cricket'ın odasından gittiğini görüyorum. Cricket volta atıyor. Yırtık desenim sanki benimle alay ediyor gibi. Dikiş masamın üzerine konulmuş olan şaşaalı, açık mavi kumaşlar artık ışıltılarını kaybetmiş durumda. Onlara hafifçe dokunuyorum. Hâlâ yumuşaklar. Hâlâ iyi bir şeyin sözünü veriyorlar.

Dün geceyi telafi etmeye kararlıyım. "Bugünü tamamen parıldamaya adadım."

Heavens to Betsy dinleyip, anlamadan başını yana eğiyor. Uçuk pembe peruğumun üzerine parıltılı taşlardan bir saç tokası yerleştiriyorum. Ayrıca mini bir elbise olacak şekilde kısalttığım pullu bir mezuniyet elbisesiyle David Bowie iğneleriyle kaplı bir kot ceket giyiyorum ve parıltılı takma kirpiklerim var. Betsy'nin kulaklarının arkasını kaşıyorum, sonra o da odamdan çıkarken arkamdan geliyor. Merdivenlerde temiz çamaşırlarla dolu bir sepet taşıyan Andy'ye rastlıyoruz.

"Gözlerim!" diyor. "Bu ne parıltı!"

"Trés' komik."

"Bir disko topuna benziyorsun."

Gülüp yanından geçiyorum. "Bunu bir iltifat olarak alıyorum."

"Max seni ne zaman eve getirecek?"

"Daha sonra!"

Merdivenlerin dibinde Nathan bekliyor. "Ne zaman Dolores? Tam zamanını söylersen iyi olur."

"Saçın yine aşağı düşüyor." Düzeltmek için çantamı yere koyuyorum. Nathan'la saçlarımız aynı: gür, orta koyulukta kahverengi ve önünde asla yola girmeyen tuhaf bir dalga var. Kimse Nathan'la akraba olduğumuzdan şüphe etmiyor hiçbir zaman. Ayrıca kendimize sırtma izni verdiğimizde aynı iri, kahverengi gözleri ve çocuksu sırtışı paylaşıyoruz. Andy, Nathan'dan daha zayıf ve erken grileşen saçlarını kısa tutuyor. Yine de saçlarına ve bu gezegende geçirdiği fazladan dokuz seneye rağmen herkes Andy'nin daha genç olduğunu düşünüyor çünkü o sürekli gülümsüyor. Bir de komik tişörtler giyiyor.

Nathan, "Ne zaman?" diye tekrarlıyor.

"Şey, dört saat sonra?"

"Bu, saat beş buçuk eder. O saatte evde olmanı bekliyorum."

İçimi çekiyorum. "Peki baba."

"Ayrıca üç kere telefonla haber vereceksin."

"Evet baba." Dünyanın en katı ebeveynlerini hak etmek için ne yaptım bilmiyorum. Geçmiş bir hayatımda gerçekten çok kötü davranmış olmalıyım. Norah da değilim ki. Nathan dün gece yarısından önce eve gelmedi. Anlaşılan Norah'nın kilidi, kira ödemediği için değiştirilmişti ve içeri geri girebilmek için komşusunun veranda sandalyesiyle

* Er. Çok

ön penceresini kırarak olay çıkarmıştı. Nathan ödemeleri konuşmak için bugün Norah'nın ev sahibini ziyaret edecek. Bir de kırık pencere olayını.

"O zaman pekâlâ." Nathan başını sallıyor. "İyi eğlenceler. Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma."

Ön kapıdan çıkarken Andy'yi duyuyorum. "Tatlım, eşcinsel olduğunda bu tehdit işe yaramıyor."

Kaldırıma kadar gülüyorum. Peruğuma uyması için kıvrımlı ve pembe simli dövmeler yaptırdığım ağır çizimelerim, ben yürürken arkalarında peri tozundan bir iz bırakıyorlar. Yan evdeki verandadan bir ses, "Kuyruklu yıldız gibisin," diye sesleniyor. "Parıldyorsun."

Neşem anında sıfırlanıyor, yok oluyor.

Cricket merdivenlerinden atlayıp kaldırımda bana katılıyor. "Özel bir yere mi gidiyorsun?" diye soruyor. "Hoş gözüküyorsun. Parıldyorsun. Bunu çoktan söyledim, değil mi?"

"Söyledin, teşekkürler. Sadece birkaç saatliğine çıkıyorum." Tüm gerçekleri veya açıklamaları hak etmiş değil. Tabii, şimdi de bunu düşündüğüm için utaniyorum, o yüzden omzumu silkerek, "Belki Amoeba Müzik Mağazası'na da uğrarım," diyorum.

Cricket neden beni suçlu hissettiriyor? Yanlış hiçbir şey yapmıyorum. Ona hiçbir şey borçlu değilim. Başımı iki yana sallıyorum, ondan çok kendime. Sonra da otobüs durağına doğru ilerliyorum. "Görüşürüz," diyorum. Upper Haight'ta Max'le buluşacağım. Max önce bir sürpriz alacağı için beni evimden almadı. *Bir sürpriz*. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bir sakız bile olabilir, umurumda değil. Bana sürprizler getiren bir sevgilimin olması yeterli.

Cricket'in bakışlarını hissediyorum. Ensemde bir baskı. Doğruyu söylemek gerekirse, neden beni takip etmediğini merak ediyorum. Arkamı dönüyorum. "Sen bugün ne yapacaksın?"

Aramızdaki mesafeyi üç adımda alıyor. "Hiçbir şey yapmıyorum."

Yine rahatsız hissediyorum. "Ah."

Yanağını kaşıyor. Elindeki yazı ona CARPE DIEM talimatını veriyor. Ânı yakala. "Yani, biraz ödevim var. Ama uzun sürmez. Sadece bir saat. En çok iki."

"Evet. Ödev." Aynı derecede beceriksizce bir şey söylemek üzereyken, yaklaşan otobüsümün homurtusunu duyuyorum. "Gitmem gerek!" Koşarak uzaklaşıyorum. Cricket bir şeyler bağılıyor ama otobüs kaldırıma doğru çökerken egzoz gürültüsünden ne dediğini duyamıyorum. Damla desenli bir gömlek giyen, *Tibet'in Ölüler Kitabı*'nı okuyan, kemikleri çıkmış kadının yanına oturuyorum.

Pencereden dışarı bakıyorum. Cricket hâlâ beni izliyor. Göz göze geliyoruz. Cricket bu sefer utangaçça gülümsüyor. Nedense bu benim de gülümsememe sebep oluyor.

Yanımdaki kadın, "Oo," diyor. "Parıldyorsun."

sekizinci bölüm

Sakız dilemeliydim.

Max normalden daha hareketli bir şekilde, "Konserler için harika olacak," diyor. "Aletlerimizi üç ayrı arabaya yüklemenin ne kadar kötü olduğunu biliyorsun. En başta bu şehirdeki park durumu yüzünden. Park etmek imkânsız."

"Mükemmel! Evet! Aynen öyle!"

Bu bir minibüs. Max bir minibüs almış. Büyük, beyaz ve bir *minibüs*. Yani, bir 64 model Chevy Impala değil. Yani, sevgilim minibüs almak için arabasını değiştirmiş.

Minibüsün etrafında yürüyüp hayranlıkla... Neye bakıyor? Genişliğine mi? "Sahil kesiminde tura çıkmak istediğimizi biliyorsun. Craig, Portland'da birilerini tanıyor, Johnny de Los Angeles'ta. İhtiyacımız olan şey buydu. Artık yapabiliriz."

"Tur! Vay canına! Harika!"

TUR. Max'siz geçirilen uzun zamanlar. Başka şehirlerden sevgilimle flört eden, ona deneyimsizliği anımsatan ateşli, sinsî kadınlar. TUR.

Max duruyor. "Lola."

"Efendim?"

"Şu kızsalsen şeyi yapıyorsun. Mutlu değilken mutlu olduğunu söylüyorsun." Kollarını kavuşturuyor. Dirseklerindeki örümcek ağı dövmeleri suçlayan bir şekilde bana bakıyor.

"Mutluyum."

"Gittiğimde başka biriyle tanışacağımı düşündüğün için kızgınsın. Daha büyük biriyle."

"Kızgın değilim." *Endişeliyim.* Bu konuşmayı daha önce o kadar çok yaptık ki tam olarak ne düşündüğümü biliyor ve ben bundan o kadar nefret ediyorum ki. "Ben... Şaşırdım. Sadece eski arabayı seviyordum, o kadar. Ama bu da iyi."

Tek kaşını kaldırıyor. "Arabamı seviyor muydun?"

"Arabana bayılıyordum."

"Biliyor musun?" Max beni minibüsün yanına doğru getiriyor. Soğuk metal omuriliğime dayanıyor. "Minibüsler başka şeyler için de iyidir."

"Başka şeyler mi?"

"Başka şeyler."

Pekâlâ. Belki de bu minibüs olayı tamamen bir kayıp değildir. Ellerim Max'in sarı-beyaz rengine boyanmış saçlarındayken ve dudaklarımız birbirine dokunuyorken yüksek ve kaba bir ses geliyor. "Hiç bozuk paran var mı adamım?"

Ayrıldığımızda baştan aşağı kirli ve yamalı fitilli kadife giyen bir erkeğin bize dik dik baktığını görüyoruz.

"Kusura bakma," diyorum.

"Kusura bakılacak bir şey yok." Rastalı saçlarının altından bana öfkeyle bakıyor. "Sadece açlıktan ölüyorum."

Çocuk, omuzları çökük bir şekilde uzaklaşırken Max, "PİSLİK," diye bağırıyor.

San Francisco evsizlerle kaynıyor. Evden okula gider-

ken bir düzine evsizede rastlamadan yürüyemiyorum. Beni huzursuz ediyorlar çünkü sürekli nereden geldiğimi hatırlatıyorlar ama genelde onları görmezlikten gelebiliyorum. Unutabiliyorum. Yoksa çok yorucu oluyor.

Ama Haight'ta, evsizler pasif agresif pislikler gibi davranıyorlar.

Buraya gelmeyi sevmiyorum ama Max'in aşırı pahalı olan eski moda kıyafet butiklerinde, tütüncülerde, kitapçı-larda ve dürümcülerde çalışan arkadaşları var. Saykodelik graffitilerine ve bohem vitrinlerine rağmen, bir zamanlar altmışların özgürlüğünün ve sevgisinin merkezi olan Haight Sokağı, şu anda kesinlikle şehrin geri kalanından daha tehlikeli ve pis.

Max, "Baksana. O adamı unut," diyor.

Neşelendirilmeye ihtiyacım olduğunu görüyor, o yüzden beni ilk randevumuzda gittiğimiz falafelciye götürüyor. Sonrasında peruk denemek için bir travesti mağazasına giriyoruz. Saçma, arı kovanı gibi mor bir perukla poz verdiğimde gülüyor. Gülüşüne bayılıyorum. Çok nadir gülüyor, o yüzden ne zaman gülüşünü duysam bunu hak ettiğimi biliyorum. Kafasına bir peruk koymama bile izin veriyor, sarı bir Marilyn peruğu. Grup arkadaşlarını kastederek, "Johnny ve Craig seni mutlaka görmeli," diyorum.

"Onlara saçımı uzatmaya karar verdiğimi söyleyeceğim."

En iyi Max taklidimle, "Rogaine' işe yarıyor," diyorum.

Max bana açık pembe peruğumu geri atarken, "Yine yaşlı bir adam şakası mı?" deyip tekrar gülüyor. "Gitmeliyiz. Johnny'ye onunla üç buçukta buluşacağımı söyledim."

Gerçek saçımı açık pembe peruğun altına tıkaştırıyorum. "Çünkü onu evde yeteri kadar gormüyorsun."

Max, "Sen onu nadiren görüyorsun," diyor.

* Saç çıkarmaya ve saç dökülmesini önlemeye yardımcı bir ürün

Amphetamine'in bateristi ve Max'in ev arkadaşı Johnny Ocampo, bu mahalleyle ilgili tek sevdiğim şey olan Amoeba Müzik Mağazası'nda çalışıyor. Amoeba nadir bulunan plaklar, grup posterleri ve renklerle ayrılmış tür başlıkları altında bitmek bilmez CD sıralarından oluşan geniş, beton bir sığınak. İnsanın elinde tutabileceği müzikler hâlâ çok güzel.

"Sadece dalga geçiyordum. Ayrıca," diye ekliyorum, "sen hiç Lindsey'yle takılmıyorsun."

"Hadi ama Lo. O gürültücü ve çocuksu. Aramız biraz garip."

Söyledikleri doğru ama... Ah. Bazen yalan söylemek daha kibarca oluyor. Kaşlarımı çatıyorum. "O en iyi arkadaşım."

"Sadece seninle beraber vakit geçirmeyi tercih ediyorum." Max elimi tutuyor. "Baş başa."

Amoeba'ya girerken sessiziz. Toplu ama kaslı bir Filipinli olan Johnny her zamanki yerinde, danışmanın arkasında, orada oturan herkes "İyi Müzik Zevki ve Bilgileri" hakkında çok büyük gerçekler biliyormuşçasına yüksekte oturuyor. Bir müşteriyle konuşmasını bitiren Johnny ve Max birbirlerini gördüklerini belirtmek için başlarını eğiyorlar. Bense Johnny'ye merhaba demek için el sallayıp satılık malların arasında kayboluyorum.

Genelde rock dinlerim ama her şeye bakıyorum çünkü ne zaman sevdiğimin farkında olmadığın bir şeyi keşfedeceğimi hiç bilemiyorum. Hip hop, klasik müzik, reggae, punk, opera, elektronik. Bugün hiçbir şey dikkatimi çekmiyor, o yüzden rock müziğe doğru geçiyorum. P'lere ve Q'lara bakarken ensemdeki ince, görünmez tüyler diken diken oluyor. Başımı kaldırıyorum.

İşte orada.

Cricket Bell tam ortada durmuş, bir şey arıyor. Birini. Sonra bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözleri yıldızlar gibi aydınlanıyor. Gülümsüyor. Bu, gözlerine kadar ulaşan büyük bir gülümseme. Tatlı, saf ve umut dolu.

Ne olacağını anlıyorum.

Avuçlarım terlemeye başlıyor. *Söyleme. Ah, Tanrım! Söyleme.* Ama sonra bana ihanet eden bir istek bunu takip ediyor: *Söyle. Söyle.*

Cricket, mağazada yalnızmışız gibi diğer müşterilerin yanından el sallıyor. Hoparlördeki müzik az enstrümanlı bir pop şarkısından dolgun bir rock senfonisine dönüşüyor. Kalbim gitgide daha hızlı gümbürdemeye başlıyor. Bir zamanlar bu ânı ne kadar istemiştim. Şu andaysa bitmesini ne kadar çok istiyorum.

Devam etmesini de ne kadar çok istiyorum.

Cricket bilekliklerini çekştirerek önümde duruyor. "B-ben seni burada bulmayı umuyordum."

Kan yanaklarıma üşüşüyor. HAYIR. Bu his gerçek değil. Bu bana işkence etmek ve kafamı karıştırmak için uyandırılan eski bir duygu. Bundan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum!

Ama ondan nefret etme sebebim, ondan nefret etmiyor oluşum sadece. Bakışlarımı ondan çekip ellerimdeki Phoenix albümüne indiriyorum. "Geleceğimi söylemiştim."

"Biliyorum. Daha fazla bekleyemedim, sana söylemek zorundayım..."

İçimdeki panik artıyor ve Fransız grubu daha sıkı tutuyorum. "Cricket, lütfen..."

Ama kelimeleri ağzından sağanak gibi dökülüyor. "Seni düşünmeyi kesemiyorum ve eskiden olduğum insan değilim. Ben değiştim..."

"Cricket..." Bayılmak üzereymişim gibi hissederek tekrar ona bakıyorum.

Mavi gözleri parlıyor. Samimiler. Çaresizler. "Bu akşam benimle çık. Yarın akşam, her akşa..." Kelimeleri, arkamda bir şey görünce boğazında kalıyor.

Sigara ve nane kokusu. Ölmek istiyorum.

"Bu Max. Erkek arkadaşım. Max, bu Cricket Bell."

Max hafifçe ve hızla başını sallıyor. Her şeyi duymuş olmalı, duymamış olmasına imkân yok.

"Cricket benim komşum." Max'e dönüyorum. "Komşumdu. Şu anda da komşum gibi."

Zihni bu bilgiyi incelerken, sevgilim neredeyse görülmez şekilde gözlerini kısıyor. Bu şu anda duygularını saklamakta son derece başarısız olan Cricket'la tam bir tezat oluşturuyor. Cricket'ın yüzü yıkılmış gibi ve geriye doğru adımlar atıyor. Bunu yaptığının farkında bile olduğunu sanmıyorum.

Max'in ifadesi yine hafifçe değişiyor sadece. Cricket'ın kim olduğunu anlamış durumda. Cricket Bell'in, Calliope Bell'le akraba olması gerektiğini biliyor.

Onu bilerek konuşmalarımıza dahil etmediğimi biliyor.

Max kolunu omuzlarıma sarıyor. Bu, muhtemelen Cricket'a sıradan bir hareket gibi gözüküyor ama Max'in kasları gerili. Kıskanıyor. Bu düşünce beni mutlu etmeli ama sadece Cricket'ın utancını görebiliyorum. Keşke ne düşündüğünü önemsemeseydim.

Bu ödeştığımız anlamına mı geliyor? Ödeşmek böyle bir his mi?

Aramızdaki hava bir körfezdeki sis kadar yoğun. Harekete geçmem gerek, o yüzden Cricket'a sıcak bir şekilde gülümsüyorum. "Sana rastlamak güzeldi. Sonra görüşürüz, olur mu?" Sonra Max'i uzaklaştırıyorum. Sevgilimin bir şey demek istediğini anlayabiliyorum ama her zamanki gibi, düşünceleri tam istediği hale gelene kadar onları ken-

dine saklıyor. El ele, danışmadaki arkadaşımın önünden geçiyoruz gergince.

Arkaya bakmak istemiyorum ama kendimi tutamıyorum.

Bana bakıyor. Bakışları beni delip geçiyor. Hayatımda ilk defa, Cricket Bell küçük gözüküyor. Gözlerimin önünde kayboluyor.

dokuzuncu bölüm

Bunu itiraf etmek utanç verici ama Max'le ne zaman randevuya çıksak daha fazla insanın bizi görmesi için daha uzun süre dışarıda kalmak, daha uzağa yürümek, daha yüksek sesle konuşmak istiyorum. Sivri elf ayakkabıları veya boncuklu mokasen giydiğim için benimle alay etmiş bütün sınıf arkadaşlarıma rastlamak istiyorum çünkü koyu kaşları, dövme kolları, kötü tavrıyla Max'e tek bir bakış attıklarında *bir şeyi* doğru yaptığımı anlayacaklarını biliyorum.

Genelde gururla dolup taşardım. Ama Max'in yeni minibüsüne doğru yürürken, geçtiğimiz kimsenin yüzünü fark etmiyorum. Çünkü Cricket Bell bana çıkma teklifi etti. *Cricket Bell bana çıkma teklifi etti. Bununla ilgili ne yapmalıyım?*

Max yolcu kapısının kilidini açıp benim için kapıyı açık tutuyor. İkimiz de Amoeba'dan çıktığımızdan beri konuşmadık. Bir teşekkür mırıldanıp arabaya biniyorum. Max şoför koltuğuna geçiyor. Anahtarla marşı çalıştırdıktan sonra, "Ondan hoşlanmadım," diyor.

Sesindeki monotonluk midemin altüst olmasına sebep oluyor. "Cricket'tan mı? Neden?"

"Hoşlanmadım işte."

Cevap veremiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Max, evimden sadece birkaç sokak ötedeki Castro Tiyatrosu'nu gösteren neon tabelasını geçene kadar sessizliği bozmuyor. "Neden bana ondan bahsetmedin?"

Ellerime bakıyorum. "O önemli biri değil."

Max çenesi sıkılmış bir şekilde bekliyor.

"Sadece beni kırdı, o kadar. Bu uzun zaman önceydi. Ondan bahsetmekten hoşlanmıyorum."

Max sakın kalmaya çalışarak bana dönüyor. "Seni kırdı mı?"

Bu konuşma yerine her şeyi tercih ederek oturduğum yerde çöküyorum. "Hayır. Öyle değil. Eskiden arkadaştık, sonra koptuk ve şimdi döndüğünden beri her yerde ona rastlıyorum..."

"Yani ona daha önce de rastladın." Max yine yola bakıyor. Direksiyondaki el boğumları geriliyor.

"Sadece mahallede. O önemli biri değil, tamam mı Max?"

"Bana bariz bir şekilde anlatmayı ihmal etmişsin gibi geliyor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Cricket'in benim için hiçbir önemi yok. Yemin ederim."

"Seni her akşam randevulara çıkarmak istiyor ve hiçbir şey olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"Hiçbir şey yok!"

Minibüs evimin önünde aniden duruyor ve Max direksiyona vuruyor. "Bana doğruyu söyle Lola! Neden bir kereliğine bana doğruyu söyleyemiyorsun?"

Gözlerim yaşlarla yanıyor. "Doğruyu söylüyorum zaten."

Max uzun uzun bana bakıyor.

"Seni seviyorum." Çaresizleşmeye başlıyorum. Bana inanmak zorunda. "Onu sevmiyorum, ondan hoşlanmıyorum bile! Seni seviyorum."

Max bir sonsuzluk gibi gelen zaman zarfı boyunca gözlerini kapatıyor. Boynundaki kaslar gergin ve katı. Nihayet rahatlıyorlar. Tekrar gözlerini açıyor. "Özür dilerim. Ben de seni seviyorum."

"Peki bana inanıyor musun?" Sesim çok ince çıkıyor.

Çenemi kendininkine doğru kaldırıp bana bir öpücükle cevap veriyor. Dudaklarını sertçe benimkilere bastırıyor. Bense onunkilere daha da sert bastırıyorum. Ayrıldığımızda gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Sana inanıyorum."

Max, Misfits grubunun şarkısıyla arkasında müzikal bir toz bulutu bırakarak minibüsüyle uzaklaşıyor. Ben kendimi bırakıyorum. Tatil günüm buraya kadarmış.

"O da kimdi?"

Arkamdaki sert sese irkiliyorum. Sonra iki yıldır ilk defa onunla yüz yüze gelmek üzere dönüyorum. Koyu kahverengi saçları sıkı bir atkuyruğu yapılmış durumda ve idman kıyafetleri giyiyor. Yine de benim hiç olamayacağım kadar güzel gözükmeyi başarıyor.

"Selam Calliope."

Bana *Neden sorumu cevaplamadın?* dermiş gibi bakıyor.

"O erkek arkadaşımdı."

Calliope şaşırmış gözüküyor. Bir an sonra, "İlginç," diyor. Gerçekten de ilgilendiğini görebiliyorum. "Kardeşim seni buldu mu? Seni aramaya çıkmıştı."

"Buldu." Kelimeyi dikkatle söylüyorum. Calliope daha fazlasını bekliyor ama bunu ona vermiyorum. *Daha fazlasının* ne olacağını bile bilmiyorum. "Seni tekrar görmek güzel." Merdivenlere yöneliyorum.

Ön kapıma giden yolu yarıladığımda, "Farklı gözüküyorsun," diyor.

"Sen de aynı gözüküyorsun."

Kapıyı kapadığımda arkasında Nathan bekliyor. "Aramadın."

Ah, olamaz.

Çok kızgın. "En az bir saat önce araman gerekiyordu, hatta daha da öncesinde. Beş kere aradım ve doğrudan sesli mesaj çıktı. Neredeydin?"

"Unuttum. Özür dilerim baba, unuttum."

"Gelen Max'in minibüsü müydü? Yeni bir araba mı aldı?"

"İZLİYOR muydun?"

"Endişelenmiştim Lola."

"BU YÜZDEN BENİ GÖZETLEMeye Mİ KARAR VERDİN?"

"Erkeklerin niye minibüs aldıklarını biliyor musun? Biliyor musun?"

"GİTARLARINI VE BATERİLERİNİ TAŞIMAK İÇİN Mİ? TURA ÇIKMAK İÇİN Mİ?" Nathan'ın yanından koşup yukarı, odama çıkıyorum.

Babam arkamdan, ayaklarını vurarak merdivenlerden çıkıyor. "Bu konuşma bitmedi. Max'le dışarı çıkmanla ilgili bir anlaşmamız var. Bize arayıp haber vermen gerekiyor."

"Sence ne olacak? Neden bana güvenmiyorsun?" Pembe peruğumu çıkarıp odamın öteki tarafına atıyorum. "Sarıhoş olmuyorum, uyuşturucu kullanmıyorum veya pencere kırmıyorum. Ben o değilim. Ben Norah değilim."

Çok ileri gittim. Kız kardeşinden bahsedilince Nathan'ın yüzü o kadar kıvrılmış ve büzüşmüş bir hal alıyor ki hedefi tam on ikiden vurduğumu anlıyorum. Bana kızması için kendimi hazırlıyorum. Onun yerine tek kelime etmeden arkasını dönüyor. Bu nedense daha da kötü. Ama yine de benim yapmadığım, NORAH'NIN yaptığı şeyler için beni cezalandırdığından bu onun suçu.

Bugün nasıl bu kadar berbat hale geldi? Bu nasıl oldu?

Cricket yüzünden.

İsmi içimde bir top gibi patlıyor. Pencereme ilerliyorum. Cricket'ın perdeleri açık. Eve getirdiği torbalar hâlâ odasının zemininde ama onun orada olduğuna dair bir işaret yok. Bir daha birbirimizi gördüğümüzde ne demeliyim? Neden hayatımı mahvetmeyi kesmiyor?

Neden şimdi bana çıkma teklifi etmek zorunda?

Ayrıca Max onu biliyor. Bu önemli olmamalı ama önemli. Max bundan sürekli bahsedecek biri değil ama bunu aklında tutacak biri. İhtiyacı olacağı zaman için saklayacak biri. Onu sevdiğimi söylediğimde bana inandı mı? Cricket'tan hoşlanmadığıma inandı mı?

Max'e âşığım. O zaman neden diğer kısmın yalan olup olmadığını bilmiyorum?

Erkek sorunu çeken tek kişi ben değilim. Lindsey'nin aklı bu hafta aşırı derecede dağınıktı. Pazartesi matematik hocamız ikinci dereceden denklemi yanlış kullandığında fark etmedi. Veya okuldaki en popüler kız olan Marta Velazquez, salı günü kotundaki beden etiketini çıkartmayı unuttuğunda. Marta'nın bacağına: 42 42 42 42 42 yazıyordu. Lindsey Amerikan tarihi dersinde *bütün bir saat* boyunca onun arkasında oturup bunu nasıl fark etmemişti?

Ancak perşembe günü öğle yemeğinde Charlie Harrison-Ming yanımdan geçip, "Selam Lindsey," dediğinde ve Lindsey de kekeleyerek, "Selam Charlie," diye cevap verdiğinde sorunu fark ediyorum. Sonra birbirinin aynı kırmızı Chuck Taylor ayakkabıları giydiklerini fark ediyorum. Lindsey başka insanların sorunlarını çözmekte harika ama kendi sorunlarında? Çok kötü.

"Ayakkabılar hakkında bir şey diyebilirsin," önerisinde bulunuyorum.

Çaresizce, "Kıyafetlerle ilgilenen kız sensin," diyor. "Ben bu konulardan konuşunca saçma gözükyorum."

Bugün kedi gözü gözlüğü takıyorum ve geçen baharda yaptığım çita desenli elbiseyi giyiyorum. Elbisenin önüne kurşun yarasına benzeyen, aşırı büyük, kırmızı rozetler takılı ve uçları kollarıma doğru inen, doğal saçlarımin her yerine bağlı kan kırmızısı kurdeleler var. Afrika'da hayvanların avlanmasını protesto ediyorum.

"Asla saçma gözükmüyorsun," diyorum. "Üstelik onunla aynı spor ayakkabıyı giyen ben değilim."

"Sana söyledim, kimseyle çıkmak istemiyorum." Ama artık sesi o kadar kendinden emin gelmiyor.

"Ne seçersen seç seni destekleyeceğim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Lindsey kafasını gerçekçi dedektif romanına sokuyor ve konuşmamız bitiyor. Ama Lindsey kitabı okumuyor. Sayfalara bakıyor. Bu bakış bende tanıdık bir etki yaratıyor, bu en son onu gördüğümde Cricket'in yüzünde beliren ifade. Cricket geçen hafta eve dönmedi. Perdeleri hâlâ açık ve çantaları da hâlâ odasının zemininde. Omuz çantasına tuhaf bir şekilde kafamı taktım. Bu, bir üniversite profesörünün veya bir orman kâşifinin takması gereken türden, eski, kahverengi, deriden bir çanta. İçinde ne olduğunu merak ediyorum. Muhtemelen sadece bir diş fırçası ve yedek iç çamaşırı vardır.

Yine de. Yalnız gözüküyor. Ağdan çamaşır torbası bile hüznü uyandırıyor. Sadece yarısı dolu.

Telefonum ayağımdaki çantanın içinden bacağıma bir kere titreterek mesaj geldiğini belirtiyor. Hay aksi. Telefonları okulda kapatmamız gerekiyor. Ama şu anda bana kim mesaj atar ki? Telefona uzanmak için eğildiğimde yüzüme çok iyi oturmeyen eski moda gözlüğüm takırdarak betona çarpıyor. Hemen altımda olmalı ama gözlüğümü göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum. Bir kız grubunun gürültülü gevezeliklerinin bize doğru yaklaştığını duyuyorum.

"Ah, kahretsin, kahretsin, kahretsin..."

Kızlar çarpmadan Lindsey gözlüğümü kapıyor. Kızlar parfüm ve kahkaha akını halinde hızla yanımdan geçiyorlar. "Gözlerin yine mi ilerledi?"

Gözlüğü takıyorum ve dünya yine belirginleşiyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Hadi ama. Her sene ilerliyor. Böyle giderse yirmi yaşına geldiğimde kör olacağım."

Lindsey gözlüğüme doğru başını sallıyor. "Peki şu anda kaç gözlüğün var?"

"Sadece üç." Keşke bu kadar pahalı olmasalardı. İndirim için gözlükleri internetten sipariş ediyorum ama yine de bütün maaş çekime mal oluyorlar. Ebeveynlerim lenslerimi ödüyor ama ben çeşitliliği seviyorum. *Daha fazla çeşitliliği* tercih ederdim. Telefonuma bakıyorum ve mesajın Max'ten geldiğini görünce çok seviniyorum:

Kalp şeklini almış iki dal gördüm. Aklıma sen geldin.

Aptal gibi sırtıyorum.

Lindsey, "Kimden?" diye soruyor.

"Max!" Sonra Lindsey'nin yüzündeki ifadeyi görüyorum. Omzumu silkip telefonumu kapıyorum. "Bir olay yok. Sadece, eee, bir şey görmüş."

Lindsey romanını tekrar açıyor. "Ah."

İşte karşında: Lindsey'nin sorununun mükemmel çözümü. Charlie kesinlikle onunla ilgileniyor, Lindsey'nin zor olan bu ilk adımlarda onu yönlendirecek birine ihtiyacı var sadece. Benim yanında bulunmama ihtiyacı var. İkili bir randevu! BEN BİR DÂHİYİM! Ben... Max'le çıkıyorum. Böyle bir şeyi asla kabul etmeyecek biriyle. Yine gizemli dedektif romanına bakan en iyi arkadaşıma doğru göz atıyorum. Kendi gizemini çözmeye çalışıyor. Telefonumu ellerimin arasına alıyorum ve çenemi kapalı tutuyorum.

Lindsey'ye sadık davranmadığımı hissediyorum.

Cumartesi günü erken bir vardiyam var. Dün gece de ben kapadım. Buradan hiç gitmiyorum gibi geliyor. Pes edip yedinci kattaki büfenin altına Disney Prensesi uyku tulumunu koymalıymışım gibi. Sinema salonuna geldiğimde St. Clair'in bilet gişesinde olduğunu görüp şaşıyorum. Programda Anna bugün çalışıyor gözüküyordu. St. Clair'in ne giydiğini fark edince daha da şaşıyorum.

"Neden üniforma giyiyorsun?" diye soruyorum.

Omzunu silkiyor. Bu onu daha Avrupalı gösteren yavaş, bütün vücudunu hareket ettiren bir omuz silkiş. "Müdürlerden biri burada bu kadar çok vakit geçireceksem çalışmam gerektiğini söyledi. Ben de çalışıyorum."

"Bir saniye. Burada işe mi girdin?"

"Evet ama kimseye söyleme. Bu bir sır." Alayla gözlerini iyice açıyor.

"Sen? Çalışıyorsun?" St. Clair bundan hiç bahsetmiyor ama herkes ailesinin para içinde yüzdüğünü biliyor. Çalışmasına gerek yok. Bana çalışmak isteyecek biri gibi de gözüküyor.

"Sence biletleri kesmeyi beceremez miyim?"

"Bitap haldeki ayaklarım için bundan fazlası olduğunu söylüyorlar."

St. Clair sırtıttığında kalbim tekliyor. GERÇEKTEN de çekici. Benim sorunum ne? Düşündüğümde daha da yorgun olmalıyım. Anna'nın sevgilisiyle ilgilenmiyorum. Benim zevkime göre çok kısa ve çok ukala ama onu fark ediyor olmam beni rahatsız ediyor. Gitgide daha rahatsız edici hale gelen düşüncelerden uzaklaşmak için başka bir katta kendimi işe veriyorum. Ama birkaç saat sonra yoğun bir kalabalığın ardından işimiz azaldığında St. Clair yanıma geliyor. "Benim ayaklarım gayet iyi durumda," diyor. "Hatta bir dans grubu kurmayı düşünüyorum. İlgilenir misin?"

"Of, git başımdan." Hâlâ sinirliyim. Otoparkımızla ilgili şikâyet eden altı kişi de duruma hiç yardımcı olmadı. "Cidden, neden işe girdin?"

"Çünkü karakterimin gelişeceğini düşündüm." Büfemin üzerine çıkıyor. "Çünkü bütün dişlerim döküldü ve dolguya param yetmiyor. Çünkü..."

"İyi. Nasıl istersen. Pislik gibi davran."

"Verimli bir şey yapmalıyım, değil mi?" St. Clair geri atlıyor ve eşya dolabından bir süpürge kapıyor. "Tamam, tamam. Geleceğimiz için para biriktiriyorum."

"Geleceğimiz mi?" Ona cilveyle gülümsüyorum. "Gurur duydum, gerçekten ama buna gerek yok."

Süpürgenin ucuyla sırtımı dürtüyor.

"Peki, Anna geleceğiniz için para biriktirdiğinin farkında mı?"

"Tabii ki." Ben birinin diyet kola ve tuzlu çörek siparişini alırken, St. Clair de ayak bileklerimin etrafındaki dökülmüş patlamış mısırları süpürüyor. İşim bittiğinde konuşmaya devam ediyor. "Sence önce onunla konuşmadan işe girer miyim?"

"Hayır. Ama yine de, düşündüm ki... Anla işte..." St. Clair'in kafası karışmış gözükünce, düşüncemi yüksek sesle tamamlamak zorunda kalıyorum. "Param var sanıyordum."

St. Clair ahmakça bir şey söylemişim gibi kahkahayı koyuveriyor. "Benim değil, babamın parası var. Ayrıca onu geleceğimden uzak tutmak istiyorum."

"Bu, kulağa kötü şeyler olacakmış gibi geliyor."

Yine o Avrupalı omuz silkiş. Bu sefer konuyu değiştirmek için. "Ayrıca Anna'yı dışarı çıkarabilmek için harcayabileceğim biraz paramın olması hoş olur. Genelde yurtlarımızın kafeteryalarında yemek yiyoruz." Kaşlarını çatıyor. "Hatta düşününce, neredeyse her zaman yurt kafeteryalarında yemek yedik."

"Paris'te mi?"

"Paris'te," diye doğruluyor.

İçimi çekiyorum. "Ne kadar şanslı olduğunu hiç bilmiyorsun."

"Esasında bildiğime eminim." St. Clair süpürgeyi duvara dayıyor. "Peki, sen niye çalışıyorsun? Sağlıksız kostüm alışkanlığına para yetiştirmek için mi? Bir de bugün saçının olayı NE?"

"Ufak topuzlarla nasıl gözükeceğini görmek istedim. Sonra da tüyleri ekledim çünkü yuvalara benziyorlardı." St. Clair haklı. *Gerçekten de* bu yüzden çalışıyorum. Ayrıca ebeveynlerim on altı yaşına geldiğimde sorumluluk öğrenmek için yarı zamanlı bir iş bulmam gerektiğini söyledi. Ben de buldum.

St. Clair saçımı daha yakından inceliyor. "Harikulade."

Geri çekiliyorum. "Tam olarak ne kadar ileri geleceği planlıyorsun?"

"Çok ileri."

Bu söz, güç ve anlam yüklü bir şekilde aramızda asılı kalıyor. Max'le Los Angeles'a kaçıp beraber yeni bir hayat kurmaktan bahsediyoruz. Benim gündüzleri detaylı kostümler dizayn ettiğim, onun da geceleri rock kulüplerini yıktığı bir hayat. Ama St. Clair'in Anna'yla yaptığı konuşmaların benim Max'le yaptığım konuşmalardan daha ciddi olduğu hissine kapılıyorum. Bu düşünce beni huzursuz ediyor. St. Clair'e bakıyorum. Benden çok da büyük değil.

Nasıl bu kadar emin olabiliyor?

Sormadığım soruya, "Doğru olduğunda basit oluyor," diye cevap veriyor. "Saçlarının aksine."

onuncu bölüm

Ay dolgun ama yarısı kayıp durumda. Cetvelle çizilmiş gibi düz bir çizgi, karanlık tarafını ışığından ayırıyor. Bir önceki geceye göre fark edilecek kadar erken çıkmış olan ay, hareketli Castro Sokağı'nın üzerinde alçaklarda duruyor. Sonbahar geliyor. Kendimi bildim bileli ayla konuşurum. Ondan tavsiye isterim. Soluk ışıltısı, kraterli yüzeyi, büyümesi ve küçülmesinde derin bir spiritüellik var. Her akşam yeni bir elbise giyiyor ama aynı zamanda her zaman kendi oluyor.

Her zaman da orada.

Vardiyam erken bittiği için eve otobüs ve trenle dönüyorum. Mahalleme döndüğüm için niye bu kadar rahatladığıma emin değilim. İşin kendisi zor değil. Ama Castro'nun tanıdıklığı beni rahatlatıyor: kaldırımlardaki simler, Hot Cookie'den yayılan çikolatalı kurabiye sıcaklığı, sohbet eden erkek grupları, Cliff's Variety dükkânının vitrinine erken konulmuş Cadılar Bayramı süsleri.

Kimliğini saklamak zorunda kalmayan bir yerde yaşa-

dığım için şanslıyım. Sausage Factory* (restoran), Spunk** (kuaför), ve Hand Job*** (manikürcü) gibi iş yerlerinin isimleri, burada yaşayanların kim olduğunu gayet iyi betimliyor ama gerçekten bir sevgi ve birlik hissi var. Burası büyük bir aile. Bir ailede olduğu gibi herkes diğerlerinin hayatından haberdar ama bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Ben geçerken Spike'ın Kafesi'ndeki adamların el sallamasını seviyorum. Jeffery'nin Evcil Hayvan Mağazası'ndaki elemanların, Betsy'nin taze, büyük bir kutu kuzu, patates ve sebzeli mamaya ihtiyacı olduğunu bilmesini seviyorum. Ben...

"LOLA!"

Mideme bıçak saplanmış gibi. Endişeyle arkama bakıyorum ve Cricket Bell'in Delano'nun marketinden çıkarırken içeri giren yaşlıca bir çiftin etrafından dönerek çıktığını görüyorum. İki elinde de birer kutu organik yumurta var. "Eve mi dönüyorsun? Bir dakikan var mı?"

Gözlerine bakamıyorum. "Evet. Evet, tabii."

Yetişmek için koşuyor, ben de ilerlemeye devam ediyorum. Beyaz bir gömlek, siyah bir yelek giyiyor ve siyah bir kravat takıyor. Renkli bilekliklerini de takmış olması dışında bir garsonu andırıyor.

"Lola, özür dilemek istiyorum."

Donakalıyorum.

"Geçen hafta... Geçen hafta seni o duruma düşürdüğüm için pislik gibi, tam bir öküz gibi hissediyorum. Özür dilerim. Sevgilin var mı diye sormalıydım, niye sormadığımı bilmiyorum." Sesi acı dolu. "Tabii ki sevgilin olacaktı. Her zaman havalı, çok güzel bir kızdın ve seni tekrar görmek bir sürü eski duyguyu tekrar canlandırdı

* Sosis Fabrikası.

** Hem meni, hem de cesaret anlamına gelir.

*** Mastürbasyon anlamına gelmekle beraber birebir çevirisi el işidir

ve... Ne diyeceğimi bilmiyorum ama hata yaptım ve özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Şok içindeyim.

Ne söylemesini bekliyordum bilmiyorum ama beklediğim kesinlikle bu değil. Cricket Bell havalı ve çok güzel olduğumu düşünüyor. Cricket Bell her zaman havalı ve çok güzel olduğumu düşünüyormuş.

Cricket, "Umarım bu, işleri daha da garip hale getirmez," diye devam ediyor. "Sadece bu konuyu açıklığa kavuşturmak istedim. Bence harikasin ve arkadaşın olarak geçirdiğim o yaz hayatımın en mutlu yazıydı ve... Sadece hayatının bir parçası olmak istiyorum. Tekrar."

Zar zor bir şekilde düzgün düşünebiliyorum. "Peki."

"Ama eğer bir daha beni görmek istemezsen anla..."

Hemen, "Hayır," diyorum.

"Hayır mı?" Cricket gergin. Ne anlamda söylediğini anlamıyor.

"Yani... Hâlâ beraber takılabiliriz." Dikkatle devam ediyorum. "Bunu isterim."

Cricket rahatlayarak gevşiyor. "İster misin?"

"Evet." Bunun bu kadar aşikâr olmasına şaşırıyorum. Tabii ki hayatıma geri dönmesini istiyorum. Her zaman hayatımın bir parçası olmuştu. Gittiğinde bile ruhunun bir parçası geride kalmıştı. O parçayı pencerelerimizin arasındaki alanda hissetmiştim.

Cricket, "Değiştikimi bilmeni istiyorum," diyor. "Artık eskiden olduğum insan değilim."

Bedeni enerjik bir şekilde benimkine dönüyor ve bu hareket beni şaşırtıyor. Ona doğru tökezleyip göğsüne çarpıyorum ve elindeki yumurta kutularından biri düşüp kaldırıma doğru yuvarlanıyor. Cricket kutu düşmeden hızla onu yakalıyor.

"Özür dilerim! Çok özür dilerim!" diyorum.

Göğsünün benimkine değdiği nokta *yanıyor*. Vücudunun benimkine dokunduğu her nokta canlı hissediyor. Cricket eskiden nasıl bir insan olduğunu düşünüyordu ve şimdi kim oldu?

"Sorun değil." Kutunun içine göz atıyor. "Hiçbir şey olmadı. Bütün yumurtalar sağlam."

"Ben alayım." Kutuya uzanıyorum ama Cricket kutuyu başının üzerine kaldırıyor. Benim *kesinlikle* uzanamayacağım kadar yukarıya.

"Sorun değil." Cricket usulca gülümsüyor. "Artık her şey çok daha fazla kontrolüm altında."

Diğer kutuya uzanıyorum. "En azından bir tanesini taşıyayım."

Cricket diğerini de kaldırmaya başlıyor ama gözlerini ciddi bir bakış kaplıyor. Yumurtaları alçaltıp bir kutuyu bana veriyor. Elinin üzerinde YUMURTA yazıyor. "Teşekkürler," diyor.

Aşağı bakıyorum. Biri pembe tebeşirle kaldırıma seksek oyunu çizmiş. "Bir şey değil."

"Fakat geri almam gerekecek. Annemin canı baharatlı yumurta çekiyordu, o yüzden beni bunları almaya gönderdi. Çok önemli bir görev."

Sessizlik.

İşte kritik an. Durumu kalıcı olarak rahatsız hale getirebilir veya arkadaşlığımız için samimi bir efor sarf edebilirim. Başımı kaldırıyorum, sonra Cricket'ın yüzüne ulaşana kadar daha da çok kaldırıyorum. Ardından, "Üniversite nasıl?" diye soruyorum.

Cricket gözlerini kapatıyor. Bu sadece bir an, bir saniye sürüyor ama sorum için ne kadar minnettar olduğunu göstermeye yetiyor. *Cricket hayatımda olmak istiyor*.

"İyi," diyor. "Üniversite iyi."

"Ardından *ama* diyeceğini hissediyorum."

Gülümsüyor. "Ama etrafımın diğer öğrencilerle çevrili olması garip geliyor. Samırım buna alışmak zaman alacak."

"Taşındıktan sonra evde eğitim gördüğünü söylemiş-tin, değil mi?"

"Eh, o kadar sık taşındık ki bu sürekli okula yazılıp her zaman aynı dersleri almaktan daha kolaydı. Her zaman yeni çocuk olmaktan. Bunu daha önce de yapmıştık ve tekrar yapmak istemedik. Ayrıca bu sayede Cal'in programına göre hareket edebildik."

Son cümle nahoş bir şekilde dikkatimi çekiyor. "Peki ya senin programın?"

"Ah, kulağa geldiği kadar kötü değil. Cal'in bunu yapmak için çok fazla vakti yok. Elinden geldiği sürece bunun için uğraşmalı." Ben ikna olmamış gözüküyorum olmalıyım ki Cricket, "Beş yıl sonra ailenin spot ışıkları altında ben olacağım," diye ekliyor.

"Ama neden şimdi senin de sıran olamıyor? Belki ben tek çocuk olduğum için bencilce düşünüyordumdur ama..."

"Hayır. Haklısın." İlk defa alnı ve gözleri arasında ki yorgunluğa şahit oluyorum. "Ama bizim durumumuz farklı. Cal'in bir yeteneği var. Onu desteklemek için elimden gelen her şeyi yapmazsam adil olmaz."

Kendimi durduramadan, "Peki o seni desteklemek için ne yapıyor?" diye soruyorum.

Cricket'in yüz ifadesi muzipleşiyor. "Bulaşıkları yıkıyor. Çöpü çıkartıyor. Hafta sonları benim için mısır gevreği kutusunu dışarıda bırakıyor."

"Özür dilerim." Bakışlarımı uzaklaştırıyorum. "Çok meraklı davranıyorum."

"Önemli değil, benim için sorun yok." Ama soruma cevap vermiyor.

Bir dakika boyunca sessizlik içinde yürüdükten sonra aklıma bir şey geliyor. "Bugün. Bugün senin doğum günün!"

Yüzü, bir refleks kadar hızla benimkinden uzağa dönüyor.

"Neden bir şey söylemedin?" Ama daha soruyu bitirmeden cevabı biliyorum. Onu son doğum gününde görüşümle ilgili anılar beni anında utançla dolduruyor.

Cricket bileklikleriyle oynuyor. "Evet. On sekiz oluyorum."

Sohbeti ilerletmek için onu takip ediyorum. "Yetişkin-sin. Resmi olarak."

"Bu doğru, inanılmaz olgun hissediyorum. Gerçi olgunluk her zaman en güçlü noktam olmuştur."

Bu sefer her zamanki gibi kendini aşağılaması irkilme-sebep oluyor. Gerçekten de her zaman daha olgundu. Belki benim yarımda olduğu zamanlar hariç. "Yani, buraya Calliope'yi ziyaret etmeye mi geldin?" Utanç devam ederken başımı iki yana sallıyorum. "Tabii ki o yüzden geldin. Onun da doğum günü. Cumartesi gecesi olduğu için seni gördüğüme şaşırdım. Körfezin karşı tarafında bir partide amuda kalkıp bira içersin diye varsaymıştım."

Boynunun yan tarafını kaşıyor. "Cal bunu asla itiraf etmez ama onun için alışmak zor oldu. O hâlâ evdeyken benim uzakta olmam. Gerçi öyle olmasa bu akşam eve gelmeyeceğimden değil, tabii ki gelirdim. Esasında birine iyilik yapmak için o partilerden birine bir dakikalığına uğradım ama... Belki de fark etmemişsindir." Cricket kravatını düzeltiyor. "Ben bira partilerini seven biri değilim."

"Ben de." Bunun Norah yüzünden olduğunu açıklamama gerek yok. Biliyor.

"Peki ya sevgilin?" Sesi, kendini zorlayarak soğukkanlı konuştuğunu ele veriyor.

Cricket bunu varsaydığı için utanıyorum ama Max'in bira partileri seven bir tipi olduğunu yadsıyamam. "O da parti seven biri değil. Tam sayılmaz. Yani, içki ve sigara

içiyor ama benim duygularıma saygı gösteriyor. Hiçbir zaman beni katılmaya zorlamıyor.”

Cricket yolumuzdaki pembe çiçekli dalın altından eğilerek geçiyor. Mahallemiz bütün yıl boyunca çiçeklerle dolu. Ben eğilmek zorunda kalmadan dalın altından yürüyorum. “Ebeveynlerin o kadar büyük biriyle çıkman hakkında ne düşünüyor?” diye soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. “Bu konuşmayı yapmaktan çok yorulduğumu bilmelisin.”

“Üzgünüm.” Ama sonra elinde değilmiş gibi, “Peki şey... Kaç yaşında?” diye soruyor.

“Yirmi iki.” Nedense Cricket’a bunu itiraf etmek beni rahatsız hissettiriyor.

Uzun bir sessizlik oluyor. “Vay canına.” Kelimeler yavaş ve anlam dolu.

Kalbim ağırlaşıyor. Cricket’ın arkadaşı olmak istiyorum ama bu hangi gezegende olabilir? Arkadaşlık için çok fazla geçmişimiz var. Evime varana kadar sessizce sokağımızın yokuşunu tırmanıyoruz. “Hoşça kal Cricket.” Gözlerine bir daha bakamıyorum. “Doğum günün kutlu olsun.”

“Lola?”

“Evet?”

“Yumurta.” İşaret ediyor. “Yumurtam sende.”

Ah.

Utanarak kutuyu uzatıyorum. Uzun parmakları kutuya uzandığında, kendimi fiziksel temas için hazırlanırken buluyorum. Ama temas olmuyor. Cricket kutuyu kenarından tutuyor. Bu dikkatli, bilerek yapılan bir hareket. Bu bana onunla olmamam gerektiğini hatırlatıyor.

Ayrıca da Max’e bu karşılaşmayı anlatmamam gerektiğini.

on birinci bölüm

Konuşmamızı düşündükçe daha da çok hüsrana uğruyorum. Cricket değiştiğini söylüyor ama *neyi* değişti? Aklındakiileri söyleme isteğini mi geliştirdi? Sonunda benden hoşlandığını söyleme isteğini mi geliştirdi? Yoksa başka bir şey mi var? Arkadaşlığımızın sonuna doğru beni o aptal partiye çağırmayarak tamamen hayatından çıkarmadan önce de çok tuhaflaşmış ve uzaklaşmıştı. Hâlâ bu konuda konuşmak istemiyor. Şimdi de tekrar arkadaş olmak istiyor ama sonra ertesi sabah erkenden gidip eve İKİ HAFTA boyunca gelmiyor!

Her neyse.

"Lola bugün oynayamaz." Andy tencere ve tavalarıyla gürültüler çıkarttığı için Cricket'in ön kapımızı tıkladığını duymuyorum. Sıcığın azalması için kapıyı açık bırakmak çünkü bütün fırınlar çalışırken mutfağımız çok ısınıyor. "Turta görevinde. Bu sabah bir siparişte son dakikada büyük ve acil bir değişiklik yapıldı."

"Baba. Buraya oynamaya gelmedi."

Cricket bir kutu kaldırıyor. "Bu bizim evimize geldi. Sizin."

Andy başını kaldırıyor.

Cricket, "Lola'nın," diyerek kutunun kimin olduğunu açıklığa kavuşturuyor. Kutuyu mutfakın önündeki yere koyarken, Betsy de etrafında daireler çizerek koşuyor. Her zaman Cricket'ı çok sevmiştir.

"Teşekkürler." Kelimeyi dikkatle söylüyorum, eğer Cricket dinliyorsa bu bir uyarı. Bir paket unu yere bırakıyorum ve paketi incelemek için harekete geçiyorum. "Harika! Bunlar korse için gerekli olan çubuklar!"

"Korse mi?"

Andy dikkati dağınık bir şekilde, "Evet, korse," diyor. "Lola, hemen buraya geri dön."

Cricket kızanıyor. "Ah."

Bugün utanç konusunda Andy'nin ikinci puanı. Cricket karnı yukarıda kalacak şekilde yere yatan Betsy'yi sevmek için eğiliyor, ben de onun kızardığını fark etmemiş numarası yapıyorum. Gerçi bu iyiliği hak ettiğinden emin değilim. Köpeğimin karnını hak ettiğinden de.

"Bir elbise için," diye açıklıyorum.

Cricket bana bakmadan başını sallıyor. "Turtalar konusunda acil bir durum mu var?" Son kez Betsy'yi seviyor, sonra gömleğinin kollarını sıvayıp bilekliklerini çıkartarak mutfaka giriyor. "Yardım lazım mı?"

"Ah, hayır." Panik oluyorum. "Teşekkürler ama biz hallederiz."

"Bir önlük al. Şurada, üst çekmecedeler." Andy odanın karşısına işaret ediyor.

"Ondan yardım etmesini isteyemezsin," diyorum. "Bu onun işi değil."

"O istemedi." Cricket beline uzun, beyaz bir önlük bağlıyor. "Ben gönüllü oldum."

Andy, "Gördün mü?" diyor. "Bahsedebileceğim bazı ergenlerin aksine, çocuk mantıklı konuşuyor."

Ona bakarak gözlerimi kısıyorum. Hafta sonu boş olan tek günümü Lindsey'yle geçirmeyi tercih etmem benim suçum değil. Japantown'daki sushi ve alışveriş planlarımızı iptal etmek zorunda kaldım. Lindsey'ye gelip yardım etmek isteyip istemediğini sorduğumda, "Hayır, teşekkürler Ned. Ben yeni planlar yapacağım," dedi. Bunu da anlıyorum. Ama benimle takılmadığında evde kalıp bir sürü *CSI* veya *Veronica Mars* bölümü izler sadece.

Bu da onu mutlu ediyor. Ama yine de.

Andy, "Onları fırına atmadan önce o bal kabaklarının çekirdeklerinin çıkarılması gerek. Çekirdekleri ve lifleri komposto için o yığına ekle," diyor.

"Bal kabakları. Tamam." Cricket ellerini yıkayıp en büyük bal kabağını alıyor.

Ben iki düzine turta hamuru için un ölçmeye geri dönüyorum. Fazla sayıda turta pişirirken ölçme kapları yerine tartılar gerekiyor. "Gerçekten, iyiyiz. Eminim ödevin vardır."

Cricket omzunu silkiyor. "Sorun değil. Diğer Bay Nolan nerede?"

Andy gözlerini kapatıyor. Cricket yanlış bir şey söylediğini fark ederek geriliyor. "Nathan bugün Norah'yla," diye açıklıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Andy, "*Harika*," diyor.

"Sadece ekonomik şeyler." Cricket'a bal kabaklarını kesmesi için en büyük bıçağımızı veriyorum ve Andy'nin kabalığı için özür dileyen bir bakış atıyorum. Cricket da bana gizlice gülümsüyor. Babamın normalde böyle olmadığını biliyor.

Sonraki bir saat boyunca Andy bizi üretim sırasında yönlendirirken, tek duyduğumuz onun sesi oluyor. İlk sipariş toplam altı turta içindi ama artık hepimiz altışar

turta yapıyoruz: klasik bal kabağı, vegan elmalı turta, zencefilli armut ve tatlı patates ile pekan cevizli turta. Yıllardır Andy'nin tatlı pişirmesine yardım ediyorum, mutfakta oldukça iyiyim. Ama Cricket'm ne kadar çabuk alıştığına şaşıyorum. Andy tatlı pişirmenin esasında bir bilim olduğunu açıklıyor: mayalanma ve asitler, nişastalar. Cricket da bunu *anlıyor*. Tabii ki doğal olarak bunda iyi. İyi kimyagerler iyi aşçı olurlar.

Peki neden buna mecbur değilken cumartesi gününü turta yaparak geçiriyor? Bu o iyi çocuk olayı mı? Yoksa benimle vakit geçirirse ona âşık olacağımı mı düşünüyor? Ama flört etmeye bile çalışmıyor. İşine konsantre olarak benden uzak duruyor. Okuması bu kadar kolay olan birini anlamanın bu kadar zor olması çok sinir bozucu.

On ikide alarm çaldığında, Andy şaşkınlık dolu tuhaf bir ses çıkarıyor. "Hızlı ilerliyoruz. Bunu yapabiliriz." Sonra bütün gün boyunca ilk defa gülümsüyor.

Cricket'la tezgâh üzerinden birbirimize rahatlamış bir şekilde sırtıyoruz. Andy radyodan ellilerden klasikler çalan bir istasyon açıyor ve mutfaktaki gerginlik sona eriyor. Cricket, *Peggy Sue* şarkısının temposunun ritmiyle elmaları özenle keserken Andy'yle ben de mükemmel bir senkronizasyonla hamuru açıyoruz.

Cricket, "Bu rutini buza taşıyıp yarışmalara girebiliriz," diyor.

Buzdan bahsedilince Andy duraksıyor. Babam artistik buz patenini çok seviyor. Bu ifadeyi kolay kolay kullanmam ama bu onun hakkındaki en eşcinsel şey. Ben küçükken beni *Buzdaki Yıldızlar'*ı görmeye götürmüştü. En güzel dönüşleri yapan patencilere tezahürat yapmış, parmaklarımızdan mavi pamuk şeker yalamıştık. Andy de güzel kostümlü güzel insanların fotoğraflarıyla dolu bir program almıştı. Bu benim en mutlu anılarımdan biri. Calliope

artistik buz patenine başladığında ben de bunu yapmak istemiştim. Arkadaş değildik ama yine de onu hayran olmaya değer biri olarak görüyordum. Bu da onu kopyalamam anlamına geliyordu.

İlk dersimden sonra, "Bu güzel," dedim. "Ama ne zaman kostüm alacağım?"

Andy düz pembe, streç giysime işaret etti. "Daha deneyimli olana dek kostümün o."

İlgimi kaybettim.

Ebeveynlerim sinirlendi. Dersler pahalıydı, o yüzden bana ilk sezonu zorla bitirtiler. Bu sayede artistik buz pateninin zor olduğunu söyleyebilirim. Andy on üç yaşındayken beni başka bir *Buzdaki Yıldızlar*'a gitmeye ikna etti ama benim pullu eteklerle cl dönüşler yapma hayallerim çoktan kaybolmuştu. O günün keyfini hiç çıkarmaya çalışmadığım için kendimi kötü hissediyorum hâlâ. Andy bir daha asla *Buzdaki Yıldızlar*'a gitmeyi teklif etmedi.

Andy, Calliope'yi sormuş olmalı çünkü Cricket onun programından bahsediyor. "Olimpiyatlar yüzünden meşgul bir sene. Sadece daha fazlası anlamına geliyor: daha fazla antrenman, daha fazla tanıtım ve daha fazla stres."

Andy, "Olimpik takıma seçilip seçilmediğini ne zaman bilecek?" diye soruyor.

"lke çapındaki yarışmada derece alırsa gidecek. O yarışma ocakta. şu anda yeni programları üzerinde alışıyor. Bunları birkaç erken Grand Prix yarışmasına taşıyaşacak. Bu sene Buz Pateni Amerika ve Buz Pateni Kanada'ya katılacak. Sonra ABD Artistik Patinaj Yarışması'na, olimpiyatlara ve Dünya Artistik Patinaj Yarışması'na katılacak." Yarışmaları parmaklarıyla sayıyor.

"Bütün bunlara gidiyor musun?" diye soruyorum.

"oğuna. Ama Kanada'ya gidebileceğimden şüpheliyim. Okulda meşgul olduğum bir haftaya denk geliyor."

"Çok fazla artistik buz pateni izlemişsin."

Cricket fırından yumuşamış bal kabağını çekiyor. "Ah, öyle mi? Bu olağandışı mı?" Yüzünü ifadesiz tutuyor ama gözleri parlıyor.

Ona bir bulaşık havlusu atma isteğimi bastırıyorum. "Peki, Calliope'nin ikinci olmakla ilgili olayı ne? İlk döndüğün akşam..."

"Cal yıllardır en yetenekli kadın artistik patinajcısı ama hiçbir zaman büyük bir yarışmada iki kere üst üste iyi bir şekilde kayamadı. Lanetli olduğuna inanıyor. Bu yüzden sürekli koç değiştiriyor ve bu yüzden ikinci olmak yerine üçüncü olmayı tercih ediyor. Üçüncü olduğunda en azından derece aldığı için memnun oluyor. Ama ikinci olmak birinci olmaya çok yakın."

Yine çalışmayı kesmiştim.

"İkinci olmak canını yakıyor." Başını yine bal kabaklarına doğru indirmeden önce bir an bana bakıyor.

Andy ilgiyle sohbetimizi takip ederken yavaşça tarta hamurlarını açıyor. Oklavasını bırakıyor ve üzerinde YAŞASIN PEYNİR! yazan tişörtündeki unu silkeliyor. "Sen neler yapıyorsun Cricket? Berkeley'de ne okuyorsun?"

"Makine mühendisliği. Çok havalı değil, değil mi?"

"Ama senin için mükemmel," diyorum.

Cricket kendi kendine gülüyor. "Tabii ki öyle."

"Demek istedim ki her zaman, anla işte, mekanik şeyler yaptığın için mükemmel. Tuzaklar, robotlar ve..."

"Otomat," diye düzeltiyor. "Robot gibi ama tamamen işe yaramaz."

Sesindeki negatif ton rahatsız edici. Bu Cricket Bell'den nadiren duyulan bir ton. Ama ben daha hiçbir şey diyemedim Cricket gülümseyerek negatifliği üzerinden atıyor. "Ama haklısın. Bana uyuyor."

Andy, "Daha önce hiç senin yapabildiklerini yapabilen

birini görmedim," diyor. "Hem de çok küçük yaştan itibaren. Askıyla tost makinemizi tamir etmeni hiç unutmayacağım. Kaç yaşındaydın, beş mi? Annenle baban seninle gurur duyuyor olmalı."

Cricket rahatsızca omzunu silkiyor. "Duyuyorlardır sanırım."

Andy başını yana eğiyor. Uzun bir an boyunca Cricket'ı inceliyor.

Cricket işe dönmüş durumda, bu da bana kendi işime dönmemi hatırlatıyor. Tatlı patatesleri ezmeye başlıyorum. Hareketi tekrar tekrar yapmak esasında rahatlatıcı. Tatil günümü kaybetmekten nefret etsem de babamın işini çok seviyorum. Bu işe, tesadüfen bir yemek için üzeri örgülü hamurdan klasik bir vişneli turtta yaptığında ve herkes kendini kaybettiğinde girdi. Daha önce hiç ev yapımı turtta hamuru yememişlerdi.

Orada biri babamdan başka bir parti için turtta yapmasını istedi, sonra o partideki biri başka bir parti için birkaç turtta daha yapmasını. Bu, göz açıp kapayıncaya dek bir işe dönüştü. Nathan bu işe şakayla karışık Şehir Turtası Adamı diye hitap ediyordu ve isim öylece kaldı. Logosu, eski zamanlardan çıkma gibi duran, göz kırpan ve üzerinde buharlar tüten bir turtayı tutan bıyıklı ve çizgili önlüklü bir adam.

Teslim saati yaklaştıkça gitgide daha az konuşuyoruz. Son turtalar da fırından çıkıp kutularına girdiklerinde Andy yine geriliyor. Hepimiz terliyoruz. Babam araba kapılarını açmak için dışarı koşuyor, ben de iki kutu kapıp peşinden koşuyorum. Turtaları güvenle içeri koyduğumuzda ön kapı açılıyor.

Andy nefesini tutuyor.

Başımı kaldırdığımda Cricket'ın altı kutu tuttuğunu görüyorum. Her elinde altı kutu. Andy merdivenlerden aşağı koşuyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım."

diye fısıldıyor. Dehşetle kolunu tutuyorum ama Cricket kolayca arabamızın bulunduğu yola doğru zıplıyor.

"Bunlar için hazır mısınız?" diye soruyor.

Turtalar hâlâ mükemmel şekilde birbirlerinin üzerinde.

Andy bir an duruyor. Sonra kahkahayı patlatıyor. "Arabaya koy."

Babam uzaklaşırken Cricket bana, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Belki bir dahaki sefere merdivenlerimizden aşağı koşarken biraz daha az turta taşımalsın."

"Ah." Sırtıyor.

"Senden mükemmel bir sirk hokkabazı olur."

Cricket bacaklarına işaret ediyor. "Cambaz ayaklığı kıralamama bile gerek kalmaz."

Aklımdaki soruyu sormak için fırsat doğduğunu fark ediyorum ama duraksıyorum. "Umarım bu kaba olmaz ama..."

"O zaman kesinlikle kabadır."

Ama dalga geçiyor, o yüzden devam ediyorum. "Tam olarak boyun kaç?"

"Ah, boy sorusu." Cricket ellerini ovuşturuyor. Bugün elinde bir matematik denklemi var. "Bir doksan beş." Tekrar sırtıyor. "Saçlarımızı saymazsak."

Gülüyorum.

"Zayıf olmak daha da uzun gözükmeme sebep oluyor."

"Ve dar pantolonun," diye ekliyorum.

Cricket şaşırarak boğulmaya benzer bir ses çıkartıyor.

AH TANRIM, NEDEN BÖYLE DEDİM?

Andy tekrar beliriyor. Cricket'ın sırtını sıvazlıyor, sonra da geri kalan turtaları seve seve yükleyerek oyalanıyoruz. Turtaların sallanmasını önlemek için arkaya geçiyorum. Cricket da arkamdan geliyor. Gerekli olmamasına rağmen teslimat için bize katılması doğal gözüküyor. Mahallemi-

zin trafiği tahmin edileceği gibi yavaş ama Andy, Russian Hill'e kadar kalan yolda hızlanıyor. Alcatraz manzarası ile teleferikleri geçiyor ve şehrin en pahalı emlaklarının bulunduğu bölgeye geliyor.

Lombard Sokağı'nın meşhur kısmının, yani "Amerika'daki En Yamuk Sokak" takma adını alan virajları bulunan yüksek tepenin sonunda park yeri buluyoruz. Dar, zikzaklı yol kırmızı tuğlalarla döşeli ve canlı renkli çiçeklerle dolu. Turtaları alırken, Andy çoğunu ona güvenerek Cricket'ın kollarına yığdığında hayret ediyorum, ardından iki sokak ötedeki teslimatı yapmak için koşuyoruz.

"On dakika geciktin turtacı." Kapıyı sağını geriye doğru yatırmış, sert bir kadın açıyor bize. "İçeri koy." Cricket turtalar yüzünden bir şey göremeden eşikten geçtiğinde ona, "Ayaklarını sil," diye ekliyor.

Cricket geri geri gidiyor, ayaklarını siliyor ve öne ilerliyor.

Kadın, "Tozlu," diyor. "Yine."

Halısına bakıyorum. Cricket içeri toz getirmiyor. Bu süreci bir kere daha tekrarlıyor, sonra kutuları kadının yemek odasına, dizilmiş kristal sürahilerin yanına koyuyoruz. Kadın, Cricket'a ve bana sanki gördüğü şeyden hoşlanmıyormuşçasına dik dik bakıyor. Partisine ergenlerin karışmasından hoşlanmamış gibi. Kadın Andy'ye çek yazarken huzursuz bir sessizlik içinde duruyoruz. Andy çeki bir kere katlayıp arka cebine yerleştiriyor.

"Teşekkür ederim." Andy konuşmaya devam etmeden önce bize doğru bakıyor. "Bir daha beni aramayın. Sizden bir daha iş almak istemiyorum."

Sonra uzaklaşıyor.

Kadın öfkeden şaşkına dönmüş durumda. Cricket'ın kaşları alnına doğru fırlıyor, biz sırayla kadının yanından geçip kapıdan çıkarken ben de kakhahamı zar zor kontrol altında tutuyorum.

Yanına gittiğimizde Andy, "Kocakarı," diye ekliyor. "Onun için çok çalıştınız."

Cricket kendini inceliyor. "Çete dövmelemlerimi kapamalıydım."

Andy, "Seni evime almazdım," diyor.

Çok fazla gülmekten karnımı tutuyorum.

"Görünüştten bahsetmişken." Cricket bana dönüyor. "Neredeyse nasıl gözüktüğünü unutmuştum."

Kahkaha ağzımda donakalıyor. Andy bu sabah beni uyandırdığında eğlenceli hiçbir şeye vakit yoktu, o yüzden üzerime bir kot ve düz siyah bir tişört geçiriverdim. Max'in tişörtlerinden biri. Yüzümde makyaj yok ve saçım açık duruyor. Bugün ebeveynlerim dışında kimseyi göreceğimi düşünmemiştim.

"Ah." Kollarımı kavuşturuyorum. "Şey, evet. Ben buyum."

Andy, "Lola'yı açıkta görmek nadir olan bir şey," diyor.

Cricket, "Biliyorum," diyor. "Gerçek Lola'yı döndüğüm ilk akşamdan beri görmedim."

"Farklı olmayı seviyorum."

Cricket, "Ben de bu özelliğini seviyorum," diyor. "Ama en çok gerçek seni seviyorum."

Cevap veremeyecek kadar spot ışıkları altında hissediyorum. Arabayla eve dönüş dayanılmaz. Ben yanımdaki çocuğu düşünmemeye çalışarak pencereden dışarı bakarken Andy'yle Cricket konuşuyorlar. Cricket'ın vücudu çok fazla yer kaplıyor. Uzun kolları, çöp gibi bacakları. Başı arabanın tavanına çarpmasın diye kambur durmak zorunda ama saçı yine de tavana çarpıyor.

Pencereme daha çok yanaşıyorum.

Eve geldiğimizde, kuyruğunu sallayan Heavens to Betsy ile pişmiş tatlıların şekerli sıcaklığıyla karşılanıyoruz. Kollarımı Betsy'ye sarıp onun köpek kokusunu içime

çekiyorum. Betsy'ye odaklanmak daha güvenli. Cricket bulaşıklara yardım etmeyi öneriyor ama Andy reddederken cüzdanına uzanıyor. "Bugün zaten çok fazla şey yaptır."

Cricket şaşırıyor. "Bu yüzden yardım etmedim."

Andy birkaç yirmilik uzatıyor. "Lütfen, bir şey al."

Ama Cricket ellerini ceplerine sokuyor. "Eve dönmeliyim. Ben sadece paketinizi teslim etmeye gelmiştim." Başıyla hâlâ mutfağımızın önünde, yerde duran kutuya doğru işaret ediyor.

Andy'nin yüz hatlarında panik belirliyor. "Annenle babam aradın mı? Nerede olduğunu biliyorlar mı?"

"Ah, sorun yok. Cal'e büyük bir gün planlamışlardı. Gittiğimi fark ettiklerine şüpheliyim."

Ama Andy rahatlamış gözüküyor. Bir şey onu rahatsız ediyor.

"Görüşürüz." Cricket kapı kulbuna uzanıyor.

Andy öne ilerliyor. "Gelecek hafta bizimle Muir Ormanı'na gelmek ister misin? Aile gezisi yapacağız. Bize katılırsan onur duyarım. En azından iyiliğinin karşılığını böyle ödemiş olurum."

Muir Ormanı mı? Aile gezisi mi? *Neden bahsediyor böyle?*

"Ah." Cricket endişeyle bana bakıyor. "Tamam."

Andy, "Harika!" diyor. Çoktan piknik sepetlerinden ve avokadolu sandviçlerden bahsediyor ama benim aklım kontrolden çıkıyor. İlk defa bu günübirlik geziden bahsettiği için değil, bir de Max var.

"Peki ya pazar kahvaltısına ne olacak?" diyerek sözünü bölüyorum. Onu daha sıkı tuttuğumda Betsy kıvranıyor.

Andy yine bana dönüyor. "Hâlâ yarinkini yapıyoruz."

"Hayır. Haftaya pazar."

Andy bu düşünce aklına yeni gelmiş gibi, "Ah... davor Halbuki aklına yeni gelmiş değil. "Gelecek haftayı atlamak zorundayız."

Veda ederlerken ve Cricket giderken hayretler içindeyim. Ebeveynlerim ASLA Max'e bize katılmasını önermez. Üstelik Max benim SEVGİLİM. Cricket ise... Cricket'ın ne olduğunu bile bilmiyorum! Kahvaltının iptalini Max'e nasıl açıklayacağım? Ona Cricket Bell'le aile gezisine gittiğini söyleyemem. Öfkeyle ağzımı açıyorum ama kelimelere dökemeyecek kadar kızgınım.

Andy kapıyı kilitleyip içini çekiyor. "Neden böyle bir çocukla çıkmıyorsun?"

on ikinci bölüm

Lindsey, "Andy öyle mi dedi?" diye soruyor. "Ölümçül darbe."

"Biliyorum. *Babam* onunla çıkmamı istedikten sonra artık onu isteme şansım varmış gibi."

"Onu bir daha isteme şansın varmış gibi desen yeter."

"Evet... Doğru."

Hattın öteki tarafında anlam dolu bir duraksama oluyor. "Lola Nolan, lütfen bana Cricket Bell hakkında o şekilde düşündüğünü söyleme."

"Tabii ki düşünmüyorum!" Düşünmüyorum. Kesinlikle düşünmüyorum.

"Çünkü o senin kalbini kırdı. Koskoca iki seneyi ondan nefret ederek geçirdik. Arka bahçeme gömdüğün on altı sayfalık mektubu hatırlıyor musun? Okyanus sahilindeki dalgalara törenle pembe teneke kapağı atışımızı?"

Evet, hatırlıyorum.

"Peki ya sevgilini? Sevgilini hatırlıyor musun? Max'i?"

Max'in yatağının yanındaki fotoğrafına doğru kaşlarımı çatıyorum. Onun fotoğrafı da bana kaşlarını çatıyor. "Beni tura gitmek için terk eden sevgilim."

“Seni terk etmiyor. Bu kadar dramatik olmayı kes Ned.”

Fakat ediyor. Max bu sabah kahvaltıda, Johnny’nin çoktan Güney California’da bir konser ayarladığını duyurdu. Mucize eseri bu, gelecek cumartesi gecesi, o yüzden zaten yapılacak olsa da bir sonraki kahvaltımıza gelemezdi. O yüzden kahvaltıyı iptal etmek için bir bahane üretmeye gerek kalmadı.

“Artık erkeklerden bahsetmek istemiyorum,” diyorum. “Onun yerine tekrar *Alias*’ı konuşamaz mıyız?”

Lindsey’yle hemfikir olduğumuz tek bir televizyon şovu türü var: bir yandan havalı kılıklar giyerken bir yandan suçların çözüldüğü şovlar. *Alias*, *Pushing Daisies*, *Dollhouse*, *Charlie’s Angels* ve *The Avengers* en sevdiklerimiz. En iyi arkadaşım seve seve bana uyuyor, o yüzden haftanın geri kalanı boyunca HİÇBİR erkekten bahsetmiyoruz. Ama aklımdalar.

Sevgilim. Cricket. Sevgilim. Cricket.

Andy nasıl beni bu pozisyona sokabildi? Nasıl birdenbire öyle aptal bir aile gezisi uydurabildi? Üstelik hüsrana uğramış durumdayım çünkü Bell ailesi geri taşındığından beri bütün önemli olaylar hafta sonu oluyor gibi. Okul her zaman geçmek bilmiyor ama hiçbir zaman şimdiyle kıyaslanabilecek gibi değildi. Şu anda okul hiç bitmiyor.

Peki ya iş? Çok fena. Kaç yanlış bilet bastırıldığımı, kaç yanlış içecek doldurduğumu, kaç yanlış salonu süpürdüğümü unuttum. Birkaç arkadaşımдан biri olarak kabul etmeye başladığım iyi kalpli süpervizörüm Anna bile, cumartesi akşam yemeği aramdan yirmi dakika geç döndüğümde nihayet kendini kaybediyor.

“Neredeydin? Burada ölüyorum.” Birine para üstü verip o kişinin arkasındaki insanın bilet siparişini alırken dolu bilet gişesi lobisine başıyla işaret ediyor.

“Özür dilerim, zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim.

Yarın bir olay var..."

"Bunu dün de yaptın. Beni yalnız bıraktın. Lobide çığlık atan çocukları ve kötü saçları olan altmış kişi vardı. Bir kadın camımın her tarafına hapsirdi, üstelik tamamen bilerek yaptı ve..."

"Çok özür dilerim Anna."

Anna daha fazla duymak istemiyormuş gibi panik dolu bir hüsrarla elini kaldırıyor ve berbat hissediyorum. Biraz moralimi düzeltmek için sokağın sonundaki Türk kahvehanesine gidiyorum ve düşüncelere dalıyorum. Moralim düzelmiş gibi hissetmiyorum hiç.

Vardiyam bittiğinde ve Andy beni eve getirdiğinde Bell'lerin evi karanlık. Cricket eve geldi mi? Perdeleri hiç kıpırdamamış durumda. Eğer yarın gelmezse rahatlayacak mıyım? Yoksa hayal kırıklığına mı uğrayacağım?

Kıyafetimi planlıyorum. Eğer bu olacaksa onu son gördüğümünden daha iyi gözükmeliyim ama çok ilginç de gözükemem. Onu cesaretlendirmek istemiyorum. Kırmızı beyaz kareli bir bluzla (hoş), bir kot (sıkıcı) seçiyorum. Ama sabah olduğunda bunun çaresiz derecede kötü olduğuna karar veriyorum ve bluzumu iki, pantolonumu da üç kere değiştiriyorum.

Benzer şekilde kırmızı beyaz kareli, askılı bir elbisede karar kılıyorum. Bu elbiseyi son Dört Temmuz'da, gerçek bir piknik örtüsünden yapmıştım. Temaya uyması için kırmızı ruj sürüyorum ve ufak karınca şeklinde küpeler ile yürüyüş yapılacağı için büyük siyah botlarımı ekliyorum. Bunlar sahip olduğum en sportif ayakkabılar. Elbisemi düzeltiyorum, duruşumu dikleştiriyorum ve gösteriş yaparak aşağıya iniyorum.

Aşağıda kimse yok.

"Kimse var mı?"

Cevap yok.

Omuzlarım çöküyor. "Eğer kimse gelişimi izlemeyecekse merdiven olmasının ne anlamı var?"

Arkamdan biraz nefes nefese bir, "Selam," geliyor.

Geriye döndüğümde Cricket Bell'in mutfağında oturduğunu görüyorum ve nedense onu görmek beni de biraz nefessiz bırakıyor. "B-ben burada olduğunu bilmiyordum."

Cricket ayağa kalkarken nadiren yaşadığı bir beceriksizlik ânı içinde neredeyse sandalyesini deviriyor. "Çay içiyordum. Ebeveynlerin arabayı yüklüyor. Sana üç dakika daha vermişlerdi." Saatine göz atıyor. "Otuz saniyen kalmıştı."

"Ah."

"Hoş bir giriş yaptın."

Nathan odaya dalıyor. "İşte buradasın! Hem de yirmi saniye erken." Bana sarılıyor ama sonra çabucak geri çekiliyor ve beni yukarıdan aşağıya süzüyor. "Bugün *doğaya* gittiğimizi anladığını sanıyordum."

"Çok komik."

"Elbise mi? O botlarla? Sence de biraz daha..."

"Tartışmaya değmez." Andy başını içeri uzatıyor. "Hadi. Gidelim."

Nathan'dan daha fazla azar yememek için Andy'yi dışarıya doğru takip ediyorum. Cricket birkaç adım arkamdan geliyor. Bu dikkatle korunan bir mesafe.

Kalçama bakıp bakmadığını merak ediyorum.

NEDEN BUNU DÜŞÜNDÜM ŞİMDİ? Artık kalçam DEVASA geliyor. Belki de bacaklarıma bakıyordur. Bu daha mı iyi? Yoksa daha mı kötü? Bana bakmasını istiyor muyum? Arabanın arka koltuğuna binip öteki tarafa kayarken elbisemin alt kısmını tutuyorum. Cricket'in kalçama baktığına eminim. Bakıyor olmalı. Kalçam çok büyük, hemen orada ve de çok büyük.

on üçüncü bölüm

Buraya geleli yıllar oldu ama Muir Ormanı beni hâlâ bir masalın içine girmişim gibi hissettiriyor. Burası büyülü bir orman, buna eminim. Ağaçların arasında şeytani orman cinleri, beyaz noktalı kırmızı mantarlar ve ölümlüleri altın meyvelerle ayartan periler var. Kızılçamların üzerimde ayla aynı rahatlatıcı etkisi var. Ay kadar eski gözüküyorlar. Eski, güzel ve bilge.

Şu anda buna ihtiyacım var.

Yolun geri kalanı huzursuzdu ama en azından çabuk geçti. Park evden sadece kırk dakika uzaklıkta. Bir süre patikada yürüdükten sonra ayrılıyor. Nathan'la Andy, Cricket'la ben. Birkaç saat sonra arabada buluşacağız ve söz konusu Max olmadığından ebeveynlerim onları arayıp haber vermemi istemiyorlar. İşin doğrusunu bilmesem Cricket'la aramı yapmaya çalıştıklarına yemin edebilirim.

Bir dakika. Ebeveynlerim Cricket'la aramı yapmaya mı çalışıyor yoksa gerçekten?

Hayır, sevgilim olduğunu biliyorlar. Nathan benim *herhangi biriyle* çıkmam fikrinden nefret ediyor. Cricket'ı olduğu gibi, güvenilir bir arkadaş olarak görüyor olmalı.

Değil mi?

"Bunu önünde yersem sorun olur mu?" Cricket tereddütlü konuşuyor.

Park boyunca akan nehrin yanında oturuyoruz. Önümüzde pikniğin yarısı serili. Cricket, Andy'nin onun için yaptığı sandviçi kaldırıyor. Bu, krem peynirli ve dilimli avokadoyla füme somonlu bir sandviç.

"Tabii ki. Neden olmasın?"

Humuslu dürümüne işaret ediyor. "Hâlâ vejetaryensin, değil mi?"

"Ah. Evet. Ama diğer insanların et yemesini görmek beni rahatsız etmiyor, sadece bu düşünceyi kendim söz konusu olduğunda kaldıramıyorum." Duraksıyorum. "Sorduğun için teşekkürler. Çoğu insan sormuyor."

Cricket köpürdeyen dereye dönüyor ve bacaklarını uzatıyor. Pantolonu yıpranmış. Soluk çizgileri ve aşınmış paçaları var. Bu kendi dolabı göz önüne alınırsa dışarıya için uygun bir kıyafet ve bir kere daha kendimi onun stiline hayranlık duyarken buluyorum.

Tanrım, çok iyi bir zevki var.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum sadece." Sandviçini bırakıyor ama ekmeğinin üzerindeki haşhaş tohumlarını kopartıyor. "Yani, şimdiye kadar rahatsız ettiğimden daha fazla."

Boğazımda bir yumru oluşuyor. "Cricket. Hiçbir zaman beni *rahatsız etmedin*."

"Ama seni kırdım." Sesi alçalıyor. "Keşke kırmasaydım."

Kelimeler ben onları durduramadan dışarı dökülüyor. "Çok yakındık, sonra beni öylece bıraktın. Aptal gibi hissettin. Ne olduğunu anlamıyorum."

Haşhaş tohumlarını fırlatmayı kesiyor. "Lola. Sana söylemem gereken bir şey var."

Kalp atışlarımla hızlanışı ani ve acı verici. "Nedir?"

Cricket bütün vücuduyla bana dönüyor. "O son gece pencereden konuştuğumuzda," diyor, "bir sorun olduğunı anladım. Kırgın olduğunı anladım ama kırgın olması gereken benim diye düşünüyordum. Ama taşınma olayına o kadar üzülmuştüm ki parçaları birleştirmem haftalar sürdü."

Ondan geriye doğru çekiliyorum. Neden kırgın olan o olmalıydı? Beni dışlayan oydu.

Parmakları gerilip rahatlarlarken ızdırap verici bir duraksama oluyor. "Kız kardeşim yalan söyledi. Eve geldiğimizde bir grup insan zıplayıp 'Sürpriz!' diye bağırana dek partiden haberim yoktu. Cal bana seni davet ettiğini ve senin teklifini geri çevirdiğini söyledi. Ona inandım. Ancak çok sonra Cal seni çağırmadığı için kırıldığını anlayabildim."

İçimde öfke yükselmeye başlıyor. "Neden böyle bir şey yaptı?"

Cricket utanmış gözüküyor. "Sorudan kaçındı ama çok açık, değil mi? İyi bir şey yapmaya çalıştığını, kendisi veya ikimiz için değil, benim için bir parti vermeye çalıştığını iddia etti. Bazen, şey, ben unutuluyorum. Ama esasında beni kaybettiğini düşündüğü için bunu korkudan yaptı."

"Yani kin beslediği için yaptı çünkü pisliğin teki." Öfkem beni şaşırtıyor.

"Öyle gözüküğünü biliyorum ama öyle değil. Aynı zamanda da öyle." Cricket başını iki yana sallıyor. "Çok uzun zamandır sadece ikimiziz. Kariyeri ona dışarıda çok fazla hayat hakkı tanımıyor. Geride kalmaktan korkuyordu. Ben de onun kadar suçluyum. Her zaman böyle davranmasına müsaade ediyorum çünkü o da benim sahip olduğum tek şeydi."

Hayır. Değildi.

Cricket ellerine bakıyor. Oraya hangi kelimeyi yazdıysa, üzeri çizilmiş durumda. Elinde sadece siyah bir kutu

var. "Lola, o akşam orada olmasını istediğim *tek* kişi sendin. Senin için çıldırıyordum ama ne yapacağımı bilmiyordum. Çok korkutucuydu. Defalarca elini tutmak istedim ama yapamadım. O ufacık hareket imkânsız geliyordu."

Artık ben de ellerime bakıyorum. "Elimi tutmana izin verirdim."

"Biliyorum." Sesi çatlıyor.

"Sana hediye bile hazırlamıştım."

"Her neydiyse eminim çok severdim." Çok üzgün konuşuyor ve sesi beni de üzüyor. "Benim de sana vereceğim bir şey vardı."

"*Kendi doğum gününde mi?*" Bu tam ona göre bir hareket. Yine göğsümde sert bir acı oluyor.

"Pencerelerimizin arasında gidip gelebilecek bir mekanizma yapmıştım. Birbirimize mektuplar veya hediyeler göndermek için kullanabiliriz diye düşünmüştüm. Veya başka bir şey. Kulağa aptalca geliyor, biliyorum. Küçük bir çocuğun düşüneceği bir şey gibi."

Hayır. Kulağa aptalca gelmiyor.

"Doğum gününde hazır olacaktı ama mükemmel olmasını istedim. En azından kendime bunu söyledim. Ama oyalanıyordum. Şansımı kaybettim. Her şeyi mahvettim."

Humuslu dürümümün ucunu koparıyorum. "Calliope her şeyi mahvetti."

"Hayır. Eğer sana nasıl hissettiğimi söyleseydim sorun olmayacaktı. Ama söylemedim. Taşınacağımızı bildiğim zaman bile..."

"Taşınacağınızı biliyor muydun?" Şok içindeyim. Neden bu haber Calliope'nin ihanetinden daha kötü. Cric-ket bunu benden nasıl sakladı?

"Sana söyleyemezdim." Vücudu acı içinde bükülüyor. "Benden umudu kesersin diye düşündüm. Ayrıca taşınmanın gerçekte olmayacağını umuyordum ama o gece o çağı kesinleşti."

Ona bakmamı bekliyor. Nasıl oluyorsa, bakıyorum. Hüzün ve kafa karışıklığı yüzünden boğuluyor gibiyim. Artık dayanamıyorum. Cricket'ın durmasını istiyorum ama durmuyor. "Bunu sadece bir kere daha söyleyeceğim. Yanlış anlaşılma ihtimali olmaması için açıkça." Gözleri benimkilere bakarken, renkleri koyulaşıyor. "Senden hoşlanıyorum. Senden her zaman hoşlandım. Tekrar hayatına girip böyle değilmiş gibi davranmam yanlış olur."

Artık ağlıyorum. "Cricket... Benim sevgilim var."

"Biliyorum. Bu çok kötü."

Bu beni şaşırtıyor ve boğulur gibi gülüyorum. Cricket burnumu silmem için bir peçeteyi bana doğru itiyor. "Özür dilerim," diyor. "Bunu söylemem yanlış mıydı?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Hayır."

Ben rimel bulaşan gözyaşlarımı silerken gülebiliyoruz ama öğle yemeğimize ızdırıp verici bir sessizlik içinde devam ediyoruz. Aramızdaki uzaklık çok yakın geliyor. Çok uzak, çok yakın. Bu yeşil bitki örtüsünün altı, olması gerektiğinden daha sıcak. Zihnim zonkluyor. *Senden her zaman hoşlandım.* Bunu kesin olarak bilseydim hayatım nasıl olurdu?

Cricket yine de taşınırdı.

Senden her zaman hoşlandım. Senden her zaman hoşlandım. Senden her zaman hoşlandım.

Ama belki de iletişimimizi koparmazdık. Hatta belki şu anda beraber olurduk. Ya da belki ben ilgimi kaybederdim. Cricket'a sadece travmatik geçmişimiz yüzünden mi takık durumdayım? İlk aşkım olduğu için mi? Yoksa onun hakkındaki bir şey yüzünden tüm bunlardan daha fazlası mı var?

Koluyla altın sarısı bir elmanın kabuğunu siliyor. Periler. Ayartma.

Birdenbire, "Sana asansörü yaptığım o günü hatırlıyor musun?" diye soruyor.

Ona hafifçe gülümsüyorum. "Nasıl unutabilirim ki?"

"İlk öpücüğümü o gün yaşadım."

Gülümsemem soluyor.

"Artık daha iyiyim." Elmayı yaruma koyuyor. "Öpüşme konusunda. Haberin olsun diye söylüyorum."

"Cricket..."

Gözlerime bakıyor. Gülümsemesi hüzünlü. "Seni öpmeyeceğim. Bana güvenebilirsin."

Tekrar ağlamamaya çalışıyorum. "Biliyorum."

Bu pürüze, yani o zamanlar benden hoşlandığını, şu anda da benden hoşlandığını ve hiçbir zaman bilerek beni kırmadığını bilmeme rağmen, ormanda yürürken aramızdaki dumanlı belirsizlik kalkıyor. Hava hassas ama berrak. Bu kadar bencil miyim? Sadece arzulandığımı hissetmeye mi ihtiyacım varmış? Ama eve dönerken onu incelediğimde gözlerini fark etmeden edemiyorum.

Mavi gözler bir başka.

Ne zaman birine baksalar o kişiyi şaşırtan türden o mavi gözler. İnsanın kendisine bir daha bakmasını çaresizce istediği türden mavi gözler. Yeşilimsi mavi veya grimsi mavi değil, sadece mavi olan mavi gözler.

Cricket o gözlere sahip.

Ayrıca kahkahası. Kahkahasının ne kadar kolay olduğunu unutmuştum. Dördümüz, yorgun ormanın getirdiği rahavetle saçma sapan şeylere gülüyoruz. Cricket bir şaka yapıyor ve gülüp gülmediğimi, onun komik olduğunu düşünüp düşünmediğimi görmek için bana dönüyor. Ben de komik olduğunu düşündüğümü bilmesini istiyorum. Arkadaşım olduğuna memnun olduğumu ve şimdiye kadar

tanıdığım insanlar içinde en büyük yüreğe sahip olan kişi olduğunu bilmesini. Kalbinin atışını hissetmek, gerçekten burada olduğunu kanıtlamak için avucumu göğsüne bastırmak istiyorum.

Ama dokunamayız.

Herkes yine gülüyor, neden olduğuna emin değilim. Cricket yine benim tepkime bakıyor, ben de dayanamayıp gülüyorum. Cricket'ın gözleri parlıyor. Başımı eğmek zorunda kalıyorum çünkü çok geniş bir şekilde gülümsüyorum. Dikiz aynasında ebeveynlerimi yakalıyorum. Bizim bilmediğimiz bir sırrı biliyorlarmış gibi farklı bir gülümsemeleri var.

Ama yanılıyorlar. Sırrı ben de biliyorum.

Ağırlaşan gözlerimi kapatıyorum. Rüyamda, arka koltukta uzanıp Cricket'ın eline dokunduğumu görüyorum. Sadece bir eline. Eli yavaşça benimkini sıkıca saracak şekilde kapanıyor ve Cricket'ın teninin benimkine değişinin hissi *olağanüstü*. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Cricket'ın sesini duyana dek uyanmıyorum. Uykulu bir şekilde, "O kim?" diye soruyor.

Bazı insanlar kötü bir şey gerçekte olmadan onun olacağını bildiklerini iddia ederler. Nedenini bilmesem de, Cricket'ın sorusu yüzünden endişe hissediyorum. Ses tonu yeteri kadar masum. Belki de sağır edici olan, ön koltuktaki sessizlik. Araba evimizin önünde dururken gözlerimi açıyorum. Ardından içimdeki derin hissin haklı olduğunu keşfediyorum. Her zaman haklı.

Çünkü verandada baygın halde biyolojik annem yatıyor.

on dördüncü bölüm

Bir deri bir kemik. Norah'yı aylardır görmüyorum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama daha da çok kilo vermiş. Norah bildim bileli çok zayıf olmuştı. Şimdiyse başını desteklemesi için yastık yaptığı kazağı ve vücudu veranda parmaklıklarına dayalı dururken, hippî paçavralarına sarılı bir dal yığınınına benziyor.

Sadece uyuyor mu? Yoksa yine içti mi?

Utançla kızarıyorum. *Bu benim annem.* Cricket'ın onu tanımasını istemiyorum ama ipuçlarının birleştirildiği ve onun annem olup olmadığı sorusunun havada asılı kaldığı çok açık. Nathan kaskatı kesilmiş durumda. Arabayı evimizin yoluna sokup motoru kapatıyor. Kimse dışarı çıkmıyor. Andy sessizce küfrediyor.

Bir dakika geçtikten sonra, "Onu burada bırakamayız," diyor.

Nathan dışarı çıkıyor, Andy de onu takip ediyor. Onların Norah'yı dürtmesini izlemek için oturduğum yerde dönüyorum ve Norah anında şaşkınlıkla uyanıyor. Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. Arabadan çıktığımda kötü bir vücut kokusu beni çarpıyor. Cricket yanımda ve konuşuyor ama kelimeleri kulağıma ulaşmıyor.

Çünkü annem.

Kokuyor.

Verandamda.

Cricket'tan uzaklaşıyorum ve Norah'yla ebeveynlerimin yanından merdivenlerden yukarı koşuyorum. Norah onlara, "Eve gelmenizi beklerken uyuyakaldım," diye çıkışıyor. "Sarhoş değilim. Sadece evimden kovuldum." Ben elimdeki anahtara, kilitteki anahtarıma ve yatak odama kadar ayaklarıma odaklanıyorum. Yatağa çöküyorum ama bir ses bir perdeyle ilgili bir şey söylüyor. Perdeden bahsetmeyi bir türlü kesmiyor, o yüzden perdeyi kapamak için zorla ayağa kalkıyorum ve sonra yine yatıyorum. Salon-dan seslerini duyuyorum.

Nathan, "On sekiz ay mı?" diye soruyor. "Bana son ödemenin üzerinden on iki ay geçtiğini söylemiştin. Bunu hallettiğimizi sanıyordum. Benim ne yapmamı bekliyor..."

"SENİN YARDIMINA İHTİYACIM YOK. SADECE KALACAK BİR YERE İHTİYACIM VAR."

Bütün mahalle bunu duyabiliyor. Norah sesini ancak çok uzun gelen dokuz dakikadan sonra alçaltıyor. Telefonumdaki saati izliyorum.

Lindsey arıyor. İsmine bakıyorum ama cevap vermiyorum.

Ben küçükken ebeveynlerimin sadece beraber yaşayan iyi arkadaşlar olduğunu sanıyordum. Ben de büyüdüğümde Lindsey'yle yaşamak istiyordum. Durumun bundan daha karmaşık olduğunu anlamam biraz zaman aldı ama bunu anladığımda artık bir önemi yoktu. Ebeveynlerim ebeveynlerimdi. Birbirlerini ve beni seviyorlardı.

Ama her zaman zihnimin en karanlık köşesinde içimi kemiren bir düşünce vardı.

Ben, Nathan ve Andy için doğrudum, onların da benim için doğru olması gibi. Neden Norah için doğru değildim?

Bana bakacak durumda olmadığını biliyorum ama neden bunu *denemesine* yetmemiştim? Neden biz, üçümüz, ailesi, şu anda denemesine yetmiyoruz? Artık sokaklarda olmayabilir ama... Eh, bu sefer yine sokakta işte. Neden onun normal bir yetişkin olması bu kadar imkânsız?

Telefonum titriyor. Lindsey mesaj göndermiş:

Duydm. Ne yapablrm? Xoxo

Kalbim taş gibi ağırlaşıyor. Duymuş mu? Norah ne kadar uzun süre dışarıda kalmış? Onu kaç kişi görmüş? Genetik kodumun yarısında beceriksizliğin olduğunu öğrendiklerinde ne diyeceklerini hayal ediyorum. *Tabii ya. Bu kadar berbat durumdaki birinin tek açıklaması o. Annesi, Lola rahimdeyken çok fazla sarhoş olmuş olmalı.* Ama bu bile doğru değil. Yarı beceriksiz değilim. Yüzde yüz beceriksizim. Sokak süprüntülerinden yaratıldım.

Andy kapımı tıklatıyor. "Lo? İçeri gelebilir miyim?"

Cevap vermiyorum.

Yine soruyor, sonra ben cevap vermediğimde, "İçeri geliyorum," diyor. Kapım açılıyor. "Ah, tatlım..." Sesi çok üzgün. Andy yatağımın ucuna oturup sırtıma elini koyunca gözyaşlarına boğuluyorum. Andy beni kaldırıp sarılıyor. Ben de gömleğinin kolunun her tarafına ağlarken ufacık ve çaresiz hissediyorum.

"Norah çok utanç verici. Ondan nefret ediyorum."

Andy bana daha da sıkı sarılıyor. "Bazen ben de ediyorum."

"Ne olacak?"

"Bir süre burada kalacak."

Geri çekiliyorum. "Ne kadar?" Andy'nin omzuna kımızı far birikintisi bırakmışım. Farı silmeye çalışıyorum ama Andy nazikçe elimi tutuyor. Gömleğin bir önemi yok.

"Sadece bir ya da iki hafta. Ona yeni bir daire bulana kadar."

Kırmızı parmak uçlarıma bakıyorum, Norah beni yine ağlattığı için kızgınım. *Benim* evimde olduğu için kızgınım. "Bizi umursamıyor. Sadece başka bir seçeneği olmadığı için burada."

Andy içini çekiyor. "O zaman bizim de ona yardım etmekten başka seçeneğimiz yok, değil mi?"

Dışarısı kararıyor. Lindsey'yi arıyorum.

"Tanrı'ya şükür! Cricket iki saat önce aradı, çok endişelendim. İyi misin? Geleyim mi? Buraya gelmek ister misin? Durum ne kadar kötü?"

Zihnimde bir patlama oluyor. "Sana Cricket mı söyledi?"

"Endişeliydi. Ben de endişeliyim."

"Sana *Cricket* mı söyledi?"

"Restoranı arayıp annemle babama numarasını vermiş ve benim onu aramamı söylemelerini istemiş. Acil bir durum olduğunu söylemiş."

Telefonumu daha sıkı tutuyorum. "Yani Norah'yı görmedin, öyle mi? Veya duymadın? Başka birinden de duymadın?"

Lindsey olayın ne olduğunu anlıyor. Sesi yumuşuyor. "Hayır. Mahalledeki kimseden bir şey duymadım. Kimse-nin onu fark ettiğini sanmıyorum."

Üzüntümün ve hüsrânımın geri dönmesine izin verecek kadar rahatlıyorum. Neredeyse bir dakika süren sessizlikten sonra, Lindsey yine onunla kalmak isteyip istemediğimi soruyor. "Hayır," diyorum. "Ama yarın bu teklifini kabul edebilirim."

"Norah..."

Lindsey'nin bıraktığı boşluğu doldurmak çok kolay. "Sarhoş değildi, kafası güzel de değildi. Sadece Norah'ydı."

Lindsey, "Eh," diyor, "en azından bu da bir şey."

Ama bunu sormak zorunda kalması çok utanç verici. Diğer hattan bir sinyal sesi geliyor. Max. "Kapamam gerek." Korkuyla diğer aramaya geçiyorum. Zihnimden sevgilimin Norah'yla kahvaltı yaptığı bir görüntü geçiyor. Bu kesinlikle Max'in ailemle olan ilişkisini daha da zedeleyecek. Max, Norah hakkında ne düşünecek? Bu onun, benim hakkımdaki görüşünü değiştirecek mi? Peki ya... Ya Norah'da benim bir özelliğimi görürse?

"Seri özledim," diyor. "Bu akşam konsere gelecek misin?"

Bunu unutmuşum. Dün gecenin konserine o kadar odaklanmışım ki bu akşam başka bir konser için buraya döneceği aklımdan çıkmış. "Şey, sanmıyorum." Gözyaşları çoktan birikmeye başladı bile. *Hayır, hayır, hayır. Ağlama. Bugün ağlamaktan bıktım.*

Max'in doğrulduğunu duyar gibiyim. "Ne oluyor?"

"Norah burada. Bizimle kalıyor."

Sessizlik. Derken bir, "Offff," geliyor. Bunu nefesini bırakır gibi söylüyor. "Üzgünüm."

"Teşekkürler. Ben de," diye ekliyorum.

Max anlayış dolu bir şekilde kısaca gülüyor, sonra ona bütün hikâyeyi anlattığımda ne kadar kızdığına şaşırıyorum. "Yani onu bu durumdan kurtarmanızı mı bekliyor?"

Hâlâ yatağımın üzerindeyim, yan dönüyorum. "Her zaman yaptığımız gibi."

"Babalarının, Norah'nın onları böyle kullanmasına yine izin vermeleri çok fena."

Bu düşünce yıllar içinde defalarca aklıma geldi ama hâlâ doğru olup olmadığına emin değilim. Ebeveynlerim, özellikle de Nathan, Norah'nın bu şekilde kalmasının sebebi mi? Yoksa Norah onlar olmadan daha da mı kayıp halde olurdu? "Bilmiyorum," diyorum. "Norah'nın yardım isteyebileceği başka kimsesi yok."

"Dediklerini bir dinle. Babalarını savunuyorsun. Ben senin yerinde olsam çok kızardım. Senin yerinde değilim ama yine de çok kızgınlım."

Öfkesi benim hiddetimi de tekrar canlandırıyor. Bunu konuşmak, her şeyi konuşmak daha kolaylaşıyor. Bir saat daha devam ediyoruz, ta ki Max'in konser için minibüsü-nü yüklemesi gerekene kadar. Max, "Seni almamı ister misin?" diye soruyor.

Ona evet diyorum.

Senelerdir hissetmediğim bir öfkeyle giyiniyorum. Dolabımın arka taraflarında hiçbir zaman sevmediğim transparan, siyah bir elbise buluyorum ve etek ucunu daha da kısa olacak şekilde yırtıyorum. Turuncu ve sarı makyaj. Kırmızı peruk. Bağcıkları dizlerime kadar gelen çizmeler.

Ben bu gece ateşim.

Aşağıya koşuyorum. Ebeveynlerim sessizce mutfakta konuşuyor. Norah'nun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Ön kapıyı sertçe açtığımda biri yüksek sesle, "BİR DAKİKA!" diyor ama çoktan yıldırım gibi kaldırımda ilerliyorum. Max nerede? *Nerede?*

Nathan kapının eşliğinden, "Dolores Nolan, hemen buraya dön," diyor.

Andy de arkasında. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Max'in konserine gidiyorum!" diye sesleniyorum.

Nathan, "Bu ruh halinde VE o kıyafetle hiçbir yere gitmiyorsun," diyor. Köşeyi tanıdık beyaz bir minibüs dönüyor ve hızlanarak yokuşumuzu çıkıyor. Andy küfrediyor ve ebeveynlerim kapıdan dışarı çıkmaya çalışıyor ama bu sırada birbirlerini engelliyorlar. Minibüs aniden duruyor. Johnny Ocampo kapıyı kaydırarak açıyor.

Nathan, "Sakin o minibüse binme!" diye bağıyor.

Johnny'ye elimi uzatıyorum. Beni içeri çekip kapıyı sertçe kapatıyor. Minibüs aniden ileri atılınca katlanmış zil

standına çarpıyorum ve acı içinde bağıyorum. Max kolumdan aşağı kan aktığını görünce hızlı küfürler sıralıyor. İyi olup olmadığımı bakmak için arkaya eğildiğinde minibüs yine aniden duruyor.

“İyiyim, iyiyim! Git!”

Pencereden baktığımda ebeveynlerimin inanmazlıkla donakalmış halde kaldırımında durduklarını görüyorum. Arkalarında da Viktorya stili eflatun evin basamaklarında uzun, çok uzun zamandır oradalarmış gibi gözüken Cric ket ve Calliope Bell var.

Minibüs güröldeyerek uzaklaşıyor.

on beşinci bölüm

Buraya gelmemeliydim.

Grubun ekipmanı kurması çok uzun sürüyor ve bütün bu zaman zarfı boyunca yalnız kalıyorum. Telefonumu getirmedim, o yüzden Lindsey'yi arayamıyorum. Kulüp soğuk ve dostane değil. Tuvalette kolumdaki kanı temizliyorum ama sadece bir çizik. Huzursuzum. Aptal gibi hissediyorum. Ebeveynlerim çok kızacak, Norah hâlâ evimde olacak ve ikizler yine ahmakça bir hareketime şahit oldu. Yüz ifadelerinin hatırası neredeyse dayanılmaz: Calliope'nin hor görüşü, Cricket'ın kırgınlığı ve ebeveynlerimin şoku.

Başım çok fena belada.

Her zamanki gibi zihnim tekrar tekrar Cricket Bell'e dönüyor. Muir Ormanı bir ömür geride kalmış gibi. *Ne hissettiğimi hatırlıyorum ama nasıl olduğunu artık hatırlayamıyorum.*

"Lola?"

O DA NE? KİM BURADA? Ebeveynlerim kimi gönderdi? Kendileri gelmediği için neredeyse şaşıracağım.

"Uzaktan senin olduğunu düşünmüştük." Gelen Anna.

"Bazen anlaması zor oluyor." St. Clair'le beraber.

El ele tutuşup gülümsüyorlar ve o kadar rahatlıyorum ki kulübün tuğla duvarına doğru yaslanıyorum. "Ah! Tanrı'ya şükür ki sizsiniz."

Anna, "Sarhoş musun?" diye soruyor.

Doğrulup çenemi kaldırıyorum. "HAYIR. Burada ne yapıyorsunuz?"

St. Clair yavaşça, "Max'in grubunu görmeye geldik," diyor.

Anna kafamın karışmasının üzerine, "Bizi davet ettiğin için? Geçen hafta? Hatırladın mı?" diye ekliyor.

Hatırlamıyorum. Max'in tura çıkması ve Cricket'la olan gezi hakkında o kadar endişeliydim ki *Teen Vogue*'un editörünü davet etmiş ve unutmuş da olabilirdim. Dikkatim dağınık bir halde, "Tabii ki. Geldiğiniz için teşekkürler," diyorum.

Buna inanmıyorlar. Ben de rühayetinde onlara yine özel bir hikâye anlatıyorum: biyolojik ebeveynlerimin hikâyesini. Anna ufak boncuk tıslımlıymış gibi kolyesindeki muzı kavırıyor. "Üzgünüm Lola. Hiç bilmiyordum."

"Çoğu insan bilmiyor."

St. Clair, "Yani onu verandaңызda bulduңызda Cricket yanında mıydı?" diye soruyor.

Sorusu bütün dikkatimi çekiyor. Cricket'ı özellikle hikâyeye katmamıştım. Gözlerimi kısıyorum. "Bunu nereden bildin?"

St. Clair omzunu silkiyor ama kendi kendini azarlıyor gibi gözüküyor. Söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi. "Seninle bir geziye çıkmaktan bahsetmişti. O kadar."

St. Clair biliyor.

Cricket'in benden hoşlandığını biliyor. Bu akşam çoktan konuşup konuşmadıklarını, St. Clair'in zaten annemle ne olup bittiğini bilip bilmediğini merak ediyorum. "Buna inanmıyorum," diyorum.

"Pardon?" diyor.

"Cricket sana söyledi, değil mi? Sana bütün bunları, an-nemi anlattı." Yine içimde öfke yükseliyor. "Bu yüzden mi buradasın? Seni beni kontrol etmen için mi yolladı?"

St. Clair'in yüz ifadesi sertleşiyor. "Onunla iki gündür konuşmuyorum. Anna'yı ve beni davet ettin, biz de geldik. Bir şey değil."

Doğruyu söylüyor ama çoktan öfkeden köpürüyorum. Anna kolumu tutup beni ilerletiyor. "Temiz hava," diyor. "Temiz hava iyi gelecek."

Anna'yı silkip atıyorum ve kırgın ifadesini görünce çok kötü hissediyorum. "Özür dilerim." İkisine de bakamıyorum. "Haklısınız. Tek başıma gideceğim."

Anna, "Emin misin?" diyor ama sesi kulağa rahatlamış geliyor.

"Evet. Geri geleceğim." Yine, "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Dışarıda çok kötü bir on beş dakika geçiriyorum. Geri döndüğümde kulüp ağzına kadar dolu. Ayakta duracak yer zar zor bulunuyor. Anna tahta bir bar taburesi kapmış. Bu, içeride oturabilecek birkaç yerden biri. St. Clair de ona dönük bir şekilde yakınında duruyor ve Anna'nın saçındaki platin renkli tutamı düzeltiyor. Anna bir parmağını St. Clair'in kotunun içine sokarak onu daha da yakınına çekiyor. Bu çok mahrem bir hareket. İzlemeye utanıyorum ama bakışlarımı çeviremiyorum.

St. Clair onu yavaşça ve derin derin öpüyor. Herhangi birinin izleyebilecek olmasını umursamıyorlar. Veya yalnız olmadıklarını unutmuş durumdalar. Ayrıldıklarında Anna, St. Clair'in saçma, çocuksu bir kahkaha atmasına sebep olan bir şey söylüyor. Nedense bakışlarımı çevirmeme sebep olan bu an oluyor. Aşklarıyla ilgili bir şey acı verici.

Bir şişe su almak için bara dönüyorum ama Anna yine

bana sesleniyor. Burada oldukları için mantıksız bir şekilde sinirli hissederek geri gidiyorum.

St. Clair, "Daha iyi misin?" diye soruyor ama zalim bir şekilde değil. Endişeli gözüküyor.

"Evet. Teşekkürler. Kusuruma bakmayın."

"Sorun değil." Ben tam konuşmayı burada sonlandıracığımı düşünürken St. Clair, "Bir ebeveynden utanmanın nasıl olduğunu anlıyorum. Babam iyi bir adam değil. Ben de ondan bahsetmiyorum. Bize güvendiğin için teşekkürler," diyor.

Ciddi ses tonu beni şaşırtıyor ve olağandışı şekilde hayatını bana açtığı için duygulanıyorum. Anna, St. Clair'in elini sıkıp konuyu değiştiriyor. "Sabırsızlıkla bekliyorum." Sahnedeki gruba doğru başını sallıyor. Max alçak duracak şekilde asılı gitarıyla amplifikatöründeki bir şeyi ayarlıyor. Başlamak üzereler. "Sonrasında bizi tanıştıracaksın, değil mi?"

Max gelip merhaba diyemeyecek kadar meşgul. Bu konuda kötü hissediyorum. Bu akşam *her* konuda kötü hissediyorum. "Tabii ki. Söz."

"Bizden çok daha havalı olduğundan bahsetmemiştin." Anna'nın sesinde endişe var.

Kendine gelen St. Clair, kurnaz bir cevap vermeye açıkça hazır ve ağzını açtığı anda Amphetamine'in şarkılarına patlar gibi başlamasına memnun oluyorum. St. Clair'in sözleri, sevgiliminkiler dışındaki bütün sözler kayboluyor.

Max'ten yayılan yoğun enerji, içimde yandığını hissettiğim şeyi yansıtıyor. Max'in şarkı sözleri sırayla nazik ve tatlı, sonra azarlayıcı ve zalim. Max âşık olmak, ayrılmak ve kaçmakla ilgili şarkılar söylüyor. Bunlar daha önce söylemediği şarkılar değil ama söyleyişi farklı. Her kelimesi acı gerçeğe dolu.

Johnny ve Craig agresif bir ritim başlatıyor, Max de gitarına tel kırarak bir vahşetle saldırıyor. Şarkılar toplanan kalabalığa bile güvenilmemesi gerekiyormuş gibi açıkça zalimleşiyor ve sıra akustik şarkıya geldiğinde Max'in her zamanki içsel arayışı savaşı ve şüpheli bir hal alıyor. Bal rengi gözleri odanın karşısından benimkilerle buluşuyor ve içim onun hırçın tavrıyla dolup taşıyor. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama bu sadece onu daha da fazla arzulamama sebep oluyor. Kalabalık ateşli ve çıldırmış gibi. Bu Max'in şimdiye kadar sergilediği en iyi performans.

Bu performans benim için.

Konser bittiğinde tepkilerini anlamak için arkadaşlarıma dönüyorum. Anna ve St. Clair şok içinde gözüküyor. Etkilenmiş ama kesinlikle şok içinde.

Sonunda Anna, "O çok iyi Lola. Gerçekten iyi," diyor.

St. Clair, "Terapiye gitmeyi düşündü mü?" diye sorduğunda Anna onun kaburgalarına dirsek atıyor. "Ah." St. Clair'e dik dik baktığımda omzunu silkiyor. "İnanılmazdı," diye devam ediyor. "Ben sadece kontrolsüz bir öfkenin varlığına dikkat çekiyorum."

"Sen nasıl..."

Anna, "Tuvalete gitmeliyim," diyor. "Lütfen ben yokken sevgilimi öldürme. Ben Max'le tanışana kadar da gitme!"

Max şu anda insanların arasından bize doğru geliyor. İnsanlar sırtını sıvazlayıp onunla sohbet etmeye çalışıyor ama Max onların yanından geçerken gözleri sadece benimkilere bakıyor. Kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Açık sarı saçlarının koyu renkli kökleri ve siyah tişörtü ter içinde. Tanıştığımız geceyi hatırlıyorum, içimde neredeyse hayvani bir ateş var.

Max sarılmak için uzandığında geriliyor. St. Clair'i fark etmiş durumda. St. Clair'i incelerken Max çenesini sıkıyor

ama St. Clair araya girerek kolayca tanışıyor. "Étienne St. Clair. Sevgilim Anna," derken Anna'nın uzaklaşan silüetine işaret ediyor, "ve ben sinemada Lola'yla beraber çalışıyoruz. Sen de Max olmalısın."

Sevgilim rahatlıyor. "Evet." St. Clair'in uzattığı elini sıkıyor ve sonra hemen beni uzaklaştırmaya başlıyor. "Hadi. Buradan gidelim."

Max. Evet, Max'in yanında olmak istiyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler. Anna'ya hoşça kal dediğimi söyle, olur mu?"

St. Clair çok sinirlenmiş gözüküyor. "Evet. Tabii."

Max beni sokağın ilerisindeki minibüsüne doğru götürüyor. Kapıyı açınca, içinin hâlâ boş olduğunu görüp şaşıyorum. Minibüse giriyoruz. "Bir sonraki grup Johnny'nin baterisini kullanacak. Çocuklardan geri kalan ekipmanı yüklemekten birkaç dakika beklemelerini istedim."

Kapıyı çarparak kapatıyorum. Artık birbirimizin üzerindeyiz. Her şeyi unutmak istiyorum. Onu sertçe öpüyorum. O daha da sert öpüyor. Uzun sürmüyor.

Çöküyoruz.

Gözlerimi kapatıyorum. Şakaklarım Max'in müziğinin sesiyle zonkluyor. Max'in çakmağının sesini duyuyorum ama beni karşılayan koku sigara kokusu değil. Tatl ve yapışkan bir koku. Max sessiz bir teklifle beni dürtüyor. Teklifi geri çeviriyorum. Temasın yaptığı etki yeterli.

Max beni ikide eve bırakıyor. Peruğumu minibüsünde unutuyorum. Mahvolmuş hissediyorum. Bir kere daha suçluluk, öfke ve kafa karışıklığıyla doluyum. Kendimi içeri sürüklüyorum ve işte ebeveynlerim orada, gıtmımden beri kapının yanında bekliyorlarmış gibi. Muhtemelen beklemişlerdir. Kendimi hiddetlerine hazırlıyorum

Ama beklediğim olmuyor.

"Tanrı'ya şükür." Andy şezlongumuza çöküyor.

Ebeveynlerimin ikisi de ağlamak üzere ve bu görüntü bugün yüzüncü kere ağlamama sebep oluyor. Utanç verici büyük hıçkırıklarla ağlıyorum. "Özür dilerim."

Nathan beni çelik gibi bir kuvvetle kucaklıyor. "Bir daha bunu *asla* yapma."

Titriyorum. "Yapmayacağım. Özür dilerim."

"Bunu yarın konuşacağız Dolores." Nathan beni yukarı götürüyor, Andy de arkamızdan geliyor. Ben yatak odamın kapısını kaparken Nathan, "Ot kokuyorsun. Bunu da yarın konuşacağız," diyor.

Penceremi açıp karanlık gökyüzüne bakıyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

Ay ince, küçülen, çizgi gibi bir hilal halinde. Ama dinliyor.

Sabahın dördü. Uyuyamıyorum, o yüzden ona son yirmi dört saatimi anlatıyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum. "Her şey aynı anda oluyor ama yaptığım her şey yanlış gibi gözüküyor. *Ne yapmalıyım?*"

Cricket'in penceresi açılıyor. Onu görebilmek için en yakında duran gözlüğüme athıyorum. Saçları uyuduğu için kabarık, hatta normalden daha yüksek duruyor ve gözleri yarı yarıya kapalı. "Hâlâ ayla konuşuyor musun?" Sorusu küçümseyici değil, merak dolu.

"Çok aptalca, değil mi?"

"Hiç de değil."

"Seni uyandırdım mı? Beni duydun mu?"

"Konuştuğunu duydum ama ne dediğini duymadım."

Yavaşça, rahatlamış bir şekilde nefesimi bırakıyorum. Daha dikkatli olmalıyım. Birinin doğruyu söylediğini bil-

menin hoş olduğu dikkatimden kaçmıyor. "Neden burada-sın?" diye soruyorum. "Pazar gecesi yurdunda olmalısın."

Cricket sessiz kalıyor. Nasıl cevap vereceğine karar veriyor. Sokağımızdan gümbürtülü dans kulübü müziği çalarak park yeri arayan bir araba geçiyor. Bas sesi uzaklaşarak azaldığında Cricket, "İyi olduğundan emin olmak istedim. Işığının yanmasını bekliyordum. Uyuyakaldım," diyor. Suçlu bir sesle konuşuyor.

"Ah."

"Sabah erkenden gideceğim." Cricket odasının öteki tarafındaki saate bakıyor. İçini çekiyor. "Esasında iki saat içinde."

"Eh, buradayım. Eve geldim. Zar zor."

Cricket bana bakıyor. Bu o kadar derin bir bakış ki neredeyse istilacı. Evlerimizin arasındaki sokağa baktığımda bir sokak kedisi Andy'nin kompost yığınının içinden geçiyor. "Bunu yapmana gerek yoktu," diyorum.

"Muhtemelen yapmamalıydım. Konuşman için doğru kişi değilim."

"Bu yüzden mi Lindsey'yi aradın?"

Cricket rahatsızca omzunu silkiyor. "Onunla konuştun mu? Gitmeden önce?"

"Evet." Kedi geri dönüşüm çöp kutumuzun üzerine atlıyor. Yukarı baktığında, tekin olmayan gözleri karanlıkta bana doğru parlıyor. Ürperiyorum.

Cricket, "Üşüyorsun," diyor. "Yatmalısın."

"Uyuyamıyorum."

"Daha iyi hissediyor musun?" deyiveriyor. "Max yardımcı oldu mu?"

Utançla doluyum. "Bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

Birkaç dakika boyunca sessiz kalıyoruz. Başımı çevirip sokağı, ayı ve tekrardan sokağı izliyorum. Cricket'ın beni, yıldızları ve tekrardan beni izlediğini hissediyorum.

Rüzgâr ısıyor. İçeri girmek istiyorum ama Cricket'ın arkadaşlığını kaybetmekten korkuyorum. Arkadaşlığımız yine yok olmanın eşiğinde sallanıyor. Ne istediğimi bilmiyorum ama onu kaybetmek istemediğimi biliyorum.

"Cricket?"

"Evet?"

Gözlerine bakmak için bakışlarımı gökyüzünden çekiyorum. "Gelecek hafta sonu eve gelecek misin?"

Gözlerini kapatıyor. Garip bir şekilde, birine teşekkür ettiğini hissediyorum.

"Evet," diyor. "Tabii ki."

on altıncı bölüm

Nathan okuldan önce konuşabilmemiz için beni erkenden uyandırıyor. Ayrıca sanırım ceza olarak. Sadece üç saat uyudum. Giyinirken perdemden dışarı bakıyorum ve Cricket'in perdesini açık bıraktığını görüyorum. Her zamanki deri çantası ve çamaşır torbası yok.

Göğsümdeki boşlukta bir sızı hissediyorum.

Kendimi aşağıya sürüklüyorum. Andy uyanık ve çırpılmış yumurta yapıyor. O hiçbir zaman bu kadar erken uyanmaz. Nathan en iyi takımlarından birini giymiş, masada e-postasını kontrol ediyor. Norah'ya dair bir işaret yok. Muhtemelen Nathan'ın ofisindeki çekyatta.

"Al." Andy bana doğru bir fincan kahve uzatıyor. Benim kahve içmemi onaylamıyor, o yüzden bu çok ciddi. Nathan'ın yanına oturuyoruz, Nathan da telefonunu bir kenara koyuyor.

"Lola, dün gece niye gittiğini anlıyoruz," diyor.

Hayret içindeyim. Ayrıca Dolores değil, Lola diye hitap edildiğim için rahatlıyorum.

Nathan devam ediyor. "Ama bu, davranışını haklı çıkarmıyor. Bizi ölümüne korkuttun."

Bu kulağa doğru geliyor işte.

Ardından beklediğim nutuk geliyor. Acı verici, ayrıntılı ve bir ay boyunca ev hapsi almamla bitiyor. Max'in olduğunu bildikleri otu içmediğimi söylediğimde bana inanmıyorlar ve iki noktada da onları aksine ikna edemiyorum. Ekstradan uyuşturucunun zararlarıyla ilgili uzun bir nutuk yiyorum. Buna kapalı ofis kapısına işaret edip, "Hadi canım," diyerek cevap verebilirim kolayca.

Ama vermiyorum.

Okula yürüyüşüm uzun, okuldaki günüm daha da uzun. Lindsey, annesiyle babasının restoranda yardımcı olması için işe aldığı ürkek adamla ilgili hikâyelerle beni eğlendirmeye çalışıyor. Adamın gizli bir kimlik veya bir devlet örtbasını bilmesi gibi karanlık bir sırrı olduğuna emin. Benim ise tek düşünebildiğim şey bu akşam. İşim yok. Max'le randevum yok ve bir ay boyunca onunla pazar kahvaltısı dışında randevum olmayacak. Tabii gelirse. Ayrıca... Cricket da yok.

En azından bu ay elbisem üzerinde çalışmam için bana çok fazla zaman sağlayacak.

Bu düşünce beni neşelendirmiyor. Korse beklenenden daha hızlı ilerliyor, hatta peruğa da başladım ama panierler çok hüsrana verici. Hâlâ hiç tatmin edici bir talimat bulamadım. Akşamüstünü ödev yaparak, Lindsey'yle internette sohbet ederek ve alttaki beyaz peruğuma kümes teli ekleyerek geçiriyorum. Marie Antoinette DEVASA peruklar takıyordu. Tel, ağırlığı çok fazla arttırmadan peruğa gerekli yüksekliği verecek. Sonra teli peruğa uyan sahte saçlarla kaplayacağım.

Norah mutfakta Andy'yle konuşuyor. Bugün onun eşyalarını aldılar ve koliler Nathan'ın antikalarını kaplıyor. Bütün salonumuzu ele geçirmiş durumda. Koliler tütsü ve kir kokuyor. Norah'nın sesi bıkkın, ben de yüzümü ekşi-

tip müziğimin sesini açıyorum. Hâlâ Norah'yı görmedim. Yakında görmek zorunda kalacağım ama bunu elimden geldiğince erteliyorum. Herhalde akşam yemeğine kadar.

Altı buçukta kapının zili çalıyor.

Pensem telin üzerinde, kulaklarım dikilmiş bir halde duruyorum. Cricket mı?

Ama sonra Max'in derin ve pürüzlü sesini duyuyorum. Pensem düşüyor ve kayarak aşağı inmeye başlıyorum. *Olamaz, olamaz, olamaz*. Fakat işte orada. Her zamanki siyah tişörtü yerine çizgili bir gömlek bile giymiş. Gömleğinin kollarının ucundan dövmeleri gözüküyor. Tabii ki gözlüğünü de takmış.

"Max," diyorum.

Bana gülümsüyor.

Andy hissettiğim kadar şaşkın gözüküyor. Ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yok. Max'e sarılıyorum. O da sıkıca beni kucaklıyor ama sadece bir an sonra çekiliyor. "*Hayatta kaldığından emin olmak istedim,*" diye fısıldıyor.

Elini sıkıyorum ve bırakmıyorum. Onu görmeye, aramızdaki her şeyin iyi olduğunu bilmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Aramızdaki durumların neden farklı olacağını düşündüm bilmiyorum, sadece dün gece farklı hissettirmişti. Max babamdan özür diliyor. Bunu yapmanın onu mahvettiğini biliyorum. Diyeceklerini sükûnetle ve kısaca söylüyor.

"Bunu söylediğin için teşekkürler Max." Andy şimdi söylemesi gerektiğini bildiği şeyden nefret ederek duraklıyor. "Yemeğe kalmaz mısın?"

"Teşekkürler. Çok isterim."

Max ebeveynlerimin ona yükleneceklerini biliyordu ve bu akşam buraya gelerek onlara bunu bildiğini gösterdi. O çok zeki biri.

"Demek sevgilisi sensin."

Norah salonla mutfak arasındaki kapı pervazına dayanırken Max, Andy ve ben donakalıyoruz. Nathan kız kardeşinden birkaç yaş büyük olsa da Norah ağabeyinden en az on yaş büyük gözüküyor. Çocukken Nathan ve benimle aynı yuvarlak yüzü paylaşıyormuş ama zaman ve uyuşturucu kullanımı onu çelimsiz ve harap hale getirmiş. Derisi, dağınık saçları kadar gevşek duruyor. En azından duş almış.

"Max, Norah'yla tanış," diyorum.

Max ona doğru başını sallıyor. Norah ifadesiz bir yüzle ona bakıyor.

"*Ne cüretle buraya geliyorsun?*"

Herkes Nathan'ın sesini duyunca yine donakalıyor. El ele tutuşmaya devam ederek, Max'le beraber dönüyoruz. Babam evrak çantasını ön kapının yanına koyuyor. Max'in elindeki kaslar seğiriyor ama konuşmasını, hissettiğini bildiğim duygudan yoksun tutuyor. "Özür dilemeye geldim. Dün gece Lola'yı uzaklaştırmam sorumsuzca bir hareketti. Üzgündü ve ona yardım etmek istedim. Bu yanlış yoldu."

"Kesinlikle yanlış yoldu."

"Baba."

Andy çabucak "Nathan," diyor, "ofiste konuşalım."

Nathan bakışlarını Max'ten çekip Andy'yi takip etmeden önceki bekleyiş dayanılmaz. Ofis kapısı kapanıyor. Terliyorum. Max'in elini bırakıyorum ve elimin titrediğini fark ediyorum. "En kötü kısım geçti," diyor.

"Bir aylığına ev hapsi cezası aldım."

Duraksıyor. "Kahretsin."

Mutfağın eşiğinde kaba bir homurdanma oluyor, tamamen kendimi kaybetmek üzereyim.

"Pardon." Max'in sesi artık kulağa gerçekten kızgın geliyor. "Bu konuşmanın sizi ilgilendirdiğini fark etmemiştim."

Norah zalimce gülümsüyor. "Haklısın. Genç bir kızın kaçıp sevgilisiyle beraber başını belaya sokması hakkında ne bilebilirim ki?"

Ben, "Kaçmadım," diye itiraz ederken Max de, "Haddinizi aşıyorsunuz," diyor.

Norah mutfağa girip gözden kayboluyor. "Öyle mi?" diye sesleniyor.

Ölmek istiyorum. "Çok üzgünüm. Her şey için."

"Özür dileme." Max sert konuşuyor. "Buraya onlar için gelmedim. Senin için geldim."

Ofis kapısı gümbürtüyle açılıyor ve Nathan bize bakmadan doğrudan yukarı, yatak odalarına çıkıyor. Andy gergin, sahte bir gülümseme takınıyor. "On dakika sonra yemek yiyeceğiz."

Nathan iş kıyafetlerini değiştirmiş. Çaballıyor ama çok az. Vejetaryen lazanyayı bu kadar düşmanlıkla uzatmanın mümkün olduğunu bilmiyordum. "Ee. Max. Los Angeles'taki konser nasıldı? Bu kadar çabuk döneceğini bilmiyorduk."

Durum daha kötüleşebilir mi?

"Santa Monica'daydı ve iyi geçti. Orada iki konser daha ayarladık."

Evet. *Kötüleşebilir.*

Andy, "Çok fazla tura çıkmayı planlıyor musun?" diye soruyor. Kulağa umutlu mu, şüpheli mi geliyor karar veremiyorum.

"Daha fazlasını yapmak istiyoruz. Hayatımın sonuna kadar sayaç okumak istemiyorum."

Nathan, "Sence bu iyi bir kariyer seçimi mi?" diye soruyor. "Sence başarı beklemen mantıklı mı?"

"AMAN TANRIM," diyorum.

Nathan özür dilemek adına elini kaldırıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Max yanımda sessizce köpürüyor. Norah şüphesiz burası dışında herhangi bir yerde olmayı isteyerek pencereden dışarı bakıyor. Ben de ıspanaklı lazanyayı almadan tabağım boyunca itiyorum.

Nathan bir dakika sonra, "Konserden gezimizi kaçırman talihsiz olduğu için bahsettim sadece," diyor. "Muir Ormanı'na gittik, yanımızda da..."

"Piknik sepeti vardı!" diyorum.

Nathan bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor. Bu bir testti. Max'in Cricket'la olan geziyi bilip bilmediğini görmek için *beni* test ediyordu.

"Hiçbir şey kaçırmadın," diyorum. "Yemek dışında. Tabii ki."

Max yalan söylediğimi seziyor ama ebeveynlerimin önünde bu konuyu açmaya cesaret edemiyor. Ama aramızda bir duvar yükseldiğini hissediyorum.

"Bir fikrim var," diyorum. "Norah'dan bahsedelim."

Andy, "Lola," diyor.

Norah sanki transtan çıkmış gibi başını aniden bana çeviriyor. "Ne?" Sonra gözlerini kırıştırıyor. "Ne giyiyor-sun sen?"

"Efendim?"

"Üzerinde ne var? Ne kılığındasın?"

Altından gökkuşağı renklerinde tül çıkan bir elbise giyiyorum ve saçlarım simlerle jölelediğim iki uzun örgü halinde. Norah'ya sert sert bakıyorum. "Benim. Kendimim."

Norah kaşlarını çatarak onaylamadığını gösteriyor. Nathan da ona dönüyor. "Yeter. Sus."

"Tabii ki dolabım hakkında şikâyet etme hakkına sahip." Çok uzun zamandır giydiği, lavaboda bırakılmış yulaf ezmesi rengindeki bol kazağına işaret ediyorum. "Kendisinin son modaya ne kadar uygun giyindiği ortada!"

Max pis pis sırıtıyor.

"Pekâlâ." Andy ayağa fırlıyor. "Kim turta ister?"

Norah'ya, "Kış dansına giyeceğim elbiseyi görene kadar bekle," diyorum. "Büyük, abartılı ve çok güzel. Bayılacaksın."

Norah yüzünü yine hızla pencereye çeviriyor. Bana saldırdıktan sonra kırılmaya hakkı varmış gibi. Max yine geriliyor, Nathan bunun üzerine gitmeden edemiyor. "Sen dansta ne giyeceksin Max?"

"Smokin giyecek," diye çıkışıyorum. "Ona benimkine uyan bir kostüm giydirmem."

Max ayağa kalkıyor. "Gitmem gerek."

Gözyaşlarına boğuluyorum. Nathan utanmış gözüküyor. Max elimi tutup beni ön kapıya götürüyor. Dışarı çıkıyoruz. Ev hapsinde olmam umurumda değil. "Öz-özür dilerim."

Bu sefer Max bana özür dilemememi söylemiyor. "Bu çok fenaydı Lola."

"Biliyorum."

"Peki söylesene, Nathan, Norah'nın falcılık kariyer seçimini onayladı mı?"

Midem bulanıyor. "Pazar günü bu kadar kötü olmayacak."

"Pazar." Max kahverengi kaşını havaya kaldırıyor. "Kahvaltı. Doğru." Elim bırakıp ellerini ceplerine sokuyor. "Yani dans konusunda ciddi misin?"

Şaşıyorum. Yüzlerce kere elbisemden bahsetmiştim. Elimde parmaklarım dışında bir şey olmasını dileyerek yanaklarımdaki yaşları siliyorum. "Ne?"

"Lola. Yirmi iki yaşımdayım." Max hemen üzülen yüz ifademe tepki veriyor. Bu sefer iki elime birden uzanıyor ve beni vücuduna doğru çekip dayıyor. "Ama eğer seni mutlu edecekse bunu yaparım. Eğer bu aptal yemekleri atlatabiliyorsam, aptal bir dansı da atlatabilirim."

Bunun kulağa bir ceza gibi gelmesinden çok rahatsız oluyorum.

on yedinci bölüm

"Ta-da!" St. Clair bir sihirbazın abartılı hareketleriyle lobiye dalıyor. Her zamanki gibi Anna için gösteri yapıyor. Bugün perşembe ve çalışması gerekmiyor ama tabii ki yine de burada. Fakat bu akşam bir fark var.

Yanında birini getirmiş.

Cricket Bell'le ilgili şöyle bir olay var: Bir odaya girdiğinde onu fark etmemek MÜMKÜN DEĞİL. İlk görülen şey boyu ama bunu çabucak enerjisinin fark edilmesi izliyor. Kız kardeşi gibi zarafetle ama bir yandan da pek kontrol edemediği bir coşkuyla hareket ediyor. Vücudu, elleri, ayakları sürekli hareket halinde. Onu son gördüğüm birkaç seferdir durgundu ama artık tamamen canlanmış durumda.

St. Clair, "Anna," diyor. "Bu Cricket."

Cricket, St. Clair'i kısa gösteriyor. Rocky ile Bullwinkle gibi gözüküyorlar ve aralarındaki rahat tavır, onlar kadar uzun süredir arkadaşlarmış havası veriyor. Herhalde aşırı derecede nazik biriyle aşırı derecede dışadönük biri arkadaş olduğunda böyle kolay oluyor.

* 1960'lar boyunca popüler olan ve baş karakterleri bir geyikve bir sincap olan Amerikan animasyon dizisi.

Anna gülümsüyor. "Yurtta birbirimizi kaçırıp duruyoruz. Seninle sonunda tanışmak güzel."

Cricket, "Seninle de," diyor. "Hakkında sadece iyi şeyler duydum. Hatta sevgilinin yanında duruyor olmasaydım sana çıkma teklifi etmek isterdim."

Anna kızarıyor, St. Clair de bilet gişesinin içine atlayıp güreşir gibi Anna'ya sarılıyor. "Beniiiiiiii!" diyor. Ben den bilet alan çift ona endişeyle bakıyor.

"Kes şunu." Anna gülerek onu itiyor. "Kovulacaksın. Sonra da hayatımızın geri kalanı boyunca sana bakmak zorunda kalacağım."

Hayatlarının geri kalanı boyunca.

Neden bu hep beni çok huzursuz ediyor? Mutlu oldukları için rahatsız değilim, yoksa rahatsız mıyım? St. Clair tezgâhın üzerinde her zamanki oturma pozisyonunu alıyor, çoktan başka bir şeye gülüyorlar. Cricket eğlenmiş gözükerek camın öteki tarafında bekliyor. Çifte para üstlerini uzatıyorum. "Ee... Hafta içi neden şehirdesin?" diye soruyorum.

"Bir saat önce St. Clair'e rastladım, beni buraya gelmeye ikna etti." Yüksek sesle, "Bir film izleyeceğimizi söyledi," diye ekliyor.

St. Clair, "DOĞRU," diyor. "Sinema olayı. Hadi." Ama Anna'yla konuşmasına geri dönüyor.

Cricket'la birbirimize gülümsüyoruz. "İçeri gel." Bilet gişesinin kapısına işaret ediyorum. Tüylü, açık yeşil kazak giyen bir adam benim pencereme yaklaşıyor ama bu bile Cricket kapıya doğru giderken onu izlememi engellemeye yetmiyor. O uzun, kolay adımlar. Göğsüm sızı ve kalp kırıklığıyla doluyor. Cricket içeri giriyor, ben de aniden bakışlarımı uzaklaştırıyorum.

Kazaklı adama, "İyi seyirler," diyorum. Ben iki kişi için daha bilet basarken Cricket arkamda bekliyor. O orada

dururken konsantre olmak imkânsız. Lobi yine boşalınca Cricket yanımdaki sandalyeye oturuyor. Pantolonunun paçaları yukarı kayıp çoraplarını açığa çıkarıyor. Mavi ve mor çizgili çoraplar. Sol elinde bir liste yazıyor: 12. BLM, ŞAMPUAN, KUTU.

"Nasılsın?" diye soruyor. Bu öylesine sorulmuş bir soru değil.

Yorgun gözlerimi ovmak için bir anlığına gözlüğümü çıkarıyorum.

"Hayatta kalmayı başarıyorum."

"Ama Norah uzun süre evinizde kalmayacak." Saatiyle oynuyor. "Değil mi?"

"Kredi alamıyor ve hiçbir potansiyel dairenin sicil sorgulamasını geçemedi."

Cricket yüzünü ekşitiyor. "Başka bir deyişle, yarın gitmiyor."

"Dairesine tekrar girmeye çalıştığında sabıkasına yazılan haneye tecavüz suçu da yardımcı olmuyor." Kollarımı kavuşturuyorum. "Nathan'ın suçlamanın geri alınması için dava açmasını istiyor ama Nathan bunu yapmayacak. Norah'nın hatalı olduğunu bile bile yapmaz."

Cricket kaşlarını daha da fazla çatınca, Norah'nın yakın zamanda tutuklanışını bilmediğini fark ediyorum. Ona bunu anlatıyorum çünkü zaten diğer her şeyi biliyor.

"Üzgünüm." Sesi ızdırap dolu bir hal alıyor. "Yardımcı olmak için yapabileceğim bir şey var mı?" Bana doğru uzanmamak için kendini tutarken kaslarında belirgin bir zorlanma oluyor.

"Kutu ne?" deyiveriyorum.

Şaşırıyor. "Ne?"

Eline işaret ediyorum. "On ikinci bölümü oku ve şampuan al yazıyor, değil mi? Kutu ne?"

Sağ eli düşünmeden sol elini kaplıyor. "Ah. Şey, bir kutu bulmalıyım."

Daha çok anlatmasını bekliyorum.

Bakışlarını çeviriyor ve vücudu da onu takip ediyor. "Buldum zaten. Bir kutu. Bazı eşyalarımı annemle babamın evine geri taşıyorum. Okuldaki odam çok dolu. Diğer yatak odam ise boş. Çok fazla yer var. Eşyalar için."

"Orada... Orada *zaten* çok fazla hafta sonu geçiriyorsun."

"Ayrıca tatilleri ve yazları." Kelimeler ağzından dökülüyor ve heyecanından utanmış gibi yüzü kararıyor. Artık hiçbir konuşma güvenli değil. St. Clair o kadar mükemmel bir zamanlamayla bizi bölüyor ki konuşmamızı dinlemiş olmalı. "*Cricket Bell'in, Alexander Graham Bell'le akraba olduğunu biliyor muydun?*"

"Cricket'ı tanıyan herkes bunu bilir," diyorum.

"Gerçekten mi?" Anna samimi bir şekilde ilgilenmiş gözüküyor. "Çok hoş."

Cricket boynunu ovuyor. "Hayır. Aptalca, önemsiz bir bilgi, o kadar."

St. Clair, "Şaka mı yapıyorsun?" diyor. "Dünya tarihi içindeki en önemli mucitlerden biri. Gelmiş geçmiş bütün mucitler içinde! Üstelik..."

Cricket, "Önemi yok," diyerek sözünü kesiyor.

Çok şaşıyorum ama sonra eve döndüğü ilk akşam göbek adından bahsettiğimde konuşmamızın tuhaf bir hal aldığı hatırlıyorum. Bir şey değişmiş olmalı. Ama ne?

"Merakını mazur gör." Anna sevgilisine sırtıyor. "O tam bir tarih delisi."

Övünmeden edemiyorum. "Cricket da harika bir mucit."

"Değilim." Cricket kıvranıyor. "Öylesine oyalanıyorum. Önemli bir şey değil."

St. Clair mest olmuş gözüküyor. "Bir düşünsene. Bunu," derken cep telefonunu çıkartıyor, "icat eden adamın soyundan geliyorsun!"

Cricket hissizce, "Onu icat etmedi," diyor.

St. Clair, "Eh, *bunu* değil," diyor. "Ama fikri icat etti. İl-kini."

"Hayır." Cricket'ı hiç bu kadar hüsrana dolu görmemiş-tim. "Yani telefonu icat etmedi. O kadar."

Üçümüz ona doğru gözlerimizi kırptırıyoruz.

Anna, "Anna'nın kafası karıştı," diyor.

"Alexander Graham Bell telefonu icat etmedi, Elisha Gray adında bir adam icat etti. Büyük büyük büyükbabam fikri ondan çalmış. Telefonu ilk bulan aslında Gray bile değilmiş. Başkaları da varmış. Biri Alexander doğmadan önce icat etmiş. Sadece yarattıkları şeyin önemini anlamamışlar."

St. Clair çok ilgileniyor. "Nasıl yani fikri çalmış?"

"Yani, Alexander fikri çalmış, kendininmiş gibi yapmış ve kendisinin olmaması gereken inanılmaz miktarlarda paralar kazanmış." Cricket artık çok kızgın. "Bütün aile mirasım bir yalan üzerine kurulu."

Eh. Bu neyin değiştiğini açıklıyor.

St. Clair istemeden Cricket'ı bize bunu anlatmaya ikna ettiği için suçlu gözüküyor. Konuşmak üzere ağzını açıyor ama Cricket başını iki yana sallıyor. "Özür dilerim, bunun beni etkilemesine izin vermemeliyim."

Kısıp sesle, "Bunu ne zaman öğrendin?" diyorum.

"Birkaç sene önce. Bir kitap vardı."

Yüzündeki ifadeyi beğenmiyorum. Aklıma icatlarından bahsetmek istemediği başka anılar geliyor. "Cricket, onun fikri çalmış olması, *senin* yaptığın şeyin..."

Ama Cricket, St. Clair'e doğru atılıyor. "Film izleyelim mi?"

Anna'yla ben endişeyle Cricket'a bakıyoruz ama St. Clair konuşmayı yine kolayca devralıyor. "Evet, eğer siz hanımlar artık bize ihtiyaç duymuyorsanız gideceğiz."

Cricket çoktan kapıya giden yolu yarılamış durumda. Yüreğim şaşkın bir acıyla haykırıyor.

Cricket duruyor. *Göremediğimiz bir şey onu fiziksel olarak durdurmuş gibi. Bana, "Sonra burada olacak mısın?" diye soruyor. "Film bittiğinde?"*

Boğazım kuruyor. "Burada olurum."

Alt dudaklarını ısırtıyor. Sonra gidiyorlar.

Anna, "Senden çok hoşlanıyor," diyor.

Bir yığın çeyrekliği tekrar dizip gümbürdeyen göğsümü sakinleştirmeye çalışıyorum. Ne oldu böyle? "Cricket iyi biri. Hep böyleydi."

"O zaman hep senden hoşlanıyormuş."

Evet. Hoşlanıyordu.

Anna hızla cam temizleyicisini çıkarıp St. Clair'in penceresinde bıraktığı lekeye sıkıyor. Gitgide daha düşünceli hale gelirken gülümsemesi soluyor. "Sorun ne?" diye soruyorum. Konunun değişmesini çok istiyorum.

"Ben mi? Yok bir şey, iyiyim."

"Hayatta olmaz," diyorum. "Sıra sende. Dökül bakalım."

"Olay şu ki ailem ziyarete geliyor." Temizleyiciyi bırakıyor ama eli temizleyicinin püskürtücü başlığını sıkıyor. "Geçen sene mezuniyetimizde Étienne'le tanıştılar ve onu sevdiler ama annem bu kadar hızlı ilerlememizden ötürü bayağı endişelenmiş durumda. Bu ziyaret çok rahatsız edici olabilir."

Temizleyiciyi elinden alıp uzaklaştırıyorum. "Sence çok hızlı ilerliyor musunuz?"

Anna gevşiyor ve aşk içinde yine gülümsüyor. "Kesinlikle hayır."

"O zaman iyi olacaksın." Onu dürtüyorum. "Ayrıca herkes sevgilini çok seviyor. Belki de annen onun ne kadar cezbedici olduğunu unutmuştur."

Anna gülüyor. Pencereme başka bir müşteri gelince biletini bastırıyorum. Müşteri gittiğinde Anna yine bana dönerek, "Peki ya sen? Max'le bugünlerde durumlar nasıl?" diye soruyor.

Aniden çok kötü bir şey fark ediyorum. "Ah, olamaz. Onunla tanışmak istiyordun. Biz de gittik!"

"Kötü bir gece geçiriyordun." Omzunu silkti. "Önemli değil."

"Evet ama..."

"Sorun değil, gerçekten. Herkes hata yapar." Anna ayağa kalkıp iş anahtarlarını alıyor. "Önemli olan aynı hatayı iki kere yapmamak."

Suçluluğum artıyor. "Geçen hafta için özür dilerim. Yemekten geç geldiğim zaman."

Başını iki yana sallıyor. "Benim düşündüğüm o değildi."

"O zaman neydi?"

Anna dikkatle bana bakıyor. "Bazen hata bir olay değil, bir kişidir."

Sonra beni hiç olmadığı kadar karışık olan düşüncelerimle yalnız bırakarak salonun öteki ucunda bilet kesmeye gidiyor. Max'ten mi bahsediyor? Yoksa Cricket'tan mı? Bir saat sonra içeri Franko geliyor. Otuz yaşlarında ve saçları eşit olmayan bir şekilde kırpık. Yani ara ara kel noktalar var.

"Selaaam Lola. Şeyi gördün mü?"

"Şey mi?"

"Yani... Hani üzerinde... Programlarımız falan olan şeyi?"

"Yani programımızı mı?"

"Evet. Gördün mü?"

Etrafa bakıyorum. "Burada değil. Üzgünüm." Ama Franko çoktan tezgâhtaki kâğıt yığınına tanyor. Telefonu deviriyor, ben de tutuyorum. "Dikkat et!"

"Buldun mu?" Ben doğrulurken, Franko da dönüyor.

Dirseği yüzüme çarpıyor ve gözlüğümü yere düşürüyor.
"Tüh. Ben alırım Lola."

Korkunç bir ezilen plastik sesi geliyor.

"FRANKO!" Dünyam bulanık renklere ve ışıklara dönmüş durumda.

"Ah. Pardon Lola. Gözlük gerçek miydi?"

Anna aceleyle geliyor. "Ne? Ne oldu? Ah." Gözlüğüm olduğunu varsaydığım şeyi almak için eğiliyor. Sesi iyi şeyler vaat etmiyor. "Of."

"Ne olmuş?" diye soruyorum.

"Göremiyor musun?" Gözlüğü yüzümün yakınına getiriyor. Parçalar. Birçok, birçok parça.

İnliyorum.

Franko yine, "Pardon," diyor.

Anna, "Lütfen ikinci kattaki büfeye döner misin?" diyor. Franko gidiyor. Anna, "Bir gözlüğün daha var mı? Lens? Herhangi bir şey?" diye soruyor. Yine inliyorum. "Pekâlâ, sorun değil. Vardıyan bitmek üzere. Baban yakında seni almaya gelir."

"Toplu taşıma kullanacaktım." Tabii ki de bu akşam ebeveynlerimin meşgul olduğu ve beni toplu taşımaya bıraktığı akşamdı.

"Ama hâlâ toplu taşımaya binebilirsin, değil mi?"

"Anna yarım metre ötedesin ve gülümsüyor musun, kaşlarını mı çatıyorsun anlamıyorum."

"Pekâlâ..." Düşünmek üzere oturuyor, sonra anında yine ayağa fırlıyor. "Étienne'le seni eve bırakınız! Okulumdan sadece kısa bir mesafe ötedesin."

"Bunu yapmana..."

"Bu bir teklif değil," diyerek sözümü kesiyor. Bunu söylediği için rahatlıyorum. Vardıyamın geri kalanı boyunca işe yaramaz durumdayım. Erkekler döndüğünde gitmeye hazırız. Anna, St. Clair şeklindeki bulanık lekeye yaklaşıyor. "Lola'yı eve götürüyoruz."

Cricket şeklindeki bulanık leke, "Neden? Ne oldu?" diye soruyor.

Durumu açıklarken ayakkabılarıma bakıyorum.

St. Clair, "Beni göremiyor musun?" diye soruyor. "Ne yaptığım konusunda hiçbir fikrin yok mu?"

Anna, "Kes şunu," diyor ve gülüyorlar. Ne olup bittiğini bilmiyorum. Çok utanç verici.

Cricket, "Ben seni eve götürürüm," diyor.

St. Clair itiraz ediyor. "Bunu yapmana..."

"Yandaki evdeyim. Yolumu uzatmaz."

Kendi çaresizliğimden utanıyorum. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki." Bu basit cümlemin altında yatan samimiyet beni etkiliyor. Benimle alay etmiyor, beni bu konuda kötü de hissettirmiyor. Ama Anna çantamı bana verirken sesi kulağıma endişeli geliyor. "İyi olacağından emin misin?"

Altta yatan soru: *Cricket'la iyi olacağına emin misin?*

"İyiyim." Ona rahatlatıcı bir şekilde gülümsüyorum. "Sağ ol." Dedğim şey ancak Cricket'la dışarı çıkıp ben kaldırımda tökezleyene kadar doğru kalıyor.

Cricket beni tutuyor.

Dokunuşunun şoku yüzünden yine yığılıyorum. Cricket beni kaldırıyor ve aramızdaki paltoya rağmen kolum yangın alarmı gibi titriyor. Cricket, "Buradaki kaldırımlar çok kötü," diyor. "Depremeler kaldırımları mayın tarlası haline getirdi." Cricket elini çekiyor. Ona doğru gözlerimi kırıştırdığımda tereddütle kolunu tutmam için uzatıyor.

Duraksıyorum.

Sonra kolunu tutuyorum.

Artık o kadar yakınız ki Cricket'ın kokusunu alıyorum. Onun *kokusunu* alıyorum.

Kokusu sabun gibi temiz ama hafifçe makine yağı gibi de kokuyor. Cricket beni sokağın karşısındaki otobüs durağına yönlendirirken konuşmuyoruz. Cricket'a dayanıyo-

rum. Sadece biraz. Diğer kolu havaya fırlıyor ama sonra kolunu indiriyor. Sonra kolunu yine, yavaşça kaldırıyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor. Eli elimi yakıyor. Bu sıcaklığın bir anlamı var: *Seni önemsiyorum. Seninle temas halinde olmak istiyorum. Beni bırakma.*

Ama sonra beni bırakıyor.

Beni otobüs durağının açılan sandalyelerinden birine oturtuyor. *Beni bırakıyor* ve bana bakmıyor. Tedirgin bir sessizlik içinde bekliyoruz. Aramızdaki uzaklık her geçen dakikayla büyüyor. Tekrar kolumu tutacak mı, yoksa benim mi onun kolunu tutmam gerekiyor? Hızla ona göz atıyorum ama tabii ki yüz ifadesini göremiyorum. Otobüsümüz egzoz çıkararak kaldırıma yanaşıyor ve kapı vınlıyarak açılıyor.

Cricket bana uzanıyor.

Gökyüzündeki ancak ay olabilecek sarı parlıtya bakıyorum. *Teşekkür ederim.*

Otobüse biniyoruz ve daha ben toplu taşıma kartımı bulamadan Cricket biletimi ödüyor. Otobüs boş. Otobüs bizim oturmamızı beklemeden gürüldeyerek ilerleyince, Cricket beni daha sıkı tutuyor. Ona tutunmama gerek yok ama yine de iki elimle birden tutunuyorum. Eğilerek oturuyoruz. Beraber. Gömleğini tutuyorum. Kalbi davul gibi gümbürdüyor.

"Selam," diye fısıldıyorum.

Ellerimi üzerinden çekip koridora dönüyor. Cevap olarak, *"Lütfen bunu zaten olduğundan daha da zor hale getirme,"* diye fısıldıyor.

Ben de dünyanın en pislik insanı gibi hissediyorum.

"Peki." Ondan mümkün olduğunca uzağa siniyorum *"Özür dilerim. Evet."*

Max'in hayaleti aramıza oturuyor. Egemenlik sağlamak için bacaklarını iyice açıyor. Otobüs soğuk ve istasvona

olan yol kısa. Bu sefer Cricket'in kolunu ben tutmak zorunda kalıyorum. Cricket mekanik bir şekilde beni yönlendiriyor. Van Ness'ten Castro'ya olan yol kasvetli geçiyor. Tren karanlık tünellerde ileri geri sallanıyor ve Cricket'in omzunu zorla her dürttüğümde utancım büyüyor. Kurtulmalıyım. HEMEN. Kapılar açılıyor, istasyon boyunca turnikeye koşuyorum. Cricket hemen arkamda. Ona ihtiyacım yok.

Ona ihtiyacım yok, ona ihtiyacım yok, ona ihtiyacım yok.

Ama yine kaldırımda tökezliyorum ve Cricket'in kolu belimi sarıyor, ben elinden uzaklaştığımda daha da sıkı tutuyor. Ben kıvranarak uzaklaşmaya çalışırken aramızda sessiz bir mücadele oluyor. Tıslar gibi bir sesle, "Zayıf birine göre kolların çelik bir kapan gibi," diyorum.

Cricket kahkahaya boğuluyor. Elini gevşetiyor, ben de öne doğru tökezleyerek uzaklaşıyorum.

"Ah, hadi ama Lola." Hâlâ gülüyor. "Bırak da sana yardım edeyim."

"Bir daha asla yedek görme planım olmadan bir yere gitmeyeceğim."

"Umarım gitmezsin."

"Senin yardımını sadece bir şeye çarpıp bu harika polyester üniformayı yırtmak istemediğim için kabul ediyorum."

"Anlaşıldı."

"Bu olanlar aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmedir." Sesim titriyor.

Usulca, "Bu da anlaşıldı," diyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Tamam."

İkimiz de kıpırdamıyoruz. Cricket seçimi bana bırakıyor. Yine tereddütle ona uzanıyorum. Cricket kolunu uzatıyor, ben de kolunu tutuyorum. Bu bir arkadaşın başka bir arkadaşına yardım edişi. Bundan fazlası değil, çünkü Max olduğu sürece bundan fazlası olamaz ve Max'i seviyorum.

Bu kadar.

Cricket sessiz geçen bir sokaktan sonra, "Ee," diyor. "Bana şu meşhur elbiseyi anlat."

"Hangi elbise?"

"Korsesini yaptığın hani. Kulağa önemli geliyor."

Aklıma hemen Max'le olan konuşmam geliyor ve utanıyorum. Danslar çok feminen olaylar. Cricket'tan da küçümseme duymaya dayanamam. "Kış dansım için," diyorum. "Hayır, önemli değil."

"Anlat."

"Sadece... Büyük bir elbise."

"Paraşüt gibi mi büyük? Sirk adını gibi mi?"

Her zamanki gibi, ben glmsememeye kararlıyken beni gülümsetiyor. "Marie Antoinette gibi büyük."

Islık alıyor. "Gerçekten de büyükmüş. O şeylere ne deniyor? Çember etekler mi?"

"Sayılır. O zamanlarda *paniyer* deniyormş. Mkemmел bir daire çizmek yerine yana aılıyorlarmış."

"Kulağa zor geliyor."

"yle."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Belki ne yaptığımı bilsem öyle olurdu. *Paniyerler* de-vasa, yapısal mekanizmalar. Onları yapmak dikiş değil, konstrüksiyon. Elimde izimler de var ama düzgün talimat bulamıyorum."

"Bana izimleri göstermek ister misin?"

Kaşlarım atılıyor. "Neden?"

Omzunu silkiyor. "Belki ben anlayabilirim."

Tam yardımına ihtiyacım olmadığını söyleyecekken onun bu iş için *tam* da doğru insan olduğunu fark ediyorum. "şey. Evet. Güzel olur, teşekkürler." Basamaklarıma geliyoruz. Cricket'ın kolunu hafifçe sıkıp bırakıyorum. "Buradan sonrasını hallederim."

"Seni buraya kadar getirdim." Sesi titriyor. "Geri kalan yola da götürebilirim." Bana son bir kez uzanıyor.

Kendimi temas için hazırlıyorum.

"Cricket!" Evlerimizin arasından bir sesleniş gelince Cricket'ın kolu çapa gibi düşüyor. Calliope çöpü çıkartmaya çıkmış olmalı. Cricket'a arkadan sarılıyor. Onu tam olarak göremiyorum ama sesi kulağa ağlamak üzereymiş gibi geliyor. "Antrenman çok kötüydü. Burada olduğuna inanmıyorum, gelemeyeceğini söylemiştin. Tanrım, seni görmek güzel. Sıcak çikolata yapıp sana her şeyi... Ah. Lola."

Cricket tuhaf bir şekilde sessizlik içinde donakalmış durumda.

"Nazik kardeşin beni işten eve getirdi," diye açıklıyorum. "Gözlüğüm kırıldı, hiç görmüyorum."

Calliope duraksıyor. "Nerede çalışıyordun? Sinemada mı?"

Bildiğine şaşıyorum. "Evet."

Calliope yine Cricket'a dönüyor. "Sinemaya mı gittin? Yarına yapman gereken o büyüük proje varken? Eve o yüzden gelemediğini sanmıştım. *Ne garip.*"

Cricket, "Cal..." diyor.

"Mutfakta olacağım." Calliope sessizce uzaklaşıyor.

Calliope içeri girene kadar bekliyorum. "Yarma yapman gereken bir proje mi var?"

Cricket cevap vermeden önce uzun süre bekliyor. "Evet."

"Bugün eve gelmeyecektin, değil mi?"

"Hayır."

"Benim için eve geldin."

"Evet."

Yine sessiz kalıyoruz. Cricket'ın kolunu tutuyorum. "O zaman beni eve bırak."

on sekizinci bölüm

Cricket'ı cesaretlendiriyorum. Duramıyorum.

Neden duramıyorum?

Avucumu ön kapıya dayıyorum, alnım da ön kapıya dayanıyor. Diğer tarafta Cricket'ın adım seslerinin azalmasını dinliyorum. Yavaş ve acelesizler. Hayatlarımızı zorlaştıran benim. Bu arkadaşlığı zor hale getiren benim. *Ama geri gelmeyi kesmeyen o.* Cricket bunu yapmayacak kadar zeki. Beni unutup benden uzak durması gerektiğini bilmeli.

Cricket'ın uzak durmasını istemiyorum.

NE istiyorum? Cevaplar bulanık ve anlaşılmaz ama başka bir kırık kalp istemediğim ortada. Cricket'ınkinin de kırılmasını istemem, kesinlikle benimkinin de kırılmasını istemem. Cricket'ın uzak durması gerekiyor.

Uzak durmasını istemiyorum.

Norah, "O Bell oğlanı güzel büyümüş," diyor.

Şaşıyorum. Norah ön cumba penceremize dayanan turkuaz şezlongda oturuyor. Ne zamandır orada? Bizi görmüş olmalı. Acaba bizi duydu mu? Sanırım Cricket'ın silueti kaybolana kadar onu izliyor, sonra dikkatini bana çeviriyor.

"Yorgun gözüküyorsun Lola."

"Sen kendine bak."

"Pekâlâ."

Ama haklı. Çok bitkinim. Birbirimize bakıyoruz. Norah bulanık ama onu yeteri kadar görebiliyorum. Gri bluzu üzerinden dökülüyor ve ısınmak için üzerine Andy'nin büyükannesinin eski battaniyelerinden birini almış. Uzun saçları ve ince kolları gevşek duruyor. Her şey üzerinden dökülüyor. Kendi vücudu onu reddetmiş gibi.

Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum.

"Neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Biz demesinden hoşlanmıyorum. "Ne?"

"Çay. Çaya ihtiyacımız var."

İçimi çekiyorum. "Çaya ihtiyacım yok. Yatmaya ihtiyacım var."

Norah ayağa kalkıyor. Eklemleri omuzlarındaki battaniye kadar yıllanmışçasına ağrıyormuş gibi inliyor. Kolu mu tutunca ırkılıyorum. Cricket'in elinin verdiği sıcak, rahatlatıcı his kayboluyor ve yerine Norah'nın nemli ve sert elinin hissi geliyor. Norah beni mutfığa götürüyor, onu durduramayacak kadar yorgunum.

Masadaki sandalyelerden birini çekiyor. Sandalyeye çöküyorum.

"Hemen döneceğim," diyor. Norah'nın merdivenleri çıkışını duyuyorum, sonra da yatak odamın kapısının açılışının sesi geliyor. Ben sinirlenmeden kapım yine kapanıyor. Norah dönüp bana başka bir gözlük uzatıyor.

Şaşıyorum. "Teşekkürler."

"Evden çıkarken taktığına ne oldu?"

"Üzerine bastılar."

"Biri gözlüğüne mi bastı?" Artık sesi kızgın geliyor.

"Bilerek değil. Tanrım." Kaşlarımı çatıyorum. "Ebeveynlerim hâlâ randevularında mı?"

"Herhalde. Bana ne ki?" Bakır çaydanlığı musluk suyuyla doldurup gerekenden daha sert bir şekilde yerleştiriyor. Çaydanlık ocağı sarsıyor.

"Yine tartışmışsınız," diyorum.

Norah cevap vermiyor ama çayla dolu kutusunu tarayışı gücenme ve kızgınlık dolu.

Onun çay kutusu.

"Hayır!" Yerimden sıçırıyorum. "Çay yapraklarından falıma bakmayacaksın."

"Saçmalık. İhtiyacın olan bu..."

"Gerçekten neye ihtiyacım olduğuna dair hiçbir şey bilmiyorsun." Sert sözler onları durduramadan ağızından dökülüyor.

Norah donakalıyor. Saçları kalkan gibi yüzüne dökülüyor. Sonra ben hiçbir şey dememişim gibi saçlarını kulaklarının arkasına götürüyor ve kutusundan bir şey alıyor. "*Fenghuang dankong oolong* çayı. *Fenghuang*, zümrüdüanka demek. Senin için uygun olan o."

"Hayır."

Norah içme bardaklarımızın bulunduğu dolabı açıp pembe bir çay fincanı çıkartıyor. Fincanı tanımıyorum, o yüzden Norah'nın olmalı. Yine kan beynime sıçırıyor. "Fincanlarını bizim dolabımıza mı koydun?"

"Sadece iki tanesini." Bir fincan daha çıkartıyor, bu seferki yeşim rengi. "Bu benim."

"Kristal topun nerede? Televizyonun yanında mı? Çamaşırılıkta türbanını mı bulacağım?"

Onları masaya koyarken boş fincanlar tabaklarının üzerinde sarsılıyor. "O saçmalıklardan nefret ettiğimi biliyorsun. Kostümler anlam ifade etmez veya deneyim göstermezler. Kostümler yalandır."

"Senin yaptığın şey yalan söylemek değil mi?"

Sakince, "Otur," diyor.

“Daha önce hiç çay yapraklarımdan falıma bakmana izin vermedim, neden şimdi vereyim?”

Norah bir an düşünüyor. “Hiç merak etmiyor musun?”

“Hayır.” Ama bunu fazla hızlı söylüyorum. Zihnimin arka köşeleri farklı bir cevap verirken, Norah bocaladığını görüyor. Kim merak etmez ki? Falcılığın aldatmaca olduğunu biliyorum ama hayatım o kadar büyük bir mücadele haline geldi ki yine de bir cevap ummadan edemiyorum. Belki de falım bana Cricket’la ilgili bir şey söyler. Belki benim bilmediğim bir şey ifade ediyordur veya başka türlü fark edemeyeceğim bir şeyi düşünmeme sebep olur.

Norah’nın dudaklarında kendini beğenmişlik var. Oturuyorum ama burada olmaktan ne kadar hoşnutsuz olduğumu göstermek için gözlerimi ondan kaçırıyorum. Çaydanlık kaynama sesi çıkarınca Norah doğrudan içine bir kaşık çay atıyor. *Oolong* demlenirken ev sessizce gıcırıyor. Biz bekledikçe ben daha da geriliyorum. Bir düzine kere gitmek için kalkmaya davranıyorum ama merak beni zapt ediyor.

Çay olunca Norah, “İç,” diyor. “Suyundan yarım çay kaşığı bırak.”

Çok sıcak olduğu için çayı yudumluyorum. Tadı hafif ve şeftali gibi ama içinde daha koyu bir şey gizli. İslî bir tat. Norah sıcaklıktan rahatsız olmuyor. Kendi çayını lıkır lıkır içiyor ve bir fincan daha dolduruyor. Ben nihayet fincanın dibine ulaşıyorum. Pembe fincanı yakınlıştırıp kahverengi-yeşil yapraklara doğru kaşlarımı çatarak sembol bulmaya çalışıyorum. Bütün yapraklar birbirine yapışmış durumda.

“Şimdi ne olacak?”

“Fincanı sol eline al.”

“O sihirli elim mi?”

Norah bunu da duymazlıktan geliyor. “Şimdi saat yö-

nünün tersine üç kere çevir, ondan daha hızlı. Evet, güzel. Fincanı tabağına doğru ters çevir.”

“Bütün yapraklar dökülmez mi?”

“Şş. Elini fincanın dibinde tut. Gözlerini kapa ve ne öğrenmek istediğini düşün.”

Aptal gibi hissediyorum. Düşündüğüm şey BU oluyor. Ayrıca... Cricket Bell'i düşünüyorum.

“Ters çevir. Dikkatle,” diye ekliyor. Yavaşlayıp fincanımı doğrultuyorum. Yapraklar kalan son sıvıyı kullanarak fincanın yanına yapışmış. “Şimdi ben alayım.” Norah birkaç dakika boyunca sessiz kalıyor. Kemikli elleri ya farklı bakış açıları elde etmek için ya da sadece şekilleri loş mutfak ışığında daha iyi görmek için fincanı her yana çeviriyor. “İşte.” Norah fincanı bırakıp yaklaşmamı işaret ediyor. Yaklaşıyorum. “Fincanın kulpuna yakın duran şu bulutu görüyor musun?”

“Sayılır. Evet.”

“Bu bir kafa karışıklığı veya bela içindesin demek. Ama ben burada kalırken, bize bunu yaprakların söylemesine ihtiyacımız yok. Aşağıdaki üçgen de doğal bir yaratıcılık yeteneğinin olduğunu söylüyor. Ama bunu bilmek için de yapraklara ihtiyacımız yoktu.”

Samimiyetine ve nadiren ettiği iltifatına şaşıyorum. Biraz daha yaklaşıyorum.

“Ama fincanın kenarında uzanan şu noktaları görüyor musun?”

Başımı sallıyorum.

“Noktalardan oluşan bir yol, yolculuk demek. Bu yolculuk birkaç ay içinde yapılacak. Eğer bütün fincanı kaplasaydı en azından bir sene sürerdi,” diye açıklıyor. “Ama yolculuk burada, şu şeklin önünde sona eriyor. O şekil sana göre neye benziyor?”

“Şey. Belki ay? Üzerinden de bir sopa çıkıyor?”

“Vişne olabilir mi dersin?”

“Evet! Görüyorum.”

“Vişneler ilk aşkı temsil eder. Başka bir deyişle izlediğin yol ilk aşka çıkıyor.”

İrkiliyorum ve bacaklarım masaya çarpıyor. Norah’nın hiç şaşırması bu tepkiyi beklediğine inanmama sebep oluyor. Cricket hakkında nasıl hissettiğimi biliyor mu? Daha doğrusu, geçmişte onun hakkında nasıl hissettiğimi? Norah o zamanlar yakınımızdaydı ama ne kadarını gözlemledi?

Norah benimle alay ediyor.

Duraksıyor. “Hadi, fincanda hangi şekilleri görüyorsun, *sen* söyle.”

Birkaç dakika boyunca fincana bakıyorum. Köpek, ayakkabı veya fark edilecek bir şey arıyorum ama tek gördüğüm ıslak yapraklar. Gözlerim hep vişneye dönüyor. Fincanı bırakıyorum. “Bilmiyorum. O tarafta bir sopa yığını var. Bir de kıvrım gibi bir şey.”

“Pekâlâ. Daire, fincanın ağzına yakın bu da fevri hareketlerde bulunduğunu veya bulunacağını gösteriyor.”

Hemen, “İyi mi, kötü mü?” diye soruyorum.

Omzunu silkıyor. “İkisi de olabilir ama ani dürtülerle hareket etmek ne zaman iyi bir fikir ki?”

“Bu sana terapistinin söylediği bir şey mi?” diye çıkışıyorum.

Norah’nın ses tonu kasvetli bir hal alıyor. “Sopaların birbirleri üzerinde çarpı halinde durduğunu görüyor musun? Bu bir tartışmalar silsilesi olacağı anlamına geliyor. Genelde ayrılığa sebep olur.” Sert konuşuyor.

“Ayrılık.” Ayağa kalkıyorum. “Evet, teşekkür ederim. Bu çok aydınlatıcı oldu.”

Tartışmalar, ayrılıklar, fevri hareketler. Kafa karışıklığı belirten bulutlar. Falların, insanları hayatları hakkında

DAHA İYİ hissettirmesi gerektiğini sanıyordum. İnsanların bu yüzden fal dinlemek için para verdiğini. İlk aşka yolculuk da neyin nesiydi? Max ona hakaret etti diye, Norah'nun beni başka bir erkeğin kollarına yöneltmesine gerek yoktu.

Gerçi gerçekten de vişneye benziyordu.

Bu saçmalıkları neden düşündüğümü bilmiyorum. Norah kostümlerimin yalan olduğunu, anlam ifade etmediklerini mi düşünüyor? O halde kendine bakmalı. Bütün geçim kaynağı, en azından bundan geriye kalanlar anlamdan yoksun. Dişlerimi fırçalayıp yatmaya hazırlanırken köpürüyorum. Tam ışığımı kapadığımda perdemin gerisindeki ışık yanıyor.

Demek Cricket gece burada kalıyor.

Calliope'yle konuştu mu? Acaba her ne ise okul projesini bitirebilecek mi? Muhtemelen bitiremeyecek. Cricket tan dolayı duyduğum suçluluk, çaydaki kafein ve o aptal vişne yüzünden uyuyamadan çarşaflarımın içinde dönüp duruyorum. Belki de vişne ilk aşk anlamına gelmiyor. Belki de insanın bekâretini kaybettiği kişi anlamına geliyor. Bu daha mantıklı olurdu, o zaman yol Max'e çıkacak.

Bu da doğru yolda olduğum anlamına geliyor, değil mi?

Cricket'in penceresinin kayarak açıldığını duyuyorum.

Sonra hiçbir şey duymuyorum.

Niye bilmiyorum ama sanırım bana seslenecek. Seslenmiyor. Gözlüğümü kapıp sessizce yataktan çıkıyorum. Karanlığa doğru bakıyorum. Cricket yukarı bakıp gökyüzünü izliyor. Sessizce onu izliyorum. Cricket kıpırdamıyor. Kontrol edemediğim bir dürtüyle perdeme uzanıyorum ve penceremi açıyorum. "Selam," diyorum.

Cricket doğrudan bana bakıyor. Hâlâ yıldızlara donukmuş gibi gözleri derin derin bakıyor.

"Kardeşinle her şey yolunda mı?"

Cricket yavaşça başını sallıyor. "Yaşayacak."

"Projen için üzgünüm."

"Merak etme."

"Telafi edebilecek misin?"

"Belki."

"Bahsettiğim... Bahsettiğim çizimleri istiyor musun?"

Hafifçe gülümsüyor. "Tabii."

"Tamam. Bir saniye." İnternette bastırduğım resimlerden ve kitaplardan yaptırdığım fotokopilerden oluşan dosyayı bulana kadar odamın zeminindeki yığınları arıyorum. Bunlar yazın başında Max'le tanıştığımdan beri elbisem için topladığım bütün ilham kaynakları. Pencereye döndüğümde Cricket onu uzun zaman sonra ilk defa gördüğümdeki gibi penceresinde oturuyor. Yazın sonunda gördüğümdeki gibi. "Sana atmalı mıyım?" Andy'nin aşağıda duran kompost yığına bakıyorum.

Cricket bir saliseliğine düşündükten sonra, "Hemen dönerim," diyor.

Kaybolunca odasını gözlemliyorum. Hâlâ boş ama Cricket'a dair işaretler belirmeye başlamış: yatağının yanında bir bilim dergisi, komodininin üzerinde birbirine geçmiş bir lastik yığını, masasında yarısı meyve suyuyla dolu bir bardak, masadaki sandalyesinin arkasında asılı duran olağandışı ceket. Cricket bir dakika sonra bir süpürge ve meyvelerle dolu metal bir sepet getiriyor. Meyveleri teker teker çıkartıyor ve komodininin üzerine koyuyor.

Vişne çıkaracağından çok korkuyorum.

Çıkarmıyor.

Boş sepeti tahta süpürge sapına koyuyor ve süpürge ucunu kaldırıncaya sepet elinde doğru kayıyor. Cricket penceresinden dışarı uzanıp süpürge sapını uzatıyor. Kolları, süpürge ucuna bana rahat rahat ulaşabileceği kadar uzun.

"Hazır mısınız?"

Yakalamaya hazırlanıyorum. "Evet kaptan."

Süpürgeyi eğince sepet sopadan aşağı kayıp kollarıma düşüyor. Neşeyle gülüyorum. "Biliyor musun, gerçekten atabilirdim."

"Riske atmak istemedim. Tutamayabilirdim."

"Sen her şeyi tutarsın." Dosyayı sepetin içine koyuyorum. "Biraz ağır."

"Hallediyorum." Cricket süpürgeyi titretmeden açıyla tutuyor. Sepetin sapını süpürgeye geçirmek için ayak parmaklarımla ucuna kalkıyorum. Sepeti bırakıyorum. Ağırlık süpürgeyi alçaltıyor ama Cricket tam zamanında süpürgeyi kaldırıyor ve sepet kayarak ona geri dönüyor. "HAH!" Vücudunu tekrar içeri sokarken kemer tokası pencere pervazına çarpıyor ve şaşırarak kemeri tanıdığımı fark ediyorum. Bu yıllardır taktığı kemerin aynısı, çatlamış deriden ve siyah. Biraz yukarı sıyrılmış olan tişörtünü aşağı çekiyor. Gövdesi o kadar uzun ki, tişörtler ona her zaman biraz kısa gelirdi. Unuttuğum bir detay daha.

Karnına dair düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak başımı iki yana sallıyorum. Ama bir yandan gülümsüyorum. "Bu hem komik derecede kolaydı, hem de olması gereken- den çok daha karmaşıktı."

O da gülümsüyor. "Bu benim uzmanlık alanım."

on dokuzuncu bölüm

Ertesi sabah Bell'lerin evinden geçerken köşeye sıkıştırılıyorum ama tercih ettiğim ikiz tarafından değil.

"Konuşmamız gerek." Calliope kollarını kavuşturmuş ve üzerinde açık mavi bir koşu kıyafeti var, gözleriyle aynı tonda. Cricket'in gözleriyle aynı tonda. Calliope'nin saçları her zaman düzgün bir şekilde aşağı uzansa da, ikizler aynı siyaha yakın saç rengini paylaşıyorlar. Ama gülümsemeleri gündüzle gece kadar farklı. Cricket'in gülümsemesi karşı konulamazmış gibi gözüküyor, içinde tutması mümkün değilmiş gibi. Calliope'ninki ise çalışılmış duruyor. Şüphesiz çalışılmış olmalı. Antrenman yapmaya ne kadar meraklı olduğunu biliyorum.

Calliope günlük koşusuna çıkmadan önce benim dışarı çıkmamı beklemiş belli ki. Endişelendiğimi söylemek hislerimi hafife almak olur. "Ne hakkında konuşmalıyız?" Bugünün okul çantasını göğsümün önüne getiriyorum: simli, eski moda, vinil bir bowling çantası.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Sokağımızda etrafıma bakıyorum. "Şey. Okula gidiyorum?"

"Kardeşimle." Sesi daha da sertleşiyor. "Bu hemen sona

ermeli. Ondan faydalanmanı izlemekten bıktım."

"Pa-pardon?"

"Aptalı oynama. Neden bahsettiğimi gayet iyi biliyorsun. Cricket her zaman sana bayılıyordu. Senin istediğin her şeyi yapar. O yüzden söylesene. Dün akşam eve dönerken Cricket'in kolunda gelmeden önce sevgilinden ayrıldın mı?"

Yüzüm kızarıyor. "Gözlüğüm kırıldığı için bana yardım etmeyi önerdi. Göremiyordum."

"Peki flört edişin ve göğsünü koluna bastırışın? Onun da faydası oluyor muydu?"

Cevap veremeyecek kadar şaşkıyım.

"Kardeşim senin gibi değil," diye devam ediyor. "Çok fazla deneyimi yok. Sadece tek bir kız arkadaşı oldu ve uzun süreli değildi. Kız doğru dürüst sevgilisi sayılmazdı bile. Öpüşmek dışında bir şey yaptığına bayağı şüpheliyim."

Daha çok kızarıyorum. Benim bundan fazlasını *yaptığımı* ima ediyor ve bu onu *hiç* ilgilendirmez.

"Başka bir deyişle, kardeşim iş kızlara gelince hiçbir şey bilmiyor ve kendisiyle oynandığını anlayamıyor. Ama *ben* anlayabiliyorum o yüzden sana UZAK DURMANI söylüyorum."

Görüşüm bulanıklaşıyor. Söyleyecek kelimeleri bulamıyorum.

Calliope bir adım yaklaşıyor. "Seni görmek için özel olarak eve gelişleri, senin Max'le olduğunu her fark ettiğinde yaşadığı mahvedici hayal kırıklıkları. Onunla oynamayı kes."

YETER.

"Yanılıyorsun." Omuriliğimi teker teker doğrultuyorum. "Cricket'la arkadaşız. Hiç arkadaş diye bir şey duymadın mı?" Durup başımı iki yana sallıyorum. "Herhalde duymadın."

"Benim bir tane *en iyi* arkadaşım var. Sen onun kafasını karıştırıyorsun."

"Onun... Onun kafasını mı karıştırıyorum? Senin iki sene önce ona yalan söylemene ne demeli? Onun partisine gelmek istemediğimi söylemene?"

Bu sefer kızaran o oluyor.

"Sadece onu tekrar kaybettiğinden korkuyorsun. Cricket artık üniversiteye gittiğinden hayatın çok yalnız olmalı." Calliope'nun yanından geçerek ilerliyorum. "Baş amigonun seni geride bırakıp kendine bir hayat edinmesi zor olsa gerek."

Calliope beni durdurmak için paltomu tutuyor. "Bu benimle ilgili değil."

"Her şey hep seninle ilgili." Öfkeyle elinden kurtuluyorum. "Ama bilmelisin ki kardeşinin de bir hayatı var. Kalabalıklar için gösteri yapmıyor olabilir ama senin kadar yetenekli. Ama bunu asla fark etmezsin çünkü bütün ailen bencil Calliope dünyasına takılıp kalmış durumda."

"Esasında." Kelimeyi yavaş yavaş ve zehir saçarak söylüyor. "İki çok yetenekli erkek kardeşim var. Cricket da onu önemsemişimizi biliyor."

"Biliyor mu? Emin misin?"

"Bilmese bunu söylerdi." Ama birdenbire tereddütlü gözüküyor.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Söylüyor," diyorum. "Bana, *benim* aileme. Şimdi kusura bakmazsan, okula geç kalacağım."

Calliope'nin suçlamaları kara bulutlar gibi üzerimde asılı kalıyor. *Ondan faydalanıyorsun.* Hiçbir şeyi bilerek yapmıyorum, asla Cricket'ı bilerek kırmam ama ona hiç iyilik etmediğim zaten farkındaydım. Calliope'nin bunu söylemesini duymak çok kötüydü ve flört etmekten bahsettiğini her hatırladığımda büzüşüyorum.

Daha rahatsız edici bilgi ise Cricket'in sevgilisinin olmuş olması. Deneyimsiz olsa bile, bir zamanlar biriyle çıkmış olduğunu bilmek beni böyle hissettirmemeli. İç organlarım solucanlardan yapılmış gibi. Ben Max'e sahibim, Cricket'in da biriyle çıkmış olmaya izni olmalı. Şu anda da biriyle çıkmaya.

Ah Tanrım. Cricket'ı yeni bir sevgiliyle düşünmek midemi bulandırıyor. *Lütfen, lütfen, lütfen ben bütün bu arkadaşlık olayıyla barışana kadar bir sevgili bulmasın.*

Sonra daha da kötü hissediyorum çünkü Tanrım, ne kadar bencilce bir istek.

Max, Santa Monica'da bir cumartesi gecesi daha geçireceğini bildirmek için okuldan sonra beni arıyor. Grubun orada başka konserler ayarladığını biliyorum ama bundan haftanın önceki günlerinde bahsetmemiş olması bu konserin sonradan eklendiğinden, kahvaltımızdan kaçmak için ayarlandığından korkmama sebep oluyor. Max'i o korkunç yemekten beri görmüyorum. Tek yapmak istediğim kollarına gömülüp aramızda her şeyin hâlâ iyi olduğunu bilmek.

Max işteki yemek aramda beni dışarı çıkarmayı teklif ediyor. Dandik bir Tayland restoranında buluşuyoruz. ellerimi üzerinden çekemiyorum. Yakınlığa ihtiyacım var. Biz köşedeki masada öpüşürken, restoran sahibi bize kötü bakışlar atıyor.

Max, "İşten sonra bana gelir misin?" diye soruyor.

"Andy beni alacak, hâlâ ev hapsindeyim. Peki yarın, sen gitmeden önce? Erken çalışmam gerekiyormuş gibi yapabilirim."

"Erken çıkacağız. Los Angeles'ta bakmak istediğimiz bir müzik mağazası var." Dudaklarımı sarkıtınca, "O suratı yapma Lolacık," diyor. Parmaklarını benimkilere geçiriyor. "Seni birkaç gün içinde göreceğim."

Hafta sonu Max'siz yavaş geçiyor. Aynı zamanda Cricket'siz geçiyor. Ona dair gördüğüm tek bir işaret oluyor. Bu, çay bardağında gözüken bir işaret değil. Siyah keçeli kalemle yazılmış ve penceresine yapıştırılmış bir işaret: AMERİKA BUZ PATENİ YARIŞMASI. GELECEK HAFTA SONU GÖRÜŞÜRÜZ. Neden önceden şehir dışında olacağını söylemedi? Calliope ona kavgamızdan mı bahsetti?

Onu aramak istiyorum ama elimde numarası yok. Lindsey'ye sorabilirim, Cricket'in numarasının hâlâ telefonunda kayıtlı olduğuna eminim ama böyle uğraşmam yanlış bir izlenim verir. Calliope öğrense muhtemelen bana çok kızar. O yüzden onun yerine ödev yapıp Cricket'in astığı kâğıda bakıyorum.

Bugün çarşamba. Pankart hâlâ orada.

Son derece kalın ve erkeksi el yazısına baktıkça kendime arkadaş olabileceğimizi kanıtlamayı daha çok istiyorum. Cricket'in arkadaşlığını seviyorum. O da benim arkadaşlığımı seviyor. Calliope'nin bizi korkutarak bunu *denemekten bile* vazgeçirmeye çalışması adil değil.

İşte bu yüzden nedense Berkeley'ye giden bir trendeyim. Sanırım. Arkadaşlık olayının yanı sıra, elbise dosyamla ilgili gitgide daha stres olmaya başladım. Dosyayı ona verdiğime inanamıyorum! BÜTÜN DOSYAYI. "İşte konuyla ilgili beş sayfa," demedim. Altı ay boyunca planladığım ve hayalini kurduğum her şeyi verdim. Dosyaya bakınca ne düşünüyor? Her kabarık, fırfırlı ve abartılı resim, çiziktirdiğim kalpleri, notları ve resimleri hatırladığımda ölmek istiyorum. Cricket beynimin pastadan yapılma olduğunu düşünüyor olmalı.

Dosyayı geri almalıyım.

Ayrıca bu hafta notlarıma da ihtiyacım olacak. O elbise üzerinde çok fazla çalışmam gerek. Yani esasında okul bir ter bitmez beni trene yönlendiren şey, son derece pratik se-

bepler. Çevredeki şehirlere giden trenler, San Francisco'da gürleyen trenlerden daha modern. İstasyonlardan hızla, şiddetle uluyarak geçiyorlar ama yolcuları aynı yorgun ve sıkılmış ifadelerle sahip. Kırmızı, kalp şeklindeki güneş gözlüklerimle oynuyorum ve Oakland'ın pis, endüstriyel kesiminin hızla geçip gitmesini izliyorum.

Yalnız bir yolculuk. Sadece yirmi dakika sürüyor ama istasyonda treni beklemeyi ve bu trene ulaşmak için bindiğim yerel treni sayarsam, bir saatten uzun süredir yolda yım. St. Clair'in bunu her gün yaptığına inanamıyorum. Artık ödevini ne zaman yaptığını biliyorum. Bir saati yolda geçiyor. Anna'yı görmek için dönmesi gerektiğinden, iki saati! Anna da her hafta sonu onu görmek için aynı şeyi yapıyor.

Cricket geldiğimde ne diyecek? Bunun kısa bir yolculuk olmadığını biliyor. Belki de ona oralarda eski moda kıyafet alışverişine çıktığımı, o yüzden ona uğramayı düşündüğümü söylemeliyim. Arkadaşlar birbirlerine uğrarlar, değil mi? Sonra ona laf arasında dosyadan bahsederim ve dosyayı eve götürürüm. Evet, arkadaş olayı, sonra da dosya olayı. Çünkü bu yüzden gidiyorum.

O zaman neden Max'e söylemedim?

Oturduğum yerde kıvranıp soruyu aklımdan uzaklaştırıyorum.

Anlaşılan, sadece sevgilimi içeren şeyler konusunda ev hapsindeyim. Bugün Andy'ye *Pushing Daisies* dizisini izlemek için Lindsey'ye gideceğimi söylediğimde hiç karşı çıkmadı. Hatta pizza almam için bana para verdi. Sanırım Norah hakkında suçlu hissediyor. Bir buçuk hafta oldu ve hâlâ Norah'nın gideceğine dair bir belirti yok. Hatta dün gece her zamanki müşterilerinden biri fal baktırmaya geldi. Ebeveynlerimle ben çoktan yatmışken biri panik düşmesiymiş gibi zilimize basmaya başladı. Bu akşam Nathan

eve geldiğinde yine düşmanca bir tartışma olacak. Eminim Andy de eski televizyon programları izleyip pizza yemeyi tercih ederdi.

Andy'ye neden Cricket'ı ziyaret edeceğimi söylemedim, bilmiyorum. Gerçekten bunu sorun edeceğini sanmıyorum. Belki de ebeveynlerimin bundan Max'e bahsedeceğinden korkuyorumdur. Yani, Max'e eninde sonunda söyleyeceğim ama Cricket'la sadece arkadaş olduğumuz gerçekten, gerçekten, gerçekten belli olduğunda.

Birbirimizin yanında rahat edebildiğimizde.

Downtown Berkeley istasyonunda trenden inip kampüse ilerliyorum. St. Clair'le yaptığım konuşmalar sayesinde, Cricket'ın hangi yurttaki kaldığını biliyorum. İnternette bir harita bastırdım. Buraya gelmeyeli uzun süre olmuş olsa da yurdu bulmak çok zor olmasa gerek. Eskiden bazı hafta sonları Lindsey'yi Telegraph Caddesi'nde alışveriş yapmak için buraya sürüklerdim ama geçen yazdan ve Max'ten beri Lindsey'yle beraber şehir dışına çıkmadık.

Bu şehirdeki binalar San Francisco'dan çok, California tarzında gözüküyor. Güzeller ama daha yeniler ve daha kare şekliindeler. Renkli camları ve dökülen bovalarıyla şeker evleri andıran Viktorya stili evler yerine, sağlam tuğladan yapılmalar. Her yerde güzel ağaclar var. Daha geniş, daha temiz ve daha sessiz sokaklar boyunca uzanıyorlar. Fakat yeterince kalabalık ve etrafımda yürüyen veya bisiklete binen herkes üniversite çağında.

Daha özgüvenli gözükme için omuzlarımı geriye veriyorum.

Cricket'ın burada yaşadığını düşünmek garip. Ona dair anılarım Castro'daki eflatun evle o kadar iç içe ki onu başka herhangi bir yerde hayal etmek zor. Ama şurası onun eczanesi olabilir. Şu da hep gittiği Meksika restorantı. Belki

buradan da Cal Golden Bears' temalı eşyalar alıyordu!

Hayır. Cricket'ı üzerinde okul maskotu bulunan bir tişörtle hayal etmek imkânsız.

Bu yüzden arkadaşız.

Foothill Öğrenci Yurdu'na varan uzun, yokuş yolu çıkmak bir on beş dakika daha alıyor ve zihnim bu zamanı St. Clair'le Anna'nın çetelesine eklemekten edemiyor. Her gün birbirlerine ulaşmak için geçirdikleri zaman korkunç. Üstelik hiç şikâyet ettiklerini duymadım, bir kere bile. Cricket'ın eve ne kadar sık döndüğüne bile inanamıyorum! Hem de çamaşırlarını sürükleyerek!

Aklıma rahatsız edici bir fikir geliyor.

Çamaşır torbası. Hiçbir zaman dolu olmuyor. Cricket'ın bir erkeğe göre geniş bir dolabı var. Bütün kirli kıyafetlerini eve getiriyor olamaz. Bu da çamaşırlarının bir kısmını burada yıkadığı anlamına geliyor. Bu da... Ne demek? Çamaşırların eve gelmek için bir bahane olduğu mu? Ama Calliope'yle takılmak için bir bahaneye ihtiyacı yok. Calliope onu orada istiyor. O yüzden bahane eve gelmesinin başka bir sebebini desteklemek için uydurulmuş olmalı.

Calliope'nin sesi zihnimde yankılanıyor: *Seni görmek için özel olarak eve gelmesi.*

Midemin derinliklerine rahatsız edici bir soru yerleşiyor. Ben şu anda ne yapıyorum? *Onu görmek için özel olarak gidiyorum.*

Ah, olamaz...

Yürürken donakalıyorum. Foothill Öğrenci Yurdu, soğanın iki tarafında İKİ yurttan oluşuyor. Ben tek bir tane büyük bina bekliyordum. Bir tür danışma masasına gidebileceğimi düşünmüştüm. Ama danışma masasına benzeyen hiçbir şey görmememle ve İKİ yurt olmasıyla beraber

* California Golden Bears, California Üniversitesi'nin farklı dallardaki spor kulüplerinin adıdır.

her yurt İsviçre evleri şeklindeki labirentimsi binalar grubundan oluşuyor. Yüksek kapılarla çevrili kötü, çok kötü İsviçre evleri.

NE YAPMALIYIM?

Pekâlâ. Sakin ol Dolores. Muhtemelen kolay bir çözüm vardır. Bunu gözebilirsin. Sorun yok. Buraya kadar geldin.

Kapılardan birini deniyorum. Kilitli.

AAAAAAAAHHH.

Bir dakika! Biri geliyor! Cep telefonumu çıkartıp deliler gibi konuşmaya başlıyorum. "Aman Tanrım, biliyorum. O şhirli kovboyun üzerindeki mahmuzları gördün mü?" Diğer taraftaki kız çıkarken kapıya uzanmış gibi yapıyorum. Kız kapıyı açık tutuyor, ben de yürümeye ve hayali biriyle konuşmaya devam ederken ona teşekkür etmek için el sallıyorum.

İçerideyim. İÇERİDEYİM.

Lindsey olsa gurur duyardı! Peki, şimdi ne yapardı? Avluyu inceliyorum ve durumun buradan daha da kötü gözüküğünü fark edince umutsuzluğa düşüyorum. Bitmek bilmeyen binalar, katlar ve koridorlar. Her yerde kilitler. Her şeyin üzerinde. Burası tam bir kale.

Bu çok aptalca bir fikirdi. Bu, bütün hayatım boyunca aklıma gelen aptal fikirler içindeki en aptalcasıydı. Eve gitmeliyim. Hâlâ onu görürsem Cricket'a ne diyeceğime tam emin değilim. Ama çoktan buraya kadar gelmiş olmaktan nefret ediyorum. Bir banka çöküp Lindsey'yi arıyorum. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne tür bir yardım?" Lindsey şüpheli.

"Cricket'ın binasını ve oda numarasını nasıl bulabilirim?"

"Bu bilgiye *neden* ihtiyacın var?"

Sesim inceliyor. "Çünkü Berkeley'deyim."

Uzun bir sessizlik. "Ah. Lola." Sonra içini çekiyor. "Onu aramamı ister misin?"

"Hayır!"

"Öylece karşısına mı çıkacaksın? Ya orada değilse?"

Lanet olsun. Bunu düşünmemiştim.

Lindsey, "Unut gitsin," diyor. "Pekâlâ, adı neydi? Onu ara. St. Clair."

"Çok utanç verici. Okul kayıtlarına falan ulaşamaz mısın?"

"Eğer öyle bir şeye ulaşabilseydim sence şu âna kadar kullanmaz mıydım? Hayır, kaynağını kullanman gerek. Kaynağın da St. Clair."

"Kaynağım sen değil misin?"

"Güle güle Lola."

"Bekle! Ebeveynlerim ararsa onlara tuvalette olduğumu söyle. Pizza yiyoruz ve *Pushing Daisies* izliyoruz."

"Senden nefret ediyorum."

"Seni çok seviyorum."

Telefonu kapatıyor.

Bir İngiliz aksanı, bana, "Pekâlâ," diyor. "Bir, tuvalette değilsin. İki, pizza yemiyorsun ve üç, kimi seviyorsun?"

Zıplayıp onu kucaklıyorum. "İnanamıyorum!"

St. Clair beni uzaklaştırmadan önce bana sarılıyor. "Yurdumda ne arıyorsun?"

"Doğru yurdu mu seçtim? Burada mı yaşıyorsun? Hangi bina?" St. Clair'in yurdu aydınlanacakmış gibi ılımlıca etrafıma bakıyorum.

"Bilmiyorum. Güneşli bir günde sarı yağmurluk giyen ve yalan söyleyen bir kıza güvenmeli miyim?"

Gülümsüyorum. "Neden her zaman doğru zamanda doğru yerdesin?"

"Bu özel bir yeteneğim." Omzunu silkiyor. "Cricket'i mi arıyorsun?"

"Bana onun nerede kaldığını gösterir misin?"

"Geldiğini biliyor mu?"

Cevap vermiyorum.

"Ah," diyor.

"Sence sorun eder mi?"

St. Clair başını iki yana sallıyor. "Haklısın. Buna gerçekten şüpheliyim. Gel o zaman." Beni arkadaki kahverengi kiremitli binaya götürüyor. Merdivenleri çıkıyoruz, sonra başka bir kapının kilidini açıyor. Artık binanın ikinci katındaki çirkin, eski püskü koridordayız. St. Clair önümde cakayla yürüyor ama eskimiş botları halıda ağır gümbürtüler çıkartıyor. Cricket hareket ederken hiç ses çıkarmaz.

Max ses çıkarır mı?

"İşte odam." St. Clair başıyla ucuz gözüken tahta kapıya doğru işaret ediyor. Kapıya yapıştırılmış çizimi görünce gülüyorum. Çizimde St. Clair bir Napolyon şapkası takıyor. "İşte burada da..." Dört kapı daha geçiyoruz. "...Mösyö Bell'in odası var." Cricket'in kapısına da yapıştırılmış bir şey var. Bu gökyüzüne doğru bir savaş baltası sallayan, beyaz bir kaplana binmiş bir kadının çiziminin bulunduğu ufak bir poster. Kadın çıplak.

St. Clair sırtıyor.

"Bunun... Bunun onun odası olduğundan emin misin?"

"Ah. *bayacağı* eminim."

Kaplanın üzerindeki çıplak kadına bakıyorum. Zayıf, sarışın ve bana hiç benzemiyor. Bunun bir önemi olduğundan değil. Bunu kapısına asacak birinin fikrini önemsemem de gerekmiyor. Ama yine de. St. Clair, "Artık yetişmem gereken bir tren var," diyor. "İyi şanslar." Binadan dışarı çıkıyor.

Eğer benimle oyun oynuyorsa onu öldüreceğim.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra bir nefes daha.

Sonra kapıyı çalıyorum.

yirminci bölüm

"Lola?" Cricket hayrete düşmüş gözüküyor. "Neden buradasın?"

"Ben..." Artık kapısının önünde durduğumdan, bahanelerim kulağa çok saçma geliyor. *Selam, buralardaydım, o yüzden biraz takılmak için uğrayayım diye düşündüm. Ah! Ayrıca o utanç verici dosyayı geri almak istiyorum, hani başka bir erkekle dansa gidebilmem için bir şey inşa etmeyi önerecek kadar nazik olduğundan sana ödünç verdiğim dosya var ya.* "Paniyerler için fikrin var mı diye bakmaya geldim. Ben, şey biraz zaman baskısı yaşıyorum."

Zaman baskısı mı? Şimdiye kadar hayatımda "zaman baskısı" kelimelerini kullanmamıştım hiç.

Cricket hâlâ şok içinde.

"Yani, seni görmeye de geldim. Tabii ki."

"Eh. Beni buldun. Selam."

"Her şey yolunda mı?" Arkasından bir kız kafasını çıkartıyor. Benden daha uzun ve ince. Ayrıca doğal dalgaları olan altın renkli saçları ve solaryumdan çok sörfçü kızları çağrıştıran bronz bir teni var.

Beni burada gördüğüne çok sinirlenmiş gözüküyor.

Sahiplenici bir şekilde elini Cricket'in koluna koyuyor. Cricket'in gömlek kolu geriye doğru kıvrık, o yüzden kızın çıplak teni Cricket'inkine dokunuyor. Midem altüst oluyor. "Öz-özür dilerim. Böyle gelmem kabaydı. Sonra görüşürüz, olur mu?" Sonra koridorda hızla yürüyorum.

"LOLA!"

Duruyorum. Yavaşça arkamı dönüyorum.

Cricket küçük dilini yutmuş gibi gözüküyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Rahatsız etmek istememiştim. Buralardaydım, şey, alışveriş yapıyordum ve... Tabii ki sen meşgulsün." Çıldırılmayı kes. İsteddiği kişiyle çıkabilir, öpüşebilir veya (Ah Tanrım) yatabilir.

"Yağmur mu yağıyor?" Kız yağmurluğumla yağmur çizmelerime doğru kaşlarını çatıyor.

"Ah. Hayır. Elbiseme uyuyorlardı." Aynı sarı tonundaki güzel elbiseyi göstermek için yağmurluğun önünü açıyorum. Cricket kızın elini yeni fark etmiş gibi irkiliyor. Kızın elinden kurtulup koridora ilerliyor. "Bu arkadaşım Jessica. Fizik ödevimizi yapıyorduk. Jess, bu da Lola. Hani... Hani sana bahsettiğim."

Jessica bu bilgiye memnun olmuş gibi gözüküyor.

ONA BENDEN BAHSETMİŞ.

Cricket, "Yani şu elbise üzerinde çalışmaya mı geldin?" diye soruyor.

"Önemli bir şey değil." Ona doğru ilerliyorum. "Sonra da yapabiliriz."

"Hayır! Buradasın. Buraya hiç gelmezsin." Jessica'ya göz atıyor. "Yarın bitiririz, olur mu?"

"Peki." Kız hışımla uzaklaşmadan önce bana ölümcül bir bakış atıyor.

Cricket bunu fark etmiyor. Kapısını iyice açıyor. "İçeri gel. Beni nasıl buldun?"

"St. Cla... AH."

"Ne? Ne oldu?"

İki yatak var. Birinin yanında takımyıldız haritası, periyodik tablo ve kâğıtlar, teller ve ufak metal objelerle dolu bir masa duruyor. Diğlerinin yanındaysa daha fazla çıplak fantastik kadın, devasa bir televizyon ve birkaç oyun konsolu.

"Bir oda arkadaşın var."

"Evet." Cricket bunu kafası karışmış gibi söylemişti.

"Şey, kapındaki resim beni şaşırttı da."

"HAYIR. Hayır. Ben kadınlarımı daha az etobur canavarla ve daha az silahla tercih ediyorum." Duraksıyor ve gülümsüyor. "Çıplak olmasında sakınca yok. Yanında bir golden retriever ve teleskop olmalı. Belki o zaman benim hoşuma giderdi."

Gülüyorum.

"Sincap ve laboratuvar tüpü?"

"Tavşan ve kâğıt dosyası," diyorum.

"Ancak kâğıt dosyasında matematik denklemleri varsa."

Numaradan yatağına düşüp bayılıyorum. "Çok fazla, çok fazla!" Gülüyor ama benim dönüp durmamı izlerken gülümsemesi kayboluyor. Acı çekiyormuş gibi gözüküyor. Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. "Sorun ne?"

Kısık sesle, "Odamdasın," diyor. "Beş dakika önce odamda değildin, şimdiyse odamdasın."

Birdenbire hem yatağı, hem de havadaki sabun ve tatlı motor yağı kokusunu fark ederek tamamen doğruluyorum. Cricket'ın yüzüne yakın bir yere bakıyorum ama tam olarak yüzüne bakmıyorum. "Böyle birdenbire gelmemeliydim. Özür dilerim."

"Hayır. Geldiğine memnunum."

Gözlerine bakacak cesareti buluyorum ama Cricket artık bana bakmıyor. Masasındaki bir şeye uzanıyor. Masası grafik kâğıtlarından ve bir kısmı bitirilmiş projelerden oluşan yığınlarla dolu ama bir bölge bomboş. Dosyam dışında. "Bu hafta sonu Pennsylvania'da birkaç çizim yaptım..."

"Ah, evet." Amerika Buz Pateni Yarışması'na bakmıştım ve bu sene Reading'de yapılıyordu. Kibar soruyu soruyorum. "Calliope'nin yarışması nasıl geçti?"

"Güzel, güzel. Birinci oldu."

"İkinci olma zincirini kırdı mı?"

Cricket başını kaldırıyor. "Ne? Ah. Hayır. Sezonun bu erken yarışmalarında hep birinci oluyor." Dalgın bir şekilde, "Hakkını yemeyeyim," diye ekliyor. Calliope'den bahsetmem onu rahatsız etmediğinden, kardeşiyle konuştuğumuzu bilmediğini çıkarıyorum. Böyle kalması daha iyi. Cricket, "Pekâlâ," diyor. "İşte bunun üzerinde çalışıyordum."

Cricket yatağında yanıma oturuyor. Şu anda profesyonel bilim adamı ve mucit modunda, o yüzden kendi koyduğu uzaklık kuralını unutmuş durumda. Dosyanın içine koyduğu birkaç çizimi çıkartıyor ve materyallerden, çemberlerin çevrelerinden ve o sırada düşünmediğim şeylerden bahsediyor çünkü tek görebildiğim şey dosyamı kucağında ne kadar dikkatle tuttuğu.

Sanki kırılғанmış gibi. Önemliymiş gibi.

"Ne diyorsun?"

"Harika gözüküyor," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Büyük olacak. Yani büyük istemiştin, değil mi? Kumaşın yetecek mi?"

Hay aksi. Daha çok dikkat etmeliydim. Ölçüleri inceliyorum. Sayıları girebilmem için bana bir hesap makinesi veriyor, ölçülerin ne kadar mükemmel olduğuna şaşıyorum. "Evet. Vay canına, sorun çıkarsa yeterli miktarda faz-

ladan kumaşım bile var.”

“Yarın materyalleri toplayacağım ki bu hafta sonu annemle babamın evinde başlayabileyim. Ama şeye ihtiyacım olacak...” Yanakları pembeleşiyor.

Gülümsüyorum. “Ölçülerime mi?”

“Hepsine değil.” Artık yanakları kırmızı.

İhtiyacı olanları yazıyorum. “Ben o kızlardan değilim. Sorun değil.”

“Sorun etmemelisin zaten. Mükemmelsin, çok güzel gözüküyorsun.”

Kelimeler ağzından çıkıyor. Halbuki çok dikkat ediyordu.

“Bunu söylememeliydim.” Cricket dosyamı kenara koyup fırlıyor. Oda arkadaşının tarafına geçmeden mümkün olduğunca benden uzaklaşıyor. “Özür dilerim.” Başının arkasını ovuyor ve penceresinden dışarı bakıyor.

“Sorun değil. Teşekkür ederim.”

Sessiz kalıyoruz. Dışarısı kararmış.

“Biliyor musun?” Yağmurluğumu kapayıp açıyorum. “Birbirimizden özür dileyerek çok fazla vakit geçiriyoruz. Belki de durmalıyız. Belki de arkadaş olmak için daha çok çaba sarf etmeliyiz. Arkadaşlar böyle şeyler diyebilir, durumun garipleşmesine de gerek olmaz.”

Cricket arkasına dönüp bana bakıyor. “Ya da haber vermeden gelebilir.”

“Gerçi bana numaranı verirsen haber vermeden gelme gerek kalmaz.”

Cricket gülümsüyor, ben de cep telefonumu çıkartıp ona atıyorum. Kendi telefonunu bana atıyor. Birbimizin telefonuna numaralarımızı giriyoruz. Bu hareket arkadaşlığımızı resmiyete döküyormuşuz gibi hissettiriyor. Cricket telefonumu bana geri atıp, “Kaplanlı Çıplak Kadın ismi altındayım,” diyor.

Gülüyorum. "Ciddi misin? Ben de kendimi 'Kaplanlı Çıplak Bayan' diye yazdım."

"Gerçekten mi?"

Daha çok gülüyorum. "Hayır. Lola'yım."

"Tek ve eşsiz."

Ona doğru yürüyüp telefonu açık avucuna koyuyorum. "Bu senden gelince çok büyük bir iltifat Cricket Bell."

Kaşları sorgulayarak hafifçe kalkıyor.

Sonra yatak odasının ışığı yanıyor.

"Hay aksi." Cricket'ın yarı boyunda ve iki katı genişliğinde bir çocuk, diğer yatağa bir paket Cool Ranch Doritos atıyor. "Pardon."

Cricket geriye zıplıyor. "Bu oda arkadaşım Dustin. Dustin, bu da Lola."

Dustin, "İlginç," diyor. "Ben eşcinsel olduğumu sanıyordum."

Cricket, "Hmm," diyor.

"Hep şehirdesin ve ne zaman gelse, soyadı her neyse, Heather'ı görmezlikten geliyorsun."

Heather mı? Bir kız daha mı var?

"Demek ki yanıliyormuşum." Dustin başını iki yana sallayıp cipsinin yanına çöküyor. "Güzel. Artık benim malıma bakman konusunda endişelenmeme gerek yok."

Geriliyorum. "Neden senin malınla ilgileneceğini düşünüyorsun? Sen dünyadaki her kızdan hoşlanıyor değilsin. O neden her erkekten hoşlansın?"

"Ah." Dustin, Cricket'a bakıyor. "Ne oluyor?"

Cricket üzerine palto alıyor. "Gitmeliyiz Lola. Herhalde trene yetişmen gerekiyordur."

Dustin bana, "Bu okulda değil misin?" diye soruyor.

"Şehir merkezindeki okula gidiyorum." Dosyama çantama koyuyorum.

Beni yukarıdan aşağı süzüyor. "Şu sanat öğrencilerin-

den birisin ha?"

"Hayır. Harvey Milk Memorial'a gidiyorum."

"Orası neresi?"

"Lise," diyorum.

Dustin'in kaşları havaya kalkıyor. Cricket'a dönüyor.

"O reşit mi?" Sesinde takdir ve saygı var.

"Güle güle Dustin." Cricket benim için kapıyı açık tutuyor.

Cricket arkamızdan kapıyı çarparken Dustin, "REŞİT Mİ?" diyor.

Cricket gözlerini kapatıyor. "Özür dilerim."

"Hey. Özür dilemek yok. Özellikle de onun için." Dışarı çıkıyoruz, tiksintiyle ürperiyorum. Cricket'ın çoğu hafta sonu eve gelmesine şaşmamalı. "Ayrıca," diye devam ediyorum. "Buna alışığım. Hep böyle şeyler duyuyo..."

Cricket hareket etmeyi kesiyor.

"...rum." Kahretsin.

"Evet. Tabii ki duyuyorsun." Cricket büyük bir çabayla Max'in hayaletini geçiyor. Her zaman yanımızda. Her zaman bizi rahatsız ediyor. "Sevgilin bu akşam ne yapıyor?"

"Bilmiyorum. Bugün onunla konuşmadım."

"Onunla genelde konuşuyor musun? Her gün?"

Rahatsızca, "Evet," diyorum. Cricket'ı kaybediyorum. Zihni bizi korumak için inşa ettiği bariyeri tekrar kurarken, vücudu da fiziksel olarak benimkinden uzaklaşıyor. "Yemek falan yemek ister misin?" deyiveriyorum. Cricket cevap vermiyor. "Unut gitsin, eminim yapacak işlerin vardır. Veya her neyse."

"Hayır!" Sonra kontrollü bir şekilde, "Yemek güzel olur. Özel olarak istediğin bir şey var mı?" diyor.

"Eh... Andy bana pizza için para verdi."

Cricket beni kampüsünde gezdirip ders aldığı çeşitli binalara işaret ediyor. Hepsi devasa ve çok güzel. Adları Bir şey Bir şey Salonları. Bana öğretmenlerinden ve diğer öğrencilerden bahsedince bir kere daha, bu farklı hayata sahip olmasının ne kadar tuhaf olduğunu fark ediyorum. Parçası olmadığım bu hayata sahip olmasının.

Telegraph Caddesi'ni çıkıyoruz, burası Berkeley merkezindeki en kalabalık sokak. Boncuk mağazaları, dövmecileri, kitapçıları, müzik mağazaları, tütün mağazaları ve Nepal'den getirilen kıyafet dükkânlarıyla, burada San Francisco'ya en çok benzeyen yer burası. Ama ucuz ıvır zıvır satan sokak satıcılarıyla kaplı: çirkin mücevherler, batık ayakkabı bağları, kötü resimler ve üzerlerinde Bob Marley'nin yüzü olan şeyler satıyorlar. Şerbet renkli cüppeler içinde küçük zillerle dans eden Hare Krishna grubunun içinden yürümek zorunda kalıyoruz ve kürk bir şapka ile pelerin takan bir adama neredeyse tosluyorum. Adam sokağın ortasında tarot falı için ufacak bir masaya kadife bir örtü seriyor. Norah'nun kostümleri sevmemesinin, en azından bu adam gibi gözükmemesi anlamına gelmesinden ötürü rahatlıyorum.

Her yerde evsizler var. Birdenbire havadan yüzü yıpranmış yaşlıca bir adam geliyor, bir zombi gibi önümüzde topallıyor ve tökezliyor. İçgüdüsel olarak geriye, uzağa sığıyorum.

Cricket nazikçe, "İşte," deyince tepkimi gördüğünü fark ediyorum. Tepkimin nedenini bilmesi rahatlatıcı. Açıklamam gerekmediğini, beni bunun için yargılamadığını bilmek güzel. Cricket gülümsüyor. "Geldik."

Blondie'nin Yeri'nde, Andy'nin yirmiliğiyle ödemek için ısrar ediyorum. Tezgâhta sokağa bakan bir yere oturuyoruz ve bir dilim vejetaryen pesto (ben) ve üç dilim sucuklu biftekli (o) yiyoruz. Cricket kolasını yudumluyor.

"Andy'nin bize yemek parası vermesi çok nazik bir davranış," diyor. "Ama neden pizza?"

"Ah, pizza yeri yolumun üzerindeydi," diyorum. Cricket'ın kafası karışmış gözüküyor. "Lindsey'nin evinin yolunun üzerindeydi. Lindsey'yle olduğumu sanıyorlar."

Cricket içeceğini bırakıyor. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

"Hayır. Andy'ye açıklamaktan daha kolaydı, yani..." Bu cümlelerin geri kalanının ne olduğundan emin olamayarak susuyorum.

"Benimle takılmak istediğini açıklamaktan daha mı kolaydı?"

"Hayır. Eh, evet." Çabucak, "Gerçi ebeveynlerimin bunu sorun edeceğini sanmıyorum," diyorum.

Cricket çileden çıkmış durumda. "O zaman neden onlara söylemedin? Tanrım, Lola. Ya başına bir şey gelseydi? Kimse nerede olduğunu bilmezdi!"

"Lindsey'ye burada olduğumu söyledim." Eh, sonra söyledim. Toz parmesanı uzaklaştırıyorum. "Ebeveynlerim gibi konuşmaya başladın!"

Cricket başını eğip ellerini siyah saçlarında dolaştırıyor. Tekrar başını kaldırdığında, saçları daha da kabarmış durumda ve her zamankinden daha çılgın. Ayağa kalkıyor. "Hadi."

"Ne?"

"Eve gitmelisin."

"Yemek yiyorum. *Sen de yemek yiyorsun.*"

"Burada olmamalısın Lola. Seni eve götürmeliyim."

"Buna inanamıyorum. Ciddi misin?"

"EVET. Bunu, şey, sicilimde istemiyorum."

"Bu da ne demek?"

"Eğer ebeveynlerin onların izni olmadan burada olduğunu öğrenirlerse beni çok sevmezler anlamına geliyor."

Bunun üzerine ayağa kalkıyorum. Cricket neredeyse otuz santim daha uzun ama onu elimden geldiğince küçük hissettirmeye çalışıyorum. "Peki neden ebeveynlerimin seni sevmesini bu kadar önemsiyorsun? Sevgilimin olduğunu hatırlatmam mı gerekiyor? TEKRAR."

Bu sözler zalimce ve ağzımdan çıktıkları anda dehşete düşüyorum. Cricket'ın mavi gözleri şaşırtacak derecede kızgın bakıyor. "O zaman neden buradasın?"

Panikliyorum. "Çünkü bana yardım etmeyi önerdin."

"Sana *zaten* yardım ediyordum, sonra birdenbire geldin. Yatak odama! Bir sonraki hafta sonu geleceğimi biliyordun..."

"Geçen hafta sonu gelmedin!"

"Şimdi de bir yere giderken senden izin almam mı gerekiyor? Orada senin *hasretini çekiyor* olduğumu bilmek hoşuna mı gidiyor?"

Yarısım bitirdiğim dilimimi çöpe atıp kaçıyorum. Her zamanki gibi Cricket hemen arkamda. Beni yakalıyor. "Lola, bekle. Ne söylediğimi bilmiyorum, bu konuşma çok hızlı ilerliyor. Tekrar deneyelim."

Kolumu elinden kurtarıp hızla tren istasyonuna ilerlemeye devam ediyorum. Cricket her adımda yanımda. "Eve gidiyorum Cricket. Bana söylediğin gibi."

"Lütfen gitme." Çaresizlik içinde. "Böyle değil."

"Aynı anda ikisine birden sahip olamazsın, anlamıyor musun?" Birdenbire durup sallanıyorum. *Kendi kendime konuşuyorum, Cricket'la değil.*

"Çaba gösteriyorum," diyor. "Çok fazla çaba gösteriyorum."

Kelimeleri kalbimi parçalıyor. "Evet," diyorum. "Eh. Ben de."

Kafa karışıklığı.

Sonra... "Çaba mı gösteriyorsun? Benimle aynı şekilde mi çaba gösteriyorsun?" Kelimeleri aceleyle dökölüp birbirlerine geçiriyor.

İlgilenmediğimi, benimle hiç şansı olmadığını söyleyebilsem hayat çok daha kolay olurdu. Ama Cricket Beil'in bana şimdiye kadar hiçbir şey onun için cevabım kadar önemli olmamış gibi bakışı, sadece doğruyu söyleyebileceğim anlamına geliyor. "Bilmiyorum. Tamam mı? Sana bakıyorum, seni düşünüyorum ve... Bilmiyorum. Kimse senin gibi bu kadar kafamı karıştırmamıştı."

Zor denklem yüzü. "Bu ne demek?"

"Başladığımız yere döndük demek oluyor. Ben de tren istasyonuna döndüm. O yüzden şimdi gidiyorum."

"Seninle geleceğim."

"Hayır. Gelmeyeceksin."

Cricket itiraz etmek istiyor. Eve sağ salım vardığımdan emin olmak istiyor. Ama eğer benimle gelirse, geçmemesini istediğim bir sınırı aşacağını biliyor. Beni kaybedeceğini.

O yüzden veda ediyor. Ben de veda ediyorum.

Tren giderken, onu yeniden kaybetmiş gibi hissediyorum zaten.

yirmi birinci bölüm

Max'i sahnede izlemeyi çok seviyorum. Şu aralar favorisi olan cover parçayı çalıyor. İlk defa *I Saw Her Standing There** şarkısını, "Eh, sadece on yedi yaşındaydı, anlarsınız ya," sözlerini bana doğru muzip bir bakışla söylediğinde öleceğimi sanmıştım. Ben o kızlardan biriydim. Kendilerine şarkı ithaf edilen kızlardan.

Bu hâlâ heyecan verici.

Lindsey'yle Dehşet Francisco'sundayız. Bu, Golden Gate Park'ta bütün gün süren, on iki sahneden oluşan bir Cadılar Bayramı rock festivali. Bugün cumartesi ve hâlâ ev hapsindeyim ama bu biletleri aylar öncesinden almıştım. Ayrıca, Norah'dan kaçmak mümkün değil. Şehirdeki düşük kiralı bütün dairelerden ret cevabı aldıktan sonra, arkadaşı Ronnie Reagan'ın yanına taşınmak için planlar yaptı. Ronnie, Veronica'nın kısaltması ve kadın değil, erkek. Tek sorun, Ronnie'nin eski ev arkadaşının ocağa kadar evden taşınmayacak olması. Ebeveynlerim bu konuda çok kötü ve suçlu hissediyor. O yüzden bugün gelmeme izin verdiler.

* Beatles'ın bir parçası. "Kızı Orada Dururken Gördüm" anlamına gelmektedir.

Geleneğimiz uyarınca her seneki gibi kot, hoş bir bluz ve kırmızı spor ayakkabıları giyiyorum ve düz kâkülleri olan siyah bir peruk takıyorum. Lindsey de ellilere özgü bir ev hanımı elbisesiyle on santimlik topuklular giyiyor ve eski moda bir önlük, kabarık sarı bir peruk ve büyük parlak küpeler takıyor.

Tabii ki birbirimiz gibi giyindik. Ben her sene aşağı yukarı aynı şeyi giyiyorum. O ise hep yeni bir şey giyiyor.

Amphetamine dördüncü sahnedeki konserlerini bitiriyor ve bir sonraki grup, Pot Kettle Black hazırlanırken kendi ekipmanlarını söküyorlar. Bir korku evinin broşürüyle kendimi yelpazeliyorum ve yüzümden çok koltuk altlarımı yelpazelediğime dikkat çekmemeye çalışıyorum. Ama Max'e kötü kokmak istemiyorum. Henüz beni görmedi. Güneş kavuruyor ve 25 faktör güneş kremime rağmen burnum yanıyor. Şehir sonbaharda arada sırada sıcak hava dalgası yaşıyor.

"Dedektif olmanı ve armanı takabilmeyi sabırsızlıkla bekliyorum," diyorum. "Buraya seksi kedi kostümüyle gelen her kızı tutuklardım. Çok sıkıcı."

"Ayak hastalıkları uzmanının topuklu ayakkabı giymeni yasaklamasını sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ama *harika* gözüküyorsun hayatım."

Bir kız arkamızdan, "Lola?" diyor.

Arkamı döndüğümde başını yana eğmiş Calliope'yle karşılaşıyorum. "Gerçekten sensin. Haklıymışsın." Arkasına bakıyor. Ben bakışlarını takip ederken, diğer Bell ikizi devasa irilikteki motorcunun arkasında beliriyor. Ya da motorcu kılığındaki adamın arkasında. Yine sıcak basıyor, broşürle yanaklarımı yelpazeliyorum. Hangi ikizin daha endişe verici olduğundan emin değilim.

Calliope, "Nasıl anladın?" diye devam ediyor. "Çok şey, normal gözüküyor."

Lindsey bana, "Bunu iltifat olarak alıyorum," diye fısıldıyor.

Cricket, "Cadılar Bayramı'nda hep Lindsey kılığında olur," diyor. İki ikiz de kostümlü değil ama Cricket'ın elinde BÖÖ yazıyor. "Hoş kıyafet Lindsey. Harika gözüküyor-sun."

Lindsey umursamaz havasına rağmen iltifattan memnun olmuş gözüküyor. "Teşekkürler."

Cricket doğrudan bana bakmakta zorluk çekiyor. Max'in grubunu gördü mü? Onları nasıl buldu? Berkeley'den beri onunla aramdaki tek iletişim, aynı akşam KAPLANLI ÇİPLAK KADIN'dan aldığım eve sağ salim varıp varmadığımı soran mesaj olmuştu. Eğer başka biri bir tartışmadan sonra bunu yapsaydı bunu çekilmez bulurdum. Ama Cricket gerçekten de iyi bir insan olmadan edemiyor.

Calliope'nin, Cricket'ı ziyaret ettiğimi bilip bilmediğini anlayamıyorum. Benimle konuştuğu için bilmediğine karar veriyorum. Ufak mucizelere şükürler olsun.

Aşağı yukarı, şöyle böyle Cricket'm gözlerine bakarak, "Selam," diyorum. "Neden buradasınız?"

"Seninle aynı sebepten." Calliope kelimeleri yuvarlayarak konuşuyor. "Müzik dinliyoruz. Antrenman iptal oldu. Petro hasta."

Lindsey, "Petro kim?" diye soruyor.

"Koçum. Petro Petrov."

Lindsey'yle kahkahalarımızı bastırıyoruz. Calliope fark etmiyor. Bu tuhaf ama birdenbire çok uzun süredir ikizleri yan yana görmediğimi fark ediyorum. Benzer vücut şekilleri var fakat Calliope daha ufak tefek. Bu yine de rakiplerinden daha uzun olduğu anlamına geliyor. Boy atıktan sonra buzun üzerinde buna alışması birkaç sene almıştı. Cricket bir keresinde bana insan uzun olunca denge merkezinin de daha yukarıda olduğunu, bunun da hataları

çoğalttığını söylemişti ki bu mantıklı geliyor. Ama artık Calliope'nin özgüveni ve gücü hafife alınılmayacak durumdaydı. İstese beni dövebilirdi.

Calliope'nin, Cricket'la aramda fazladan mesafe ve rahatsızlık olduğunu fark ettiğini hissediyorum ve bunun sebebini düşündüğüne hiç şüphem yok.

Lindsey, "Neden kostüm giymediniz?" diye soruyor.

"Giydik." Calliope ilk defa gülümsüyor. "İkizler kılığındayız."

Lindsey de sırtıyor. "Ah, şimdi görüyorum. Tek yumurta mı, çift mi?"

Cricket, "Kaç kişinin bunu sorduğunu duysan şaşırırsın," diyor.

Lindsey, "Onlara ne söylüyorsun?" diye soruyor.

"Penisim olduğunu."

Ah, Tanrım. Hepsi kahkaha patlatırken, benim yanaklarım yanıyor. *Başka bir şey düşün Dolores. NE OLURSA. Salatılık. Muz. Kabak. AHHHH! HAYIR, HAYIR, HAYIR, HAYIR, HAYIR, HAYIR, HAYIR.* Calliope numaradan tiksiniş bir ses çıkarırken, başımı onlardan uzağa çeviriyorum.

Calliope, "Kesinlikle konuyu değiştirme vakti geldi," diyor.

"Aç mısınız?" deyiveriyorum. *GERÇEKTEN Mİ?* Zihin okuyucular gerçek olmadığı için çok minnettarım.

Cricket, "Açlıktan ölüyorum," diyor.

Calliope, "Biraz önce üç taco salatası yiyene bak," diyor.

Cricket midesini ovuyor. Bileklikleri ve lastikleri sallıyor. "Kıskanıyorsun."

"Hiç adil değil. Cricket bütün gün çok korkunç şeyler yemesine..."

Cricket, "Çok lezzetli," diyor.

"...rağmen hiç kilo almıyor. Bense her yonca filizi veddiğimde kalori saymak zorundayım."

Lindsey, "Ne?" diyor. Benim kadar şaşkın. "Mükemmel gözüküyorsun. Yani, *mükemmel*."

Calliope gözlerini deviriyor. "Bunu gel de koçuma söyle. Bir de sunuculara."

Cricket, "Annemize de," deyince Calliope ona sert bir bakış atıyor. Cricket da sert sert bakıyor. Aynı bakışlara sahip olduklarını görmek tuhaf.

Sonra kahkahaya boğuluyorlar. Cricket, "Ben kazandım!" diyor.

"Hiç de bile. Önce sen güldün."

Lindsey otoriter bir edayla, "Berabere," diyor.

"Baksana." Calliope bana dönünce gülümsemesi kayboluyor. "Şu sevgilin değil mi?"

Ah. Tanırım.

O kadar şaşırdım ki Max'in her an buraya gelebileceğini unuttum. Cricket'ı o motorcunun arkasına itmek istiyorum, o da ortadan kaybolmaya itiraz etmeyecekmiş gibi gözüküyor. Max kalabalığın içinden avlanan bir kurt gibi sinsice ilerliyor. Elimi kaldırıp cansızca el sallıyorum. Max de başını sallıyor ama doğrudan Cricket'a bakıyor.

Max beni dövme kollarına çekiyor. "Nasıldık?"

Dürüstçe, "İnanılmaz," diyorum. Sıkı tutuşu beni odadaki iyi giyimli file işaret etmeye zorluyor. "Bu komşum, Cricket. Hatırlıyor musun?" Sanki unutabilirmişiz gibi.

Cricket büzülerek, "Merhaba," diyor.

Max sıkılmış bir sesle, "Selam," diyor. Bu her zamanki sıkılmış sesi bile değil, sahte sıkılmış sesi. *Seni hiç umursamıyorum, görüyor musun?* anlamına geliyor.

"Bu da kardeşi Calliope."

Calliope, "Konserini izledik," diyor. "Harikaydın."

Max onu inceliyor. Bir an sonra, "Teşekkürler," diyor. Bu kibar ama ilgisiz bir cevap ve soğuk havası Calliope'yi rahatsız ediyor. Max tekrar bana dönüp kaşlarını çatıyor.

“Ne giyiyorsun sen?”

Bunu söyleyiş, cevap vermek istemememe sebep oluyor.

Lindsey, “Benim kılığında,” diyor.

Max sonunda onun varlığını fark ettiğini gösteriyor. “Demek Lindsey sensin. Eh. Cadılar Bayramı bittiğinde üzüleceğimi söyleyemem.”

Dehşete düşüyorum. Cricket’ın orada olması Max’i umursamaz yapmış.

“Bence harika görünüyorlar.” Cricket boyunu gösterecek şekilde doğruluyor. Sevgilimden çok daha uzun. “Bunu her sene yapmaları da çok hoş.”

Max bana doğru eğilip sadece benim duyabilmem için kısık sesle konuşuyor. “Minibüse bir şeyler yükleyeceğim.” Beni öpüyor. Başta hızlı ama sonra bir şey fikrini değiştiriyor. Yavaşlıyor. Sonra beni GERÇEKTEN öpüyor. “İşim bitince sana mesaj atarım.” Ardından başka kimseye veda etmeden gidiyor.

Utançtan yerin dibine geçiyorum. “İnsan grupları, şey, onu rahatsız ediyor.”

Calliope tiksinişmiş gözüküyor, içten içe kıvraniyorum çünkü *bununla* çıkmaya devam etmek için Cricket’ı oyaladığımı düşündüğünü biliyorum. Ama *bu*, benim erkek arkadaşım değildi. Cricket’ın yüz ifadesindeki hoşnutsuzluk daha da utanmama sebep oluyor. Calliope’nin bunu yüzeysel bir insan olduğumu ve onun arkadaşlığını hak etmediğimi kanıtlamak için kullandığı konuşmalar haval ediyor.

Lindsey’ye dönüyorum. “Özür dilerim. Eminim öyle demek istememiştir.”

“Her neyse.” Gözlerini deviriyor. “Benden nefret ettiğini biliyorsun. Ben de ona bayılmıyorum.”

Sesimi alçaltıyorum. “Max senden nefret etmiyor.”

Lindsey omzunu silkiyor. İkizlerin bu konuşmanın devamını duymasına dayanamayacağım, o yüzden Lindsey'nin elini tutup onu uzaklaştırıyorum. "Gitmemiz gerek, kusura bakmayın. Altıncı sahnede görmek için ölüp bittiğim bir grup var."

Calliope, "Güzel, size uyarız," diyor. "Siz bu yerel grupları bizden daha iyi biliyorsunuz."

Tamamen sessiz Lindsey'yle beni iskeletlerin, hayaletlerin ve korsanların arasından çimler boyunca sahne altına doğru takip ederlerken içimden inliyorum. Altıncı sahnede vasat bir punk grubu, *Thriller* şarkısını batırıyor. Gözlerimi kısarak bas davuluna bakıyorum. Renkli lenslerim eski numarama ait. "Grubun adı Alevli Zeytinler mi?"

Lindsey sinirle, "Gece Şeytanları," diye düzeltiyor.

"Bu aptalca bir isim," diyorum.

Calliope, "Zeytinler daha kötü olurdu," diyor. "Bu grubu görmek için ölüp bittiğini sanıyordum."

"Başka bir grup olacağını sanıyordum," diye homurdanıyorum.

Cricket, "Ah," diyor.

Bu inanmayan bir *ah* ve utancımı arttırıyor. Durumumu koruyup kendimi gruba vermeye çalışıyorum ama sevgilimin biraz önce Lindsey'ye pislik gibi davrandığına inanamıyorum. Cricket'in onun Lindsey'ye pislik gibi davrandığını gördüğüne inanamıyorum. Max daha fazla zarar veremeden Cricket araya girdiği için memnunum ama neden Cricket araya girdi? Ben araya girmeliydim. Turuncu güneş kavuruyor ve yine terliyorum. Peruğum ısıyı hapsediyor. Altta saçlarımın ne kadar kötü gözüktüğünü ve peruğu çıkarıp çıkaramayacağımı merak ediyorum. Nihayet, bir bulut güneşin önünden geçerken biraz rahatlıyorum. Hafifçe içimi çekiyorum.

Cricket, "Bir şey değil," diyor.

Sonra arkamda durduğunu fark ediyorum. Bulut sandığım şey esasında Cricket.

Tuhaf derecede ciddi bir şekilde gülümsüyor. "Rahatsız gözüküyordun."

Lindsey, "Bu grup çok kötü ve ayaklarım çok acıyor." diyor. "Hadi gidelim."

Telefonum cebimde titriyor. Max'ten mesaj gelmiş:

İlk yardımın ordaki Marx çimenliğindym. Sn nerdsn?

Planım Max ve Lindsey'yle birkaç saat takılıp akşam eve gitmekti. Cadılar Bayramı'nı çok seviyorum. Eskiden Castro, sokakları kapatıp yüz binden fazla insanı çeken çılgın partiler verirdi ama birkaç sene önce biri karışıklıkta öldü. Şehir sokakları kapatmayı bıraktı ve insanlara kendi mahallelerinde kalmaları öğütlendi. Yine de. Cadılar Bayramı'nda olunacak yerler arasında, kadın elbisesi giymiş eşcinsellerden oluşan bir kalabalıktan iyisi olamaz.

Ama artık Lindsey ve Max'le beraber takılmak istemiyorum. Ayrıca arkadaşımlla kalmak istiyorum ama Max'le iki haftadır yalnız kalmadım.

Hayır. Lindsey'yle kalmalıyım.

"Max mi?" diye soruyor.

"Evet. Buluşmaya hazır ama eve erken gideceğimizi söyleyeceğim."

"Eğer gitmezsen sinirlenir."

Cricket'a endişeyle bakarak, "Sinirlenmez." diyorum. Fakat Lindsey haklı. Ama bunu söyleyişi, durumu olduğundan daha kötü gösteriyor.

"Evet. Eh, onu çok uzun süredir görmedin. Aşk işlerini engellemeyeyim."

Keşke Lindsey, Cricket'ın önünde konuşmayı kesse.

Lindsey, "Sorun değil," diye devam ediyor. "Bir süre daha onlarla takılırım," derken Bell ikizlerine işaret ediyor. "sonra otobüsle eve dönerim. Yorgunum."

İnat yüzünden beni uzaklaştırıyor. Böyle olduğunda onunla baş etmenin kendisine istediği şeyi vermek dışında iyi bir yolu yok. "O zaman, şey, akşam konuşalım?"

"Hadi git," diyor.

Gitmeden önce gizlice Cricket'a bir kez daha bakıyorum. Keşke bakmasaydım. Çok üzgün gözüküyor. Beni durdurmak için her şeyi yaparmış ama kendi görünmez cinleri onu tutuyormuş gibi. Geveleyerek veda ediyorum. Çimenliğe doğru yürürken peruğumu çıkarıyorum. Çantam yok çünkü Lindsey asla çanta taşımaz, bu yüzden peruğu bir Japon akçaağacının dalına asıyorum. Belki biri peruğu bulup kostümüne ekler. Saçımı sallayıp gömleğimin üst düğmesini açıyorum, sonra da kollarını sıvıyorum. Daha iyi ama hâlâ kendime benzemiyorum.

Esasında daha çok kendime benziyorum. Çok açıkta kaldığımı hissediyorum.

Max ilk yardım istasyonuna dayanıyor ve beni gördüğünde omuzları rahatlıyor. Yalnız olduğuma memnun. Ama onu öpmek için uzandığımda yine geriliyor ve bu iliklerimin ürpermesine sebep oluyor. "Şimdi değil Lola."

Azarı beni üzüyor. "Bu şu andaki görünüşüm yüzünden mi?"

"Hâlâ onunla takılıyorsun."

Hayır, çünkü kıskanıyor. Yine terliyorum. Zaman kazanmak için, "Kiminle?" diye soruyorum.

"Örümcek. Kırkayak. Peygamberdevesi."

Max'in, Cricket'ın adıyla dalga geçişini duymak yüzümü ekşitmeme sebep oluyor. "Bu hiç komik değil. Önceden Lindsey'ye söylediğin şey de hiç hoş değildi."

Max kollarını kavuşturuyor. "Ne zamandır onunla görüşüyorsun?"

"Onunla görüşmüyorum. Sadece ona ve kardeşine rast-

* Cricket, cırcır böceği anlamına gelmektedir.

ladık, o kadar. Söz." Max'in sessizliği, "Yemin ederim, sen gelmeden yaklaşık üç dakika önce Lindsey'yle onlara rastladık," diye boşboğazca konuşmama sebep oluyor.

"Sana bakışı hoşuma gitmiyor."

"O sadece komşum Max."

"Amoeba'dan beri onu kaç kere gördün?"

Duraksıyorum ve gerçeği çarpıtarak söylemeyi seçiyorum. "Bazen hafta sonu onu penceremden görüyorum."

"Pencerenden mi? *Yatak odanın* penceresinden?"

Gözlerimi kısıyorum. "Sonra da perdelerimi kapatıyorum. O kadar."

"Lola, buna inanmıyorum..."

"Bana hiç inanmıyorsun!"

"Çünkü hep yalan söylüyorsun! Hâlâ benden bir şeyler sakladığını bilmediğimi sanma. Muir Ormanı'nda ne oldu Lola?"

"Ne?"

"Beni duydun. Nathan yemekte senin bana bir şey söylemeni sağlamaya çalışıyordu. Oradaydı, değil mi? Komşu çocuk."

"Aman Tanrım, sen delirmişsin. Sadece bir aile pikniği idi. Paranoyaklaşıyorsun ve kafandan bir şeyler uyduyorsun." Panikliyorum. *Nereden biliyor?*

"Öyle mi?"

"EVET!"

"Çünkü aramızdan biri şu anda çok gerilmiş durumda."

"Çünkü beni korkunç şeylerle suçluyorsun! Böyle bir konuda sana yalan söyleyeceğimi düşündüğüne inanamıyorum." *Aman Tanrım, cehennemi boylayacağım.* Ağlıyorum. "Neden seni aldatmaya hazır olduğuma bu kadar inanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de aynı seni iki kere görmediğim için. Senin hakkındaki hiçbir şey gerçek değil."

Kelimeleri kalbimi durduruyor.

Max çok ileri gittiğini görüyor. Bir büyü bozulmuş gibi ileri atılıyor. "Öyle demek istemedim. Çılgın kıyafetlerini çok sevdiğimi biliyorsun."

"Sen hep demek istediklerini söylersin," diye fısıldıyorum.

Uzun bir an boyunca şakaklarını ovuşturuyor. "Özür dilerim. Buraya gel." Kollarıyla beni sarıyor. Ona sıkıca sarılıyorum ama kayboluyormuş gibi geliyor. Ben de ondan özür dilemek istiyorum ama ona gerçeği söylemeye korkuyorum. Onu kaybetmek istemiyorum.

İki kişi âşık olduğunda, bu yürümeli. Yürümek *zorunda*. Koşullar ne kadar zor olsa da. Yazdığı tatlı şarkıları düşünüyorum, dairesinde sadece benim duymam için çaldığı şarkıları. Artık ebeveynlerime bağlı olmadığım zamanı, geleceği düşünüyorum. Gündüz kostümler, gece rock kulüpleri. İkimiz de başarılı olacağız ve bu birbirimiz sayesinde olacak.

Aşkımız bizi başarılı kılmalı.

Max boynumu öpüyor. Çenemi. Dudaklarımı. Öpücükleri aç ve sahiplenici. Max benim için doğru kişi. Birbirimizi seviyoruz, o yüzden doğru kişi olmak *zorunda*.

Max uzaklaşıyor. "Bu gerçek kimliğim. Bu senin gerçek kimliğin mi?"

Başım dönüyor. "Gerçek kimliğim."

Ama kelimeler dudaklarımda bir korku tadı bırakıyor. Yeni bir yalan tadı.

yirmi ikinci bölüm

Ayla Max'i konuşuyorum ama bu hiç tatmin edici değil. Ayın ışığı, Cricket'in penceresine tuhaf bir parıltı yansıtıyor. "Max benim sıradan şeyler giymemden hoşlanmıyor ama kavga ettiğimizde her zamanki görünüşümü bana karşı kullanıyor. Asla olmama ihtiyaç duyduğu şey olamıyorum."

Ay, bir bulut örtüsüyle kararıyor.

"Pekâlâ, ona yalan söyledim. Ama ne kadar kıskanç olduğumu gördün. Bu beni yalan söylemek zorundaymışım gibi hissettiriyor. Üstelik başka bir erkekle arkadaş olma hakkımı savunmak zorunda olmamalıyım."

Bekliyorum. Gökyüzü hâlâ karanlık.

"Kabul. Kim-olduğunu-bilirsin ile olan durum tuhaf. Belki de... Max ve Calliope çok yanılmıyordur. Ama zaten Max'in güvenine sahip değilim, o yüzden ona güvenmemi nasıl bekleyebilir? Ne demek istediğimi anlıyor musun? Ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlıyor musun?" Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen, söyle. Ne yapmalıyım?"

Göz kapaklarımın arkasındaki ışık hafifçe artıyor. Gözlerimi açıyorum. Bulutlar hareket etmiş ve Cricket'in penceresi ay ışığıyla aydınlık.

"Çok kötü bir espri anlayışın var."

Aydın ışığı hareket etmiyor. Bunun nasıl olduğunu anlamadan kendimi masamdan bir avuç firkete alırken buluyorum. Firketeleri Cricket'in camına atıyorum. *Tak! Tak! Tak tak!* Yedi firkete sonra Cricket penceresini açıyor.

"Şeker mi, şaka mı?" diyorum.

"Bir şey mi oldu?" Cricket uyuklu ve dalgın. Ayrıca üzerinde sadece boxer şortu, bileklikleri ve lastikleri var.

AMAN TANRIM. SADECE BOXER ŞORTU GİYİYOR.

"Hayır."

Cricket gözlerini ovuşturuyor. "Hayır mı?"

VÜCUDUNA BAKMA. SAKIN VÜCUDUNA BAKAYIM DEME.

"Bu akşam eğlenceli bir yere gittiniz mi? Ben evde kalıp şeker dağıttım. Nathan her zaman aldığı Tootsie Pops, Dots ve limon aromalı o Tootsie Roll'lar gibi ucuz şekerlerden değil de kaliteli, markası bilinen çikolatalar almış. Herhalde sizin eve de bir sürü çocuk gelmiştir, değil mi?"

Cricket bana boş boş bakıyor. "Beni şekerler hakkında konuşmak için mi uyandırdın?"

"Dışarısı hâlâ çok sıcak, değil mi?" deyiveriyorum. SONRA DA ÖLMEK İSTİYORUM.

Çünkü Cricket vücudunun neredeyse çıplak olduğunu fark ettiği için donakalıyor. Kesinlikle vücuduna bakmıyorum, bakmıyorum, bakmıyorum. Hem de hiç.

"Hadi yürüyüşe gidelim!"

Haykırışım onu harekete geçiriyor. Soğukkanlı davranmaya çalışarak görüş alanımdan çekiliyor. Karanlığın içinden, "Şimdi mi?" diye sesleniyor. "Saat, şey, saat sabahın ikisi."

"Biriyle konuşmaya ihtiyacım var."

Cricket yine beliriyor. Pantolonunu bulmuş. Üzerinde. Kızarıyorum.

Bir an dediğimi düşünüyor, başından bir tişört geçiriyor, sonra başını sallıyor. Ebeveynlerimin odasıyla Norah'nın geçici odasının önünden geçip sessizce aşağı iniyorum ve kimse fark etmeden sokağa varıyorum. Cricket çoktan orada. Üzerimde sushi desenli pijama altı ve beyaz bir atlet var. Onu tekrar tamamen giyinik görmek beni yeteri kadar giyinmemiş gibi hissettiriyor ve çıplak tenimi incelediğini fark ettiğimde bu his artıyor. Sokağımızın köşesine kadar yokuş çıkıyoruz. Nasıl oluyorsa, ikimiz de nereye gideceğimizi biliyoruz.

Şehir sessiz. Cadılar Bayramı'nın gürültülü ruhu uykuya dalmış.

Bizi Dolores Park'tan ayıran daha da büyük yokuşa geliyoruz. Yukarı kadar seksen basamak var. Saymıştım. Yaklaşık yirmi basamağı çıktıktan sonra Cricket duruyor. "Bana aklında ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa bana tahmin mi ettireceksin? Tahmin oyunlarında iyi değilimdir. İnsanlar demek istediklerini söylemeli, diğer insanların tahminler yürütmesine sebep olmamalı."

"Özür dilerim."

Uzun zamandır ilk defa gülümsüyor. "Hey. Özür dilemek yok."

Ben de gülümsüyorum ama gülümsemem kayboluyor. Onunki de soluyor. "Sorun Max mi?"

Kısık sesle, "Evet," diyorum.

Yavaşça yine merdivenleri çıkıyoruz. "Bugün beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Takıldığımızı bilmiyor, değil mi?"

Sesindeki hüznün daha yavaş çıkmama sebep oluyor. Kollarımı kendime sarıyorum. "Hayır. Bilmiyordu."

Cricket duruyor. "Benden utanıyor musun?"

"Senden neden utanayım ki?"

Ellerini ceplerine koyuyor. "Çünkü havalı değilim."

Afallıyorum. Cricket, Max'le aynı şekilde havalı değil ama tanıdığım en ilginç insan. Nazik, zeki ve çekici. Üstelik de iyi giyiniyor. Cricket GERÇEKTEN iyi giyiniyor. "Nasıl böyle düşünebilirsin?"

"Hadi ama. O seksi bir rock tanrısı, ben ise komşu çocuğuyum. Hayatını buz pateni sahalarının kenarında geçirmiş aptal, bilim meraklısı bir inek. Kız kardeşiyle beraber."

"Sen... Sen inek değilsin Cricket. Üstelik olsan bile, bunun nesi kötü ki? Ayrıca ne zamandan beri bilim *aptalca*?"

Olağandışı derecede sinirli gözüküyor.

"Ah, hayır," diyorum. "Lütfen bana bunun büyük büyük vesaire deden hakkında olmadığını söyle. Çünkü bunun hiçbir önemi..."

"Çok önemi var. Evimizi, Calliope'nin eğitimini, üniversitemi, şimdiye kadar sahip olduğum her şeyi karşılayan miras bizim değildi. Alexander Graham Bell ünlü olduktan sonra ne yaptı biliyor musun? Hayatının geri kalanını Kanada'nın uzak bir köşesinde saklanarak geçirdi. Yaptığı şeyden utanarak."

"O zaman neden yaptı?"

Cricket elini saçlarının arasından geçiriyor. "Hata yapan herkesle aynı sebepten. Âşık olmuş."

"Ah." Bu içimi acıtıyor. Neden bu kadar acıttığını bile bilmiyorum ama acıtıyor.

"Kadının babası zengin ve güçlüymüş. Alexander değilmiş. Telefon için fikirleri varmış ama bu fikirlerin işlemlerini sağlayamıyormuş. Babası, Elisha Gray diye birinin telefonun patentini almak üzere olduğunu keşfetmiş, o yüzden Elisha'yla ayın gün patent ofisine gidip fikrini çalmışlar, ofise sunmuşlar ve oraya ilk kendilerinin geldiğini iddia etmişler. Alexander, Amerika'daki en zengin insanlardan biri olmuş ve büyük büyük büyükannemle evlenmesine izin verilmiş. Elisha kandırıldığını fark ettiğinde

çok geç olmuş.”

Hayret içindeyim. “Bu korkunç.”

“Tarih kitapları yalanlarla dolu. Savaşı kim kazanırsa hikâyeyi o anlatıyor.”

“Ama Alexander yine de zeki bir adammış. Yine de mucitmiş. O kadarını gerçekten de almışsın. Hayat ne elde ettiğin değil, elde ettiğinle ne YAPTIĞINDIR.”

“İşe yaramayan şeyler yapıyorum.” Sesi monoton. “Bu da aynı derecede kötü. İşe yarayacak bir şey yaratmalıyım, geçmişî telafi edecek bir şey.”

Sinirleniyorum. “Sence genetiğin hayatımda böyle bir rolü olduğuna inansaydım ne olurdu? Biyolojik ebeveynlerim bazı kararlar verdiği için benim hayatımın, benim hayallerimin de işe yaramadığını düşünsem? Bunun beni nasıl etkileyeceğini biliyor musun? Bunun beni nasıl ETKİLEDİĞİNİ biliyor musun?”

Cricket mahvolmuş durumda. “Düşünmüyordum, özür dilerim...”

“Dilemelisin. Bir yeteneğin var ve bu yetenekten şüphe ediyorsun.” Düşüncelerimi toplamak için başımı iki yana sallıyorum. “Böyle bir utancın kim olduğunu belirlemesine izin veremezsin. Sen ismin değilsin. Kararların sana ait.”

Bana bakıyor.

Ben de ona baktığımda bütün duyularım dolup taşıyor. Aramızdaki enerji o kadar hızla sekiyor ki beni korkutuyor.

Bakışımızı bozuyorum.

Yukarı kadar kalan yolu da çıkıyoruz. Bütün şehir önümüzde uzanıyor. Sırayı bozan evler, altın renkli tepeler, yüksek binalar, parıltıyan koy. Büyüleyici. Manzaraya bakan boş bir asfalt köşesine oturuyoruz. Burası birinin evinin sokağı ama kimse bizi görmez. Üzerimizde sallanan okaliptüs ağacı rahatlatıcı kokusunu gece havasına yayıyor

Cricket uzun ve yavaş bir şekilde havayı içine çekiyor. Sonra hafifçe inleyerek nefesini bırakıyor. "Bunu özlemi-
şim. Okalıptüs hep bana evimi hatırlatıyor."

İçim ısınıyor çünkü Berkeley'deki ikinci hayatına rağ-
men hâlâ burayı evi olarak görüyor. "Biliyor musun," di-
yorum, "ben küçükken ebeveynlerim giyiniş tarzımdan
utanıyordu."

"Gerçekten mi? Bunu beklemezdim."

"İnsanların beni ONLARIN öyle giydirdiğini düşün-
ceklerinden çok korkuyorlardı. EŞCİNSELLERİN takma
kirpik ve simlerle beni bozduğunu düşüneceklerini."

Cricket gülüyor.

"Ama benim böyle olduğumu öğrendiler ve kabullen-
diler. Destekleri bana biraz özgüven sağladı. Sonra o yaz,
sen bana kendimi kabullenmeyi öğrettin. Diğer insanların
neler dediğini önemsememeyi. Sonra durumlar hiç de fena
değildi."

"Ben mi öğrettim?"

"Evet, sen. O yüzden şu anda sana bunu söylüyorum.
Yaptığın o mekanik kuşu *asla* unutmayacağım. Sadece sen
kafesinin kapısını açtığında öten kuşu?"

"Bunu hatırlıyor musun?" Çok şaşıyor.

"Ya da elli adımda kalemleri tıraş eden o karmaşık dü-
zenli makine? Ya da kurması yirmi dakika süren ama bir
dakikada sona eren çılgın Doritos treni? İnanılmazdı. Bir
şeyin pratik olmaması, yaratmaya değer olmadığı anlamı-
na gelmez. Bazen güzellik ve gerçek hayat sihri yeterli."

Bağdaş kurarak ona dönüyorum. "Marie Antoinette el-
bisem gibi. Pratik değil ama... Sadece bir an, dansa başka
kimsemin giymediği ve herkesin hatırlayacağı güzel, süslü
bir elbiseyle gitmek... Bunu istiyorum."

Cricket koyun öteki tarafındaki şehir ışıklarına doğru
bakıyor. "Dansa öyle gideceksin. Buna sahip olacaksın."

"Senin yardımın olmadan değil." Onu arkadaşça itmek istiyorum ama onun yerine sözel bir sataşmayla yetiniyorum. "Ee, yarın *paniyerlerime* başlayacak mısın bakalım?"

"Çoktan başladım bile." Yine gözlerime bakıyor. "Bu gece de evde kaldım. Ama şeker dağıtmadım."

Duygulanıyorum. "Cricket Bell. Tanıdığım en iyi erkek-sin."

"Evet." Homurdanıyor. "İyi erkek."

"Ne?"

"Tek sevgilimin benden ayrılırken söylediği şey buydu."

"Ah." Afallıyorum. Nihayet, sevgilisinden bahsediyor. "Bu... Bu gerçekten ama *gerçekten* aptalca bir sebep."

Cricket öne kayınca dizi neredeyse benimkine değiyor. Neredeyse. "Bu olağandışı değil. Ne de olsa iyiler kaybeder."

Kendini hor görürken, bu sözle Max'e laf ediyor ama duymazlıktan geliyorum. "Kimdi?"

"Calliope'nin arkadaşlarından biri. Geçen sene."

"Artistik buz patencisi mi?"

"Sosyal çevrem artistik buz patencilerinin çok ötesine geçmiyor."

Bu haber beni mutsuz ediyor. Buz patencileri çok güzel oluyor. Ayrıca yetenekli. Üstelik atletik olarak başarılı. Kalbim kulaklarımda gümbürdemeye başlıyor, ayağa kalkıyorum. "Eve gitmem gerek."

Cricket bileğine bakıyor ama saati üzerinde değil. "Evet, sanırım çok geç oldu. Veya çok erken." Sokak köşemize kadar seksen basamak indikten sonra Cricket birdenbire duruyor. "Ah, olamaz. Sen Max'le ilgili konuşmak istemiştin Hâlâ..."

Aya doğru bakarak sözünü bölüyorum. "Bence bu gece konuşmamız gerekiyordu." Ay son dördünde, neredeyse

dolunay olmak üzere. "Ben Max hakkında konuşmamız gerektiğini sanıyordum ama yanılmışım. Senin hakkında konuşmamız gerekiyordu." Ayaklarıma işaret ediyorum.

BELL kelimesinin üzerinde duruyorum.

Telefon şirketi Pacific Bell'i temsilen ızgaranın üzerine yazılmış. Bunlar her yerde, her sokakta. "Görüyor musun?" diyorum.

"Dolores Sokağı'nı her gördüğümde aklıma sen geliyorsun." Kelimeleri ağzından dökülüveriyor. "Dolores Park. Dolores Sefarethane'si. Bu mahallede her yerdesin, bu mahalle *sensin*."

Gözlerimi yumuyorum. Böyle şeyler dememeli ama durmasını istemiyorum. Benim için çok önemli olduğunu reddetmek imkânsız. Buna isim koymaya cesaretim yok. Henüz değil. Ama hisler orada. Gözlerimi açıyorum ve... Gitmiş.

Hızla evinin basamaklarını çıkıyor.

Cadılar Bayramı'nda kaybolan bir ruh daha.

yirmi üçüncü bölüm

Yeni şeyler denemeyi seviyorum. Mesela lise birde vegan olmam gibi. Bu sadece üç gün sürdü çünkü cheddar peynirini özledim ama denedim. Ayrıca mağazalarda sürekli şapkalar deniyorum. Üzerimde iyi durmasını sağlayamadığım tek şey şapkalar ama deneyip duruyorum çünkü bir gün doğru şapkayı bulacağıma eminim. Belki bana yakışacak olan, sahte şakayıklarla dolup taşan eski moda bir şapka olur ya da belki kırmızı bir bandanayla süslenmiş fötr bir şapka.

Bulacağım. Sadece şapkaları denemeye devam etmem gerekiyor.

O yüzden Lindsey saçlarımı bukle yapacak bir şey bulmak için yeterince uğraşmadığımı söyleyince bu beni sınır ediyor. Postişlerimi bukle yapacak bir şey. Lindsey kimyasal denklemleri eşitleirken, ben de beyaz saçlarımı uygun boyuttaki buklelere bükmek için Lindsey'nin annesiyle babasının elde kullanılan buhar makinesini kullanıyorum. Sonradan postişleri sprey yapıştırıcıyla Marie Antoinette peruğuma tutturacağım. Ama önce aptal bukleleri yapmam gerekiyor.

“Daha büyük bir şeyin yok mu? Veya küçük?” Önümde uzanan silindir şekillere işaret ediyorum: kalemler, keçeli kalemler, bardaklar, hatta monoküler bir casus dürbünü. Hiçbiri doğru boyutta değil.

Lindsey ders kitabının bir sayfasını çeviriyor. “Ben bilemem. Senin peruğun. Daha çok uğraş.”

Odasını tarıyorum ama hiçbir şey bulamayacağımı biliyorum. Odası o kadar düzenli ki eğer böyle bir şeye sahip olsaydı çoktan görürdüm. Lindsey’nin duvarları klasik Nancy Drew kitaplarının sırtlarının sarısına boyalı. Bütün Nancy Drew koleksiyonu, kitaplığının üst raflarında düzgün sıralar halinde dizili ve altlarında da alfabetik olarak yazarın *Tarihin En Büyük Casusları*, *Aptallar İçin Dedektiflik ve Suçla Savaşma Sanatı* gibi diğer kitapları duruyor. Yatağının yanındaysa dört yıllık *Casusluk Zekâsı* dergileri ve istediği parçaları gösteren post-it notlarıyla işaretlenmiş bir düzine *Casus Aletleri* kataloglarıyla dolu, titizce düzenlenmiş dergilikler var.

Ama odasında başka silindir şeklinde obje yok.

Peruk takmış olan haber sunucusu, “Gecenin en çekişmeli yarışında, New York senatörü Joseph Wasserstein hâlâ koltuğundan vazgeçmemek için savaşıyor,” diyor. Bugün seçim günü ve Lim evinde kablolu yayın olmadığı için her kanalda sıkıcı programlar var. Televizyonun açık olmasının tek sebebi, Bayan Lim’in yüksek sesle açtığı Neil Diamond sesini bastırmak istememiz. Neil Diamond, simli gömlekler giyen çok yaşlı bir pop şarkıcısı. Parıltılı kıyafetleri bile benim Neil Diamond’ı sevmeme yetmez fakat Bayan Lim’e bunu asla söylemem. Restoranda harika Kore barbeküleri yapmadığı zamanlar, Neil Diamond’ın en büyük ikinci hayran sitesinde blog yazıları yazıyor.

Haber sunucusuna işaret ediyorum. “Eminim o adam bana yardımcı olabilir. Kafasındaki o saçma peruğun gerçek

gözüküğünü mü düşünüyor?" Kanal, Senatör Wasserstein ve ailesinin son sayımları beklemesini göstermeye başlıyor. Senatör'ün karısının o kuaförden çıkmış mükemmel saçları ve o politikacılara özgü dişleri gösteren gülümsemesi var ama ergen oğlu rahatsız duruyor ve ortama ait gözüküyor. Esasında yakışıklı sayılır. Bunu söyleyince Lindsey ek-rana bakıyor. "Tanrım. Çok öngörülebilir birisin."

"Ne?"

"Çocuk çok mutsuz gözüküyor. Sadece kızgın gözükten erkekleri beğeniyorsun."

"Bu doğru değil." Televizyonu kapadığımda Neil'in ses titreşimleri zemini sarsıyor.

Lindsey gülüyor. "Evet, Max sevimli gülümsemesiyle tanınır zaten."

Kaşlarımı çatıyorum. İki pazar geçti ve ikisinde de kah-valtı yapmadık. Max, Cadılar Bayramı'ndan sonraki sabah aradı ve bana gelmeyeceğini söyledi. Ne o pazar ne de sonraki herhangi bir pazar. Sürekli denetlenmekten yorulduğu için onu suçlayamam. Ebeveynlerime Max'in daha fazla konser ayarladığını söyledim. Norah yüzünden bunu daha fazla sorgulayamayacak kadar yıpranmış durumdalar. Doğruyu söylemek gerekirse, umarım ebeveynlerim kahvaltının bir gereklilik olduğunu öylece unuttur.

Max'i tuhaf zamanlarda görüyorum. Onu sinemada hafta sonu vardiyasından önce, yemek molam sırasında, bir kere de okuldan sonra onun dairesinde gördüm. Ebeveynlerim Lindsey'de olduğumu sanıyordu. Ama Cricket çok fazla gördüm. *Paniyeri* sadece bir gece ve son prova için evimde geçirdiği bir akşamüstü içinde bitirdi. *Paniyer* çok büyük ve harika. *Paniyeri* giymek, yatay bir gökdelemin iskeletini giymeye benziyor.

Korseyi de bitirdim, o yüzden artık işin en iyi kısmı üzerinde çalışıyorum: elbisenin kendisi. Cricket kumaşı

ölçmeme ve kesmeme yardım etti. Anlaşılan matematik ve fen konusunda becerikli olmanın yanı sıra Calliope'nin sürekli düzeltilmesi gereken kostümleri yüzünden dikiş hakkında da bir şeyler biliyormuş. .

Calliope'yle sadece bir kere daha karşılaştım. Yine okuldan önce olan bir olaydı fakat bu seferki tesadüfiydi. Calliope evinden çıkarken ve geldiğimi görmezken bana çarptı. En azından bence tesadüfiydi. Koşarak uzaklaşmadan önce, "Uzak durmayı beceremiyorsun, değil mi?" diye homurdandı.

Çürüyen kolumu ovarken, "BURADA YAŞIYORUM!" dedim.

Calliope beni duymazlıktan geldi.

Ama Cricket'la projemle çok meşgul olduğumuzdan arkadaş olmamız daha kolaylaşıyor. Sadece Cricket ilk defa geldiğinde rahatsız bir an oldu. Odamı toplamayı akıl etmemiştim ve odanın ortasına atılmış parlak pembe bir sütyen vardı. Cricket sütyeni gördüğünde sütyenle aynı pembe tonuna büründü.

Dürüst olmak gerekirse ben de döndüm.

Cricket. Bir saniye.

Peruğumu bukle yapmak için TAM DA neye ihtiyacım olduğunu biliyorum. Lindsey'ye, "Hemen dönerim," deyip aşağı koşuyorum, Bayan Lim aile bilgisayarında oturuyor. Sesimi Neil'inkinden daha fazla yükseltiyorum. "Süpürmeniz nerede?" Sonra, "Hiçbir şey kırmadım," diye ekliyorum.

"Orada." Bayan Lim dalgın bir hareketle koridordaki dolaba işaret ediyor. "Forumda bilerek çıkıntılık yapan bir tip var. Wayne Newton'ın, Neil Diamond'dan daha iyi olduğunu söylüyor. İnanabiliyor musun?"

"Tamamen saçmalık." Süpürgeyi alıyorum. Cricket'ın dosyamı almak için kullandığına çok benziyor. Yukarı

fırlayıp süpürge sapını Lindsey'ye uzatıyorum. "İşte! Mükemmel genişlikte."

Lindsey gülümsüyor. "Ayrıca aynı anda birden fazla tutama buhar tutmamız için bir sürü yer var. Güzel."

"Yardım mı edeceksin?"

"Tabii ki." Tanrı'ya şükür yardım ediyor çünkü bu korkunç ve zaman alıcı bir iş. "Seni sevdiğim için şanslısın Lola."

Bir tutam daha bukle olmadan haliya düşünce çılgınlığını bastırıyorum. Lindsey bitkin, vurdumduymaz bir şekilde gülünce bu benim de gülmeme sebep oluyor. "Bu gerçekten de şimdiye kadar aklıma gelen en kötü fikirlerden biri," diyorum.

"En kötü fikirlerden biri değil. En kötüsü." Onun kıvırttığı tutam da yere kayıyor. "AHH!" diyor ve gülmekten iki büklüm oluyoruz. "Cricket'in haklı olduğunu ve 'güzelliğin gösterilen çabaya değeceğini' umalım."

Tren çarpmış gibi hissediyorum. "Bunu ne zaman söyledin?"

Lindsey'nin kahkahası kayboluyor. "Ah. Şey. Pazar akşamı."

"Pazar mı? Geçtiğimiz pazar? Pazar günü Cricket'la mı konuştun?"

Lindsey gözlerini yeni bir beyaz saç tutamına dikeyyor. "Evet, şey, dışarı çıktık."

Süpürgeyi bırakıyorum. "NE?"

Hemen, "O şekilde değil," diyor. "Yani, grup içinde takıldık. Arkadaş olarak."

Beynim bulanıyor. "Ne grubu? Kim?"

"Onunla ve Calliope'yle bowling oynamaya gitmek isteyip istemediğimi sordu. Bir de... Charlie'yle. Sen isteydin, yani meşguldün. O yüzden sana sormadık."

Konuşma yetimi kaybetmiş durumdayım. Lindsey süpürgecinin benim tarafımdaki ucunu kaldırıp elime koyuyor. Hissizce tutuyorum. "Dehşet Francisco'sunda, sen Max'le buluşmaya gittikten sonra onlara Charlie'yi anlatmıştım," diye devam ediyor. "Niye bilmiyorum. Öylece ağzımdan dökülüverdi. Belki de sen yine Max'lesin ve ben yalnızım diye üzgündüm."

Suçluluk. Suçluluk, suçluluk.

"Her neyse, Cricket, Charlie'yle başta grup içinde arkadaş olarak takılsam iyi olur diye düşündü. Anla işte. Daha kolay olsun diye."

BU BENİM FIKRİMDİ. BENİM!

"O yüzden bowling oynamaya gittik ve eğlendik."

Hangisinin daha çok canımı yaktığına emin değilim: Bundan şimdiye kadar bahsetmemesi mi, bensiz Cricket'la takılması mı, Calliope'yle takılmış olması mı, yoksa Cricket'ın benimle aynı dâhiyane fikri bulup bunun için takdir görmesi mi?

Pekâlâ, benim fikrim çifte bir randevuydu ve Cricket tabii ki kız kardeşiyle çıkmıyor. AMA YİNE DE. İşe yaramışa benziyor fakat ben orada değildim. Üstelik Lindsey'nin en iyi arkadaşı benim. "Ah. Bu... Bu harika Lindsey."

"Özür dilerim. Sana daha önce söylemeliydim. Ama ikizlerle takılmam hakkında nasıl hissedeceğini bilmiyordum ve gerçekten de gitmek istiyordum. Sen de meşguldün. Son birkaç aydır çok meşgulsün."

Max'le tanıştığından beri. Bunu söylese de olurdu. Tekrar işime bakıyorum. "Hayır, gittiğine memnun oldum. Charlie'yle iyi vakit geçirdiğine sevindim." Bunun yarısı doğru.

Lindsey tedirginlikle, "İkizlerle de iyi vakit geçirdim," diyor. "Calliope rahatladığında eğlenceli olabiliyor. Çok fazla baskı altında."

"Hı hı. Öyle söylüyorlar."

"Gerçekten Lo, bir zamanlar olduğu zalim kız değil. Sadece korumacı davranıyor."

Lindsey'ye dik dik bakıyorum. "Kardeşi üniversitede. Bence kendi başının çaresine bakabilir."

"Cricket artık kendi fikrini belirtiyor. Bazen tuhaf bir şekilde konuşsa da," diye ekliyor, "seni hiçbir zaman bilecek kırmadığını biliyorsun. Sen yokken hakkında yüzlerce soru soruyor. Max hakkında da. Senden hoşlanıyor. Senden *hep hoşlanıyordu*, hatırlasana."

Buharla bukle yapmayı kesiyorum.

Hızla, "Bunu söylediğim için beni paylamamı istemiyorum," diyor, "ama senin de Cricket Bell'den hoşlandığın oldukça açık."

Sanki boğazıma bir şey takılmış gibi. Yutkunuyorum. "Peki neden böyle düşünüyorsun?"

Lindsey buhar makinesini elimden alıyor. "Çünkü gözlem yeteneği olan herkes hâlâ onun için yanıp tutuştuğunu görebilir."

Yemek masasını kurarken Amerikan servisimin altına sıkıştırılmış bir gazete kupürü buluyorum. Andy yine yapacağını yapmış. Bu ergenler arasında cinsel yolla bulaşan hastalıkların artışıyla ilgili bir yazı. Yazıyı geri dönüşüm çöpüne atıyorum. Ebeveynlerim seks yaptığını biliyor mu?

Max'in benden önce birçok kızla, birçok *kadınla* yattığını biliyorum. Ama test yaptırdı. Sağlıklı. Yine de bu gizemli kadınlar aklımdan çıkmıyor. Max'i barların karanlık köşelerinde, dairesinde ve şehrin çeşitli yerlerindeki yataklarda gözcü çekici kadınlarla hayal ediyorum. Mest olmuş ve delicesine tutkulu. Max gerçeğin çok daha az heyecanlı olduğunu temin ediyor. Ona neredeyse inanacağım

İşe gitmeyeceğim bu akşam. Amphetamine'in, yaşımdın girmeye yetmediği Honey Pot bürlesk barında konser verecek olması da hiç yardımcı olmuyor. Bunun beni rahatsız etmemesine çalışıyorum. Bürleskin bir sanat formu olduğunu biliyorum ama beni huzursuz ediyor. Küçük hissettiyor. Küçük hissetmekten nefret ediyorum.

Ama bu akşam beni endişelendiren çok fazla şey var.

Cuma günü. Cricket bu hafta sonu eve gelecek mi?

Lindsey'nin sözleri bütün hafta boyunca kafamda dönüp durdu. Böyle hissetmem nasıl mümkün olabilir? Nasıl Cricket'tan hoşlanıp bir yandan hâlâ Max'le olan ilişkimle ilgili endişelenebilirim? Sevgilimle aramızın iyi olmasını istiyorum. İlişki basit olmalı. Başka bir karmaşa istemiyorum. Cricket'tan hoşlanmak *istemiyorum*.

Yemek sırasında Andy ve Nathan, sebzeli böreğin üzerinden birbirlerine endişeli bakışlar atıyorlar. Andy nihayet, "Bir sorun mu var Lo?" diye soruyor. "Çok dalgın gözüküyorsun."

Bakışlarımı Bell ailesinin ön verandasını zar zor görebildiğim pencereden mutfığa çeviriyorum. "Ne? Evet. Her şey yolunda."

Ebeveynlerim şüpheyle bana bakarken, Norah içeri gelip masaya oturuyor. "Arayan Chrysanthemum Bean'di, hanı şu ördek sesli. Yarın haftalık kazıkazanlarını almadan önce fal baktırmaya gelecek."

Nathan yüzünü buruşturup böreğinin üzerine biber serpiyor. Ve daha çok serpiyor. Daha da çok serpiyor.

Andy oturduğu yerde kıpırdanıyor. Nathan'ın çok fazla biber ekleyerek yemeklerini mahvettiğinden şikâyet eder hep.

Norah kardeşine, "Tanrım. Kes şunu," diyor. "Andy'nin tansiyonunu çıkartıyorsun. BENİM de tansiyonum çıkartıyorsun."

Andy sertçe, "Sorun değil," diyor. Fakat bunun onu mahvettiğini görebiliyorum.

Norah ve kısıtlı paralarını çay yaprağı fallarına veya kazıkazanlara harcamaması gereken müşterileri geldiğinden beri rahat bir yemek yiyemedik. Uzun bir silüetin yan evin basamaklarını koşarak çıktığını görecektir zaman zarfında kafamı çeviriyorum. O kadar hızlı doğruluyorum ki herkes kargaşaya neyin sebep olduğunu görmek için tartışmayı kesiyor. Cricket ev anahtarını bulmak için ceplerini yokluyor. Pantolonu normale göre daha dar. Bunu fark ettiğim an, hislerimin gerçekliğinin beni alaşağı ettiği an oluyor.

Şehvet.

Anahtarını bulduğu sırada ön kapı açılıyor. Calliope, Cricket'ı içeri alıyor. Sandalyemde geri yaslanıyorum. Sandalyemden biraz kalktığımı fark etmemişim bile. Andy boğazım temizliyor. "Cricket iyi gözüküyor."

Yüzüm yanıyor.

"Acaba kız arkadaş var mı?" diye soruyor. "Biliyor musun?"

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

Nathan gülüyor. "İkinizin bir zamanlar *yanlışlıkla* yürüyüş yaparken karşılaştığınızı hatırlıyorum da..."

Andy, Nathan'a hızlı bir bakış atınca Nathan çenesini kapatıyor. Norah pis pis sırtıyor. Demek ki utanç verici aşkımızı herkes görüyordu. Harika.

Ayağa kalkıyorum. "Yukarı çıkacağım. Ödevim var."

Andy, "Cuma gecesi mi?" derken Nathan da, "Önce bulaşıklar," diyor.

Tabaklarımı lavaboya götürüyorum. Cricket ailesiyle yemek mi yiyecek, yoksa doğrudan yatak odasına mı çıkacak? Bulaşıkları o kadar sert ovalıyorum ki meyve bıçağıyla kendimi kesiyorum. Sessizce tıslıyorum.

Üçü de aynı anda, "İyi misin?" diyorlar.

“Kendimi kestim. Ama kötü değil.”

Nathan, “Dikkatli ol,” diyor.

Ebeveynler aşikâr şeyleri belirtmekte çok başarılı. Ama yavaşlayıp başka bir olay olmadan bulaşıkları ovalamayı bitiriyorum. Bulaşık makinesi gürülderken yukarı koşup odama dalıyorum. Omuzlarım çöküyor. Işığı kapalı.

Sakin ol, o sadece Cricket.

Marie Antoinette elbiseme pili dikerek kendimi meşgul ediyorum. Yirmi dakika geçiyor. Otuz, kırk, elli, altmış.

Cricket ne yapıyor?

Bell’lerin aşağı ışıkları açık, o yüzden bütün aile televizyonun önünde bilmem ne maratonunu izliyor olabilir. Her neyse. Konsantre olamıyorum ve artık kızgınım. Burada olmadığı için Cricket’a, bunu umursadığım için de kendime kızgınım. Makyajımı siliyorum, lenslerimi çıkarıyorum, önce perdelerimi kapamaya özen göstererek pijama-mı giyiyorum ve yatağa yığılıyorum.

Saat 21:37’yi gösteriyor. Max’in grubu henüz çalmaya başlamadı bile.

Tam da daha fazla ezik hissedemeyeceğimi düşünürken.

Zihnimde görüntüler belirirken dönüp duruyorum: Cricket, Max, midye kabuklarının içinde oturan bürlesk dansçılar. Nihayet huzursuz bir uykuya dalarken pence-remden hafif bir tak sesi geliyor. Gözlerim aniden açılıyor. Bunu rüyamda mı gördüm?

Pencerem yine tak diyor.

Yataktan fırlayıp perdemi açıyorum. Cricket Bell pence-re pervazında oturuyor, ayakları evinin önünde sallanıyor. Bir elinde ufak bir şey var, diğer eli de başka bir şey atmak üzere havada. Penceremi açıyorum ve Cricket’ı bütünüyle gördüğümde binlerce bastırılmış duygu içimde patlıyor.

Cricket’tan hoşlanıyorum. O şekilde.

Yine.

Cricket elini indiriyor. "Çakıl taşım yoktu."

Kalbim boğazıma sıkışmış gibi. Yutkunuyorum. "Ne atıyordun?" Gözlerimi kısıyorum ama ne attığını çıkartamıyorum.

"Gözlüğünü tak da gör."

Geri geldiğimde Cricket attığı şeyi havaya kaldırıyor. Gülümsüyor.

Spot altında hissederek ben de gülümsüyorum. "Bir kutu kürdanla ne yapıyorsun?"

Cricket gülmeden, "Küp peynirlerden parti tepsileri hazırlıyordum," diyor. "Neden ışığın kapalıydı?"

"Uyuyordum."

"Daha saat on buçuk bile değil." Bacakları sallanmayı kesiyor. "Bu gece ateşli bir randevun yok muydu?"

Bu konuyu açmak istemiyorum. "Biliyor musun," bacaklarına işaret ediyorum, "eğer bacaklarını uzatsan eminim benim evime deşebilirsiniz."

Cricket bunu deniyor. Bir metre kadar uzakta kalıyorlar. Tekrar gülümsüyorum. "Yeterince uzun gözüküyorlardı."

"Ah, evet. Cricket ve zürafa gibi uzun bacakları. *Zürafa gibi* uzun vücudu."

Gülüyorum, onun da gözleri parlıyor. "Sadece evlerimiz daha yakın olmalı," diyorum. "Orantıların mükemmel."

Cricket bacaklarını uzatmayı bırakıp dikkatle bana bakıyor. Bu an o kadar uzun sürüyor ki bakışlanımı çevirmek zorunda kalıyorum. Cricket de bir keresinde vücudumu mükemmel bulduğunu söylemişti. Bunu hatırladığım ve istemedenden bir şey açık ettiğim için kızarıyorum. Cricket nihayet konuşuyor. "Bu durumdan hiç memnun değilim." Bacaklarını içeri alıyor ve odasına girip gözden kayboluyor.

Çok şaşkınım. "Cricket?"

Hıştılar çıkardığını duyuyorum. "Beş dakika. Tuvalet molası falan ver."

Bu kötü bir fikir değil. Karanlıkta ne kadar gördüğünden emin değilim ama biraz makyajın zararı dokunmaz. Rimelin fırçasını kirpiklerime götürdüğümde bunun ne kadar da zekice olmadığını fark ediyorum. Makyaj yapmanın. Sevgilim olmayan biri için. Vişneli bir dudak parlaticısıyla yetiniyorum ama kokuyu aldığım anda sarsılıyorum.

Vişneli. Çay yaprakları. İlk aşk.

Elimle dudak parlaticısını silerek odama döndüğümde penceremden bir ŞAK sesi geliyor. Sonra Cricket'ın ne yapmak üzere olduğunu görüyorum. "Ah Tanrım! Hayır Cricket, yapma!"

"Ağırlığımı kaldırır. Sadece şu tarafı tut, tamam mı? Ne olur ne olmaz."

Sıkıca tutuyorum. Cricket dolabının raflarından birini çıkarmış ve bunu odalarımızın arasında köprü olarak kullanıyor.

Fazla yüksek sesle, "Dikkat et!" diye bağırdığımda köprü sallanıyor.

Ama Cricket gülümsüyor. "Sorun değil. Hallediyorum."

Hallediyor. Cricket tam benim tuttuğum noktaya doğru hızla ilerliyor. Yüzü benimkine çok yakın. "Artık bırakabilirsin," diye fısıldıyor.

Rafı sıkı tutmaktan ellerim zonkluyor. Gerileyip Cricket'a girmesi için yer veriyorum. Aşağı kaydığında bacağı boylu boyuna benimkine değiyor. Vücudum sarsılıyor. Çok uzun zamandır ilk defa birbirimize değiyoruz. Cricket o kadar uzun ki kalbi yanağımın yanında atıyor.

Kalbi.

Bocalayarak geriliyorum. Farklı endişeler içinde, tıslar gibi, "Ne düşünüyordun?" diyorum. "Düşüp boynunu kırabilirdin."

"Yüz yüze konuşmak daha kolay olur diye düşündüm." Sesini alçak tutuyor.

"Kaldırımında buluşup yine yürüyüşe çıkabilirdik."

Cricket duraksıyor. "Geri mi gitmeliyim?"

"Hayır! Yani... Hayır. Zaten buradasın."

Kapımın çalınması irkilerek daha da uzaklaşmamıza sebep oluyor. Nathan, "Lola?" diyor. "Bir gümbürtü duydum. İyi misin?"

Gözlerim panikle açılıyor. Odamda beklenmedik bir çocuk bulurlarsa, ebeveynlerim beni ÖLDÜRÜR. Bu çocuk Cricket bile olsa! Cricket'ı kapımdan görülemeyeceği şekilde yatağımın arkasındaki yere itiyorum. Öne atılıp Nathan'ın çıkan yatak yayı sesini sorgulamaması için dua ediyorum. Sersem sersem, "Yataktan düştüm," diyorum. "Çok yorgundum. Kâbus görüyordum."

"Kâbus mu?" Kapı açılıyor ve Nathan başını içeri uzatıyor. "Kâbus görmeyeli çok olmuştu. Konuşmak ister misin?"

"Hayır, çok aptalcaydı. Beni bir sansar kovalıyordu ya da kurt adam. Bilmiyorum, rüyaların nasıl olduğunu bilirsin. Artık iyiyim." *Lüüütfen, hadi git.* Babam orada durdukça köprüyü görme ihtimali artıyor.

"İyi olduğuna emin misin? Yemekte çok soğuktun, sonra kendini kestiğinde..."

"İyiyim baba. İyi geceler."

Nathan duruyor, sonra pes ederek kapıyı kapamaya davranıyor. "İyi geceler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Tam gidecekken... "Neden yatarken gözlük takıyordun?"

"Ö-öyle mi?" Yüzümü yokluyorum. "Ah. Vay canına. Düşündüğümde de yorgundum herhalde."

Nathan kaşlarını çatıyor. "Senin için endişeleniyorum Lo. Son zamanlarda kendin gibi davranmıyorsun."

Gerçekten de bu konuşmayı Cricket'in önünde yapmak istemiyorum. "Baba..."

"Sorun Norah mı? O geldiğinden beri durumların kolay olmadığını biliyorum ama..."

"İyiyim baba. İyi geceler."

"Sorun Max mi? Yoksa Cricket mı? Bu akşam onu görünce tuhaflaştin ve dediklerimle seni utandırmak istemiştım, hani..."

"İyi geceler baba."

LÜTFEN KONUŞMAYI KES.

Nathan içini çekiyor. "Pekala, Lola-mola. Ama gözlüğünü çıkar. Kırmamı istemem." Gözlüğü komodininin üzerine koyuyorum, Nathan da gidiyor. Cricket ayak seslerinin aşağıdaki sahanlığa inmesini bekliyor. Başı benimkinin yanında beliriyor ve orada olduğunu bilmeme rağmen bu irkilmeme sebep oluyor.

"Babamın bahsettiği şey..." Beni suçlu duruma düşürmeyecek bir cevap arıyorum. "Geldiğini gördüm, aynı anda Norah bize berbat bir müşterisinden bahsediyordu. Çok kötü bir ifade takınmış olmalıyım."

Kendimden nefret ediyorum.

Cricket sessiz kalıyor.

"Ee... Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum.

Cricket benden uzağa dönüyor. Sırtını yatağımın kenarına yaslıyor. "Eğer gitmemi istersen giderim."

Hüzün. Arzu. İçimde o kadar güçlü bir sızı var ki bu sızının bir zamanlar kaybolduğuna nasıl inandım bilmiyorum. Cricket'in ensesine bakıyorum. Odamdaki bütün oksijen gitmiş gibi. Kalbim suya dönüşmüş. Boğuluyorum.

Nihayet, "Hayır," diye fısıldıyorum. "Daha yeni geldin."

Ona tekrar dokunmak istiyorum. Ona tekrar *dokunmalım*. Eğer ona tekrar dokunmazsam öleceğim. Saçlarına uzanıyorum. Fark etmez bile. Ama parmak uçlarım temas edecekken arkasına dönüyor.

Ben neredeyse gözünü çıkartacakken başını hızla geri çekiyor.

“Özür dilerim! Özür dilerim!” diye fısıldıyorum.

“Ne yapıyorsun?” Sırıtıp benim gözümü çıkarmak için öne atılıyor. Parmağını kavıyorum ve işte bu kadar basit. Onu tutuyorum. Elim işaret parmağını sarıyor. Ama Cricket gökkuşağı renkli yara bandıma odaklanıyor. “Orayı mı kestir?”

“Önemli bir şey değil.” Yine her hareketimin farkında olarak Cricket’ı bırakıyorum. “Bulaşıkları yıkıyordum.”

Cricket ellerimi ovuşturmamı izliyor. Sonunda, “Ojelerin çok güzel,” diyor.

Her tırnağım siyah ve ortasından pembe bir çizgi geçiyor. Birdenbire... Cricket’a nasıl dokunabileceğimi buluyorum. “Hadi. Sana oje süreyim.” Hemen en sevdiğim lacivert ojeyi almak üzere kalkmaya başlıyorum. Bir şekilde, Cricket’ın itiraz etmeyeceğini biliyorum.

Ojeyi yerde Cricket’ın yatağına yaslanmaya devam ettiği noktaya getiriyorum. Cricket doğruluyor. “Canım yanacak mı?” diye soruyor.

“Çok fena yanacak.” Şişeyi sallıyorum. “Ama kısık sesle çığlık atmaya çalış, Nathan’ın geri gelmesini istemiyorum.”

Cricket gülümsüyor, ben de kimya kitabıma uzanıyorum. “Bunu kucağına koy, düz bir yüzeye ihtiyacım var. Şimdi ellerini kitabın üzerine koy.” Birbirimize yakınız, elbisem üzerinde çalışırken olduğumuzdan çok daha yakın. “Şimdi sol elini tutacağım.”

Cricket yutkunuyor. “Tamam.”

Elini hafifçe havaya kaldırıyor. Bu akşam elinde bir yıldız çizili. Elimi parmaklarının altına koyarken yıldızın ne anlama geldiğini merak ediyorum. Eli sertçe titriyor. "Kıpırdatmaman gerek," diyorum. Ama gülümsüyorum. *Temas ediyoruz.*

Aydın ışığında, tırnaklarını metalik laciverde boyuyorum. Ben işime odaklanırken ellerimizi tutuşumuz gevşiyor. Yavaş, dikkatli fırça darbeleri. Konuşmuyoruz. Benim tenim ve Cricket'in teni. Elimle kucakları arasında sadece bir kitap var. Bütün zaman zarfı boyunca beni izlediğini hissediyorum. Ellerimi değil, yüzümü. Bakışları Afrika güneşi gibi yakıyor.

İşimi bitirdiğimde bakışlarımı gözlerine kaldırıyorum. O da bana bakıyor. Ay gökyüzünde hareket ediyor. Aydın ışığı Cricket'in kirpiklerine vuruyor ve karanlıkta tekrar, bir zamanlar kalbimi paramparça etmiş bir erkekle yalnız olduğumu fark ediyorum. Eğer sevgilim olmasaydı beni öpecek bir erkekle. Sevgilim olmasaydı, öpeceğim bir erkekle.

Yine de öpmek istediğim bir erkekle.

Alt dudağımı ısıyorum. Cricket hipnotize olmuş durumda. Vücudumun kıvrımlarını onunkinin ince gölgesine yaklaştırarak öne eğiliyorum. Aramızdaki hava acı verecek kadar sıcak. Bluzumun içine göz atıyor. Görüş alanına çok, çok yakın.

Dudaklarımı ayırıyorum.

Sonra tökezleyerek uzaklaşıyor. Boğuk bir sesle, "İstiyorum," diyor. "İstediğimi biliyorsun."

Sağlamlığını test edip köprüünün üzerine atlıyor. Cricket Bell arkasına bakmadığı için yüzümden aşağı dökülen yaşları görmüyor. Geride bıraktığı tek şey, pencere pervazındaki mavi oje lekesi oluyor.

yirmi dördüncü bölüm

"Looo-laaa. Güzel Lola." Franko'nun gözleri kıpkırmızı ve göz bebekleri büyümüş. Her zamanki gibi.

Bilet gişesinin çekmecelerini karıştırıp bitmiş tükenmez kalemli ve tozlu kullanım kılavuzlarını yere atıyorum. "Biletler için kullandığımız mürekkep kartuşlarını gördün mü?"

"Hayır ama bugün patlamış mısırları gördün mü? Çok, şey, aerodinamik olmaya müsaitler. Biraz yemiş olabilirim. Dişimde mısır var mı?"

Çıkışarak, "Yok," diyorum.

"Bence dişimin arasında mısır var. Ön dişlerimin arasında." Ayağa kalkıyor ve dili kendiyle öpüşüyor gibi iğrenç bir şekilde kendi ağzının içini arıyor. "Bu akşam ipler çok güzel."

"Tabii. İpler."

"Yani, kesmezdim ama kesecek olsam *bu çok güzel bir ip* derdim."

Cidden, eğer yakında çenesini kapamazsa onu boğacağım. Sabrım her zaman olduğundan da düşük. Bu akşam biletleri kesen St. Clair'e kollarımı sallıyorum. Etrafta kimse

yok, o yüzden yanıma geliyor. "Tanrı aşkına, ikinizin işlerinizi değiştirmeniz gerekiyor," diyorum.

Franko, "Çok güzelsin St. Clair," diyor.

"Kafan iyiyken herkesi güzel görüyorsun." St. Clair, Franko'nun yerine oturuyor. "Yaylan."

Franko hantal hantal yürüyerek uzaklaşıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Ben... Ben şu anda bununla baş edemeyeceğim."

St. Clair bütün vücudunu hareket ettirerek omzunu siliyor. "Şu anda mı, yoksa bütün kasım ayı boyunca mı?"

"Başlama," diye uyarıyorum. Ama bu doğru. Cricket'la iki hafta önce yaşadığım büyük ve korkunç utançtan, ardından da Cricket'ın hayatımdan kaybolmasından sonra çok nahoş davranmaya başladım. Kırgınım ve kızgınım. Hayır, öfkeden köpürüyorum çünkü bu benim aptalca bir hatamdı. Kendimi onun kollarına attım. Artık Cricket hakkımda ne düşünüyor? Açıkça çok iyi şeyler değil. Onu iki kere aradım ve üç özür mesajı gönderdim ama hepsini görmezlikten geldi.

Bay İyi Çocuk olması buraya kadarmış.

St. Clair, "Bay İyi Çocuk mu?" diye soruyor. "O kim?"

Ah, olamaz. Yine yüksek sesle konuşuyorum. "Benim," diye yalan söylüyorum. "Bay İyi Çocuk kayboldu."

St. Clair içini çekip duvardaki saati kontrol ediyor. "Harika."

"Özür dilerim." Bunu içten söylüyorum. Arkadaşlarım Lindsey, Anna ve St. Clair bana karşı çok sabırlı davranıyorlar. Hak ettiğimden daha fazla. Lindsey'ye ne olduğunu anlattım ama St. Clair ve onun ağzından da Anna, Cricket'tan başka bir versiyon duymuş olmalı. Ne duyduklarına emin değilim. "Franko'nun yerini aldığı için teşekkürler. Çok minnettarım."

Yine Avrupalı omuz silkiş.

Sonraki saat boyunca sessizce çalışıyoruz. Dakikalar geçerken gitgide daha fazla suçlu hissediyorum. Tavrımı değiştirme vakti geldi. En azından arkadaşlarımla yanında. Bir daha müşteriler azaldığında, "Ee," diyorum. "Anna'nın ailesiyle görüşmeniz nasıl geçti? Annesi ve ağabeyi Şükran Günü'nde ziyarete gelmemiş miydi?"

St. Clair bilet gişesine girdiğinden beri ilk defa gülümüyor. "Onları büyüledim. Harika bir ziyaretti."

Sırıyorum ve abartılı bir resmiyetle başımı eğiyorum. "Tebrikler."

O da aynı resmiyetle, "Teşekkür ederim," diyor. "Annemle kaldılar."

"Bu tuhaf."

"Esasında değil. Annem iyidir, onunla anlaşması kolaydır."

Alayla kaşımı kaldırıyorum. "Peki SİZ nerede kaldınız?"

"Hep kaldığımız yerde." St. Clair ciddiyetle bana bakıyor. "Son derece ayrı olan yurt odalarımızda."

Gülüyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor. "Şükran Günü'nü sevgiyle mi geçirdin?"

"Ah, hayır." Kekeleyerek Norah'nın zorluk çıkardığıyla, Max'in de meşgul olduğuyla ilgili bir açıklama yapıyorum ama bu kulağa boş ve uydurulmuş geliyor. Bir dakika boyunca sessiz kalıyoruz. "Sen nasıl..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "Sen ve Anna ilişkinizi nasıl yürütüyorsunuz? Bunu çok kolay gibi gösteriyorsunuz."

"Anna'yla olmak zaten kolay. O benim için doğru kişi."

Doğru kişi. Bu kalbimi durduruyor. Max'in doğru kişi olduğunu düşünüyordum ama *diğer* kişi de var.

İlk aşkım.

Kısıp sesle, "Buna inanıyor musun?" diye soruyorum. "Herkes için bir insan olduğuna?"

St. Clair'in gözlerinde bir şey değişiyor. Belki de hüznün var. "Sadece kendim için konuşabilirim," diyor. "Ama benim için evet. Anna'yla olmalıyım. Ama bu kendi başına bulman gereken bir şey. Senin için bu soruya cevap veremem, kimse veremez."

"Ah."

"Lola." Sandalyesini yanıma ilerletiyor. "Şu anda durumların kötü olduğunu biliyorum. Arkadaşlık ve açıklık adına, geçen sene benzer bir şey yaşadım. Anna'yla tanıştığımda başka biriyleydim. Zor olanı yapmak için cesaret toplamam uzun zaman sürdü. Ama zor olanı yapmak zorundasın."

Yutkunuyorum. "Peki zor olan şey nedir?"

"Kendine karşı dürüst olmalısın."

"Lola. Sen farklı gözüküyorsun."

Ertesi akşamüstü Max'in kapısının önündeyim, perüğüm ve süslü makyajım yok. Abartısız bir etek ve basit bir bluz giyiyorum. Doğal saçlarım açık bir şekilde omuzlarıma dökülüyor. "İçeri gelebilir miyim?" Gerginim.

"Tabii ki." Yana çekiliyor, ben de içeri giriyorum.

"Johnny burada mı?"

"Hayır, yalnızım." Max duraksıyor. "Babaların burada olduğunu biliyorlar mı?"

"Her zaman nerede olduğumu bilemelerine gerek yok."

Max başını iki yana sallıyor. "Peki."

Koltuğuna doğru ilerleyip sehpasının üzerindeki Noam Chomsky kitabını alıyorum, sonra da sayfaları karıştırıp geri koyuyorum. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Cevap bulmak için buradayım. Onun doğru kişi olup olmadığını öğrenmek için.

Max, aniden belirmemden farklı bir konuyla ilgili olarak bana tuhaf tuhaf bakıyor. Bu beni daha da rahatsız edi-

yor. "Ne?" diye soruyorum. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Özür dilerim. Bugün... Bugün biraz küçük gözüküyorsun."

Kalbim sıkışıyor. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Çok güzelsin." Bana o harika yan gülümsemişle gülümsüyor. "Buraya gel." Max yıpranmış koltuğuna çöküyor, ben de kollarına gidiyorum. Sessizlik içinde oturuyoruz. Bir sebepten ötürü burada olduğumu fark ettiğinden tekrar konuşmamı bekliyor. Ama kelimeleri oluşturamıyorum. Burada olmamın yeteceğini düşünmüştüm. Onu gördüğümde bileceğimi sanmıştım.

Neden gerçeği görmek bu kadar zor?

Parmağımı örümcek ağı dövmesinin üzerinde gezdirdiyorum. Max gözlerini kapatıyor. Dirseğinin içindeki kurt kostümlü çocuğu okşuyorum hafifçe. Max inliyor ve dudaklarımız buluşuyor. Max beni kucağına çekiyor. Akıma karşı koyamıyorum.

"*Lolita*," diye fısıldıyor.

Bütün vücudum donakalıyor.

Max fark etmiyor. Bluzumun kenarını kaldırıyor ve bu beni uyandırmaya yetiyor. Bluzu tekrar aşağı çekiyorum. Max şaşırıyor. "Ne? Ne oldu?"

Sesimi titretmemeyi zar zor başarıyorum. "Hangisi Max?"

"Ne hangisi?" Olağandışı derecede şaşkın. "Neden bahsediyoruz?"

"Hangi Dolores Nolan'a aşıksın? Lola'ya mı aşıksın? Yoksa Lolita'ya mı?"

"Bu da ne demek?"

"Ne demek olduğunu gayet iyi biliyorsun. Bana Lolita diyorsun ama süslü giyinmediğimde, yaşımı gösterdiğimde tuhaflaşıyorsun. Peki hangisi? Büyük halimi mi seviyorsun, küçük halimi mi?" Aklıma daha da kötü bir düşünce geliyor. "Yoksa beni küçük olduğum için mi seviyorsun?"

Max öfkeden köpürüyor. Beni kucağından itip ayağa kalkıyor. "Gerçekten bu konuşmayı yapmak istiyor musun? Şu anda?"

"Ne zaman daha iyi olur? Ne zaman Max?"

Max koltuğun yanındaki masadan çakmağını kapıyor. "Bu yaş meselesini geride bıraktığımızı sanıyordum. Bunun *diğer* insanları rahatsız eden bir şey olduğunu sanıyordum."

"Sadece gerçeği istiyorum. Beni mi seviyorsun? Yoksa yaşamı mı?"

"Bunu NASIL söyleyebilirsin?" Max çakmağını odanın öteki tarafına fırlatıyor. "Unuttuysan hatırlatayım. Sen BENİ kovaladm. Ben bunu istememiştim."

"Bunu istememiştim derken neyi kastediyorsun? Beni mi istememiştin?"

"Söylediğim bu değildi!" diye patlıyor. "Ah, seni istemiştim. Ama benim gibi erkekler senin gibi kızların peşinden gitmemeli, unuttun mu? Bunu konuşmuyor muyuz? Tanrım. Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Vereceğim her cevap yanlış olacak gibi gözüküyor."

Gerçek beni mideme gelen sert bir yumruk gibi çarpıyor. *Her cevap yanlış olacak.*

"Haklısın," diye fısıldıyorum.

"Tabii ki haklıyım." Duraksıyor. "Bekle. Ne konuda haklıyım?"

"Doğru cevap veremezsin. Çünkü yok. Bunun iyi bitmesinin imkânı yok."

Bana uzun uzun bakıyor. Birkaç saniye boyunca ikimiz de konuşmuyoruz.

Nihayet Max, "Ciddi olamazsın," diyor.

Kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. "Sanıyorum ciddiylim."

"Ciddi olduğunu *sanıyorsun*." Dişlerini sıkıyor. "Ebe-

veynlerinden sonra. Pazar kahvaltılarından sonra. Seninle olmak için nelere katlandım, hiçbir fikrin var mı?"

"Ama olay da bu! Katlanmamalısın. Bu..."

"Seçeneğim var mıydı?" Max aramızdaki mesafeyi alıyor.

"Evet. Hayır! Bilmiyorum..." Titriyorum. "Sadece dürüst olmaya çalışıyorum."

"Ah." Burnu benimkinden iki santim uzakta. "Demek dürüst olmaya hazırsın."

Sertçe yutkunuyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor, "kim olduğunu bilmiyorum. Seni ne zaman görsem farklı birisin. Yalancısın. sahtesin. Senin düşündüğünün, babalarının sana söylediklerinin aksine hiçbir şeyin özel değil. Sadece bir sürü sorunu olan küçük bir kızsın. Hakkında düşündüğüm şey bu."

Derken dünyam kararıyor.

"Aşk," deyiveriyorum. "Bana âşık olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum. Her şeyi bu kadar açıklığa kavuşturduğun için teşekkür ederim."

Dehşetle geriye doğru tökezliyorum. Bir çılgın an boyunca, kendimi ayaklarına atıp beni affetmesi için yalvarmak istiyorum. Başka biri olmaya, *tek bir* insan olmaya söz vermek.

Max kollarını kavuşturuyor.

Sonra... Sonra onu kırmak istiyorum.

Yine ona doğru ilerliyorum, burnum onunkine dayanıyor. Ben de tıslar gibi, "Biliyor musun?" diyorum. "Gerçekten de yalancıyım. Cricket Bell'den hoşlanıyorum. Hakklısın. Bunca zamandır onunla takılıyordum! Yatak odama geldi, ben de onun yatak odasına gittim. Onu arzuluyorum Max. Onu *arzuluyorum*."

Max öfkeden titriyor. "Git. Başımdan."

Çantamı kapıp ön kapısını sertçe açıyorum.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Max'in sesi ölümcül derecede kısık. "Sen benim için bir hiçsin. Anlıyor musun?"

"Evet," diyorum. "Her şeyi bu kadar açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

yirmi beşinci bölüm

Başım dönüyor. Gözümün önünde noktalar görüyorum. Tökezliyorum. Yürüsem mi, otobüse mi binsem? Yürüsem mi, otobüse mi binsem? Yürüyorum. Evet, eve yürüyeceğim. Ama sonra otobüsü görüyorum ve bir şekilde otobüsteyim. İçim parçalanarak ağlıyorum. İronik bıyıklı bir hipster bir sıra öne geçiyor. Kasket şapkalı yaşlı bir adam bana doğru kaşlarını çatıyor ve kapitone paltolu kadın bir şey söylemek istiyormuş gibi gözüküyor. Uzağa dönüp ağlamaya devam ediyorum.

Sonra kordonu çekiyorum, otobüsten iniyorum ve yokuş yukarı tökezliyorum. Eve doğru. Biri midemi, göğsümü, kalbimi tırmalıyormuş gibi. İçimdeki her şey vücudumdan kopartılıp dünyanın dalga geçmesi için derimin üzerine dikiliyormuş gibi.

Bunu nasıl yapabildi? Dediklerini nasıl söyleyebildi?

Hayatım nasıl bu kadar çabuk, bu kadar fazla değişebildi? Bir an iyiydik. Sonra... Tanrım. *Bitti*. Yatağa kıvrılıp kaybolmak istiyorum. Kimseyi görmek istemiyorum. Kimseyle konuşmak istemiyorum. Hiçbir şey düşünmek veya yapmak istemiyorum.

Max. Göğsümü tutuyorum. Nefes alamıyorum.

İçeri gir Dolores. Varımak üzeresin.

Sadece iki ev ötedeyken onları görüyorum. Bell ailesi. Evlerinin ufak yolunun ortasında hararetli bir tartışma içindeler. İkizler gibi uzun ve ince bir vücuda ama saman sarısı saçlara sahip olan Bay Bell, başını iki yana sallayıp yola işaret ediyor. Daha kısa ama ikizlerle aynı koyu kah-verengi saçlara sahip olan Bayan Bell ise parmaklarıyla şakaklarını ovuşturuyor. Calliope'nin sırtı bana dönük, elleri belinde. Cricket ise doğrudan bana bakıyor. Sarsılmış gözüküyor. Şüphesiz hem aniden belirmem, hem de görünüşüm yüzünden. Vücudunun geri kalanı da bana dönünce yine bir sürprizle karşılaşıyorum.

Kucağmda bir bebek var.

Saçlardan oluşan bir perdeyle yüzümü saklayıp evimin basamaklarını koşarak çıkıyorum. Bell ailesi konuşmayı kesiyor. Beni izliyor ve boğuk hıçkırıklarımı dinliyorlar. Ön kapıyı açarken onlara doğru bakıyorum. Alexander da orada. İkizlerin ağabeyi. Cricket'in arkasında durduğu ve ondan birkaç santim kısa olduğu için onu görmemişim.

Bebek. Doğru. Aleck'in kızı Abigail.

Max. İsmi yine kırbaç gibi çarpıyor ve Bell ailesini unuttuyorum. Kapıyı çarpıp odama koşuyorum. Nathan güm-bürdeyen adım seslerimi duyunca peşimden geliyor. "Ne oldu Lola? Ne oluyor?"

Kilitlediğim kapıma doğru yığılıyorum. Çöküyorum. Nathan kapıyı tıklayıp sorular bağılıyor ve kısa süre sonra Andy ve Norah da ona katılıyor. Betsy'nin kuyruğu hızla duvara çarpıyor.

"MAX'LE AYRILDIK, TAMAM MI? BENİ RAHAT BIRAKIN."

Boğazım şişip çıkan sesi engellediği için son kelime yarıda kesiliyor. Diğer tarafta telaşlı mırıldanmalar oluyor.

Norah ebeveynlerimi uzaklaştırıyor gibi sesler geliyor, sonra Betsy'nin şingirtılar çıkaran tasmaşının herkesi aşağı doğru takip ettiğini duyuyorum.

Koridor sessiz.

Artık yalnızım. Gerçekten yalnızım.

Kendimi ayakkabılarımı falan çıkarmadan yatağa atıyorum. Max nasıl bu kadar zalim davranabildi? Ben nasıl bu kadar zalim davranabildim? Haklı. Yalancıyım, sahteyim ve... Özel değilim. *Hiçbir şeyim özel değil.* Yatağında ağlayan aptal, küçük bir kızım. Neden hayatım bu âna geri dönüp duruyor? İki sene önce Cricket'tan sonra. Neredeyse iki ay önce Norah'dan sonra. Şimdi de Max'ten sonra. Yatağında ağlayan küçük kız olacağım her zaman.

Bu düşünce daha da çok ağlamama sebep oluyor.

"Lola?" Pencereimin önündeki kısık sesi duyduğumda ne kadar zaman geçti bilmiyorum. "Lola?" Daha yüksek sesle. Bir dakika sonra üçüncü kere deniyor ama kalkmıyorum. Onu iki haftadır görmedikten sonra, Cricket'ın şu anda belirmesi ne kadar da uygun. Telefonlarıma cevap vermedikten sonra. Ruhum hüznülden de hüznü, karadan da karayken.

Ben kötü bir insanım.

Hayır, Max kötü bir insan. Zor biri, küçümsüyor ve kıskanıyor.

Ama ben daha kötüyüm. Ben kostümünü giymişken kendini bile tanıyamayan ve oyun oynar gibi süslenen bir çocuğum.

yirmi altıncı bölüm

Mantıklı tarafım, bir tür dışa vuruma ihtiyacım olduğunu biliyor. Ama artık ağlayamıyorum. Boşum. Bitkinim. Hareket edemiyorum.

Hareket etmek istediğimden değil.

Depresyon böyle. Çok derinden hissettiğimde depresyonu bırakmak istemiyorum. Bir rahatlığa dönüşüyor. Kendimi depresyonun ağır yükü altına gömmek ve depresyonu ciğerlerime çekmek istiyorum. Depresyonu beslemek, büyütme, geliştirmek istiyorum. Depresyon benim. Onunla uzaklaşmak, onun kollarına sarılı bir şekilde uyuyakalmak ve uzun, çok uzun süre boyunca uyanmamak istiyorum.

Bu hafta yatakta çok vakit geçirdim.

İnsan uyuyunca kimse ondan bir şey istemiyor. Kimse ondan bir şey beklemiyor. İnsanın dertleriyle yüzleşmesi gerekmiyor. Kendimi okula ve işe sürüklüyorum. Ayrıca da uyuyorum.

Max gitti. Sadece artık sevgilim değil anlamında değil, gitti anlamında. Lindsey'den, Max'in dairesinde unuttuğum bir ders kitabını almasını istedim, oda arkadaşı salı

günü Max'in gittiğini söylemiş. Johnny, Max'in nereye gittiğini söylememiş.

Max nihayet buralardan kaçtı. Bensiz.

Keşke onu düşünmek canımı yakmasaydı. Onunla olmak istediğimden üzgün değilim, onunla olmak istemiyorum ama çok uzun süre boyunca benim için çok önemliydi. Benim geleceğimdi. Şimdi ise bir hiç. Ona *her şeyi* verdim ve şimdi bir hiç. İlk beraber olduğum kişiydi, bu da onu asla unutamayacağım anlamına geliyor ama ben onun hafızasından uçup gideceğim. Kısa süre sonra, yattığı sayısız kadından biri olacağım sadece.

Aynı anda birinden nefret etmenin ve onun için acı çekmenin mümkün olduğunu sanmıyordum. Max'le sonsuza dek beraber olacağımızı düşünüyordum. Bana kimse inanmadı. Onların yanıldığını kanıtlayacaktık ama yanılan bizdik. Belki de yanılan tek kişi bendim. Max benimle sonsuza dek olacağını düşünüyor muydu?

Bu sorunun cevabını iki türlü düşünmek de çok acı verici.

Ebeveynlerim endişeli, o yüzden düzelebilmem için beni yalnız bırakıyorlar. Kalp kırıklığının düzelmesi mümkünmüş gibi.

Saat gece yarısı civarında. Ne cuma ne de tam olarak cumartesi ve yine dolunay var. Eskiden, çiftçiler aralık dolunayına Soğuk Ay veya Uzun Gece Ayı derlermiş. Bu gece ikisi de çok uygun geliyor. Kendi soğukluğumu beslemek amacıyla, ayın soğukluğunu ve uzunluğunu daha iyi sindirmek için penceremi açtım ama bu aptalca bir hataydı. Dönüyorum. Sinemada yine uzun bir vardiya vardı ve çok yorgunum, pencereyi kapayacak enerjiyi bulamıyorum.

Ama uyuyamıyorum da.

Dikiş masamın üzerine serili olan Marie Antoinette elbisemin ipek kumaşı, ayın hafif mavi ışığında parlıyor

Bitmeye çok yakın. Kış dansı bir buçuk ay sonra olacak. Yeterince vakit var.

Artık önemli değil. Gitmeyeceğim.

Benimle gelecek biri olup olmaması umurumda değil. Canımı yakan, bu kadar saçma bir kıyafetle dansa gitmek. Max haklıydı. Dans çok aptalca. Sınıf arkadaşlarım elbise-
semden etkilenmez, acımasız davranırlar. Pencere-
min dışında sarı bir ışık yandığında, elbisenin katlarına ne kadar
süredir bakıyor olduğumu bilmiyorum.

“Lola?” Gecenin içinden bir haykırış.

Gözlerimi kapatıyorum. Konuşamıyorum.

“Orada olduğunu biliyorum. Geliyorum, tamam mı?”

Cricket’ın raf köprüsü pencere-
mde ŞAK sesi çıkarttı-
ğında geriliyorum. Cricket geçen hafta sonu bir kere daha
bana seslendi ama onu duymuyormuş gibi yaptım. Köp-
rünün üzerindeki ağırlığının gıcirtısını dinliyorum ve bir
an sonra sessizce odamın zeminine iniyor. “Lola?” Cricket
yatağımın yanında, dizlerinin üzerinde duruyor. Bunu his-
sediyorum. “Buradayım,” diye fısıldıyor. “Benimle konu-
şabilirsin de, konuşmayabilirsin de ama buradayım.”

Gözlerimi daha sıkı yumuyorum.

“St. Clair bana ne olduğunu anlattı. Max’le.” Cricket bir
şey söylememi bekliyor. Ben bir şey demeyince devam edi-
yor. “Seni geri aramadığım için özür dilerim. Kızgındım.
Cal’e odadaki o geceyi anlattığımda çıldırdı. Benden uzak
durman için seni uyardığını söyledi ve çok kötü kavga et-
tik. Arkamdan konuştuğu için ona, bana söylemediğin için
de sana kızgındım. Benim bunu kaldırabileceğimi düşün-
müyormuşsun gibi gelmişti.”

Büzüşüp top gibi kıvrılıyorum. Ona *neden* söylemedim?
Calliope’nin suçlamalarının doğru olduğunu fark etmesini
istemediğimden mi? Benim yerime onun dediklerini din-
ler diye korktuğum için mi? Pisliğin tekiyim. Calliope’nin

benden korktuğu kadar, ben de ondan korkuyorum.

"Ama... söylediklerim yanlış anlaşılıyor." Endişeyle dizlerinin üzerinde kıpırdandığını duyuyorum. "Söylemek istediğim şu ki, demek istediğim, olanları çok düşündüm ve esasında sana hiç kızgın değilim. Kendime kızgınım. Pencereye tırmanıp duran benim. Uzak duramayan benim. Bütün bu gariplikler benim suçum."

"Cricket. Bu senin suçun *değil*." Sesim boğuk bir vıraklama gibi çıkıyor.

Cricket sessiz kalıyor. Gözlerimi açtığımda beni izliyor. Ben de onu izliyorum. Nihayet, "Ay bugün parlak," diyor.

"Ama soğuk." Gözyaşları yine beni buluyor. Dökülüyorlar.

Cricket uzanıp boynumu okşuyor. Yukarı doğru okşamaya devam ediyor. Çenemi, ardından yanağımı okşuyor. Başparmağının gözyaşlarımı alışının dayanılmaz hissiyle gözlerimi kapatıyorum. Cricket nazıkçe bastırıyor. Başımı çevirdiğimde başım eline dayanıyor. Cricket birkaç dakika boyunca başımın ağırlığını taşıyor.

"Calliope'yle konuştuğumu söylemediğim için özür dilirim," diye fısıldıyorum.

Cricket dikkatle uzaklaşınca, eline yine bir yıldız çizmiş olduğunu fark ediyorum. "Seninle konuştuğu için kızgı-
nım sadece. Onu hiç ilgilendirmezdi."

"Sadece senin için endişeleniyordu." Kelimeler ağzımdan dökülürken onlara inandığımı fark ediyorum. "Endişelenmeye de hakkı vardı. Tam olarak iyi bir insan sayılmam."

Cricket, "Bu doğru *değil*," diyor. "Neden öyle diyorsun?"

"Max'e çok kötü bir sevgili oldum."

Uzun bir sessizlik oluyor. Cricket kısık sesle, "Onu seviyor muydun?" diye soruyor.

Yutkunuyorum. "Evet."

Cricket mutsuz gözüktüyor. "Onu hâlâ seviyor musun?" diye soruyor. Ama ben cevap veremedim uzun bir nefesle, "Unut gitsin, bilmek istemiyorum," diyor. Birdenbire Cricket Bell yatağımın içinde. Vücudu benimkine dayanıyor. Kalçasını benimkine doğru bastırıyor ve dudakları benimkilere yaklaşıyor.

Hislerim patlıyor. Onu o kadar uzun zamandır arzuluyorum ki.

Ama biraz daha beklemeliyim.

Tam zamanında elimi dudaklarımızın arasına koyuyorum. Avucuma değen dudakları yumuşak. Yavaş, çok yavaşça elimi çekiyorum. "Hayır, artık Max'i sevmiyorum. Ama sana bu paramparça, boş halimi vermek istemiyorum. Bana ben doluyken, sana bir şey verebilecekken sahip olmanı istiyorum. Şu anda verebilecek çok bir şeyim yok."

Cricket'in uzuvları kıpırtısız ama benimkine dayalı olan göğsü sertçe gümbürdüyor. "Ama bir gün beni isteyecek misin? Bir zamanlar bana duyduğun hisler... Onlar da kaybolmadı, değil mi?"

Kalplerimiz aynı çıldırmış ritimde atıyor. Aynı şarkıyı çalışıyorlar.

"Hiçbir zaman kaybolmadı," diyorum.

Cricket gece boyunca kalıyor. Konuşmaya devam etmesek de, konuşmadan fazla hiçbir şey yapmasak da ihtiyacım olan bu. Güvendiğim bir vücudun sakinleştirici etkisi. Uyuyakaldığımızda ağır bir şekilde uyuyoruz.

Hatta o kadar ağır uyuyoruz ki güneşin doğduğunu görmüyoruz.

Aşağıda tüten çaydanlığı duymuyoruz.

Tam üzerimizde durana kadar Nathan'ı da duymuyoruz.

yirmi yedinci bölüm

Nathan, Cricket'ı omuzlarından kavrayıp onu yatağımdan aşağı atıyor. Ben en yakında duran gözlüğümü almak için çırpınırken, Cricket güçlükle bir köşeye ilerliyor. Derim yanıyor gibi.

"Burada ne oluyor böyle? Biz uyurken gizlice buraya mı..." Nathan kendi sözünü kesiyor. Köprüyü fark etmiş durumda. Bir avcı edasıyla, neredeyse Nathan'la aynı boya gelecek kadar büzüşmüş olan Cricket'a yaklaşıyor. "Ne zamandır kızımın yatak odasına tırmanıyordun? Günlerdir mi? Haftalardır? Aylardır?"

Cricket o kadar dehşete düşmüş durumda ki zar zor konuşuyor. "Hayır. Ah Tanrım, hayır. Efendim. Özür dilerim efendim."

Andy çıldırmış ve uykudan dağılmış bir halde odaya koşuyor. "Ne oluyor?" Nathan'ın önünde korkarak duran Cricket'ı görüyor. "Ah."

Andy'ye, "Bir şeyler yap!" diyorum. "Onu öldürecek!"

Andy'nin yüzünde öldürecekmiş gibi bir ifade belirence, aklıma Max'in uzun zaman önce iki korumacı babavla uğraşmanın daha da kötü olduğunu söyleyişi geliyor.

Ama bu ifade kayboluyor ve Andy, Nathan'a doğru tedirgin bir adım atıyor. "Tatlım. Ben de onu öldürmek istiyorum. Ama önce Lola'yla konuşalım."

Nathan korkutacak kadar kıpırtısız. O kadar kızgın ki ağzı zar zor kıpırdıyor. "Sen. Git."

Cricket pencereye atılıyor. Köprüyü görünce Andy'nin gözleri büyüyor ama tek dediği şey, "Ön kapıdan Cricket. Ön kapıdan çık," oluyor.

Cricket iki elini birden havaya kaldırıyor ve gün ışığında, hâlâ tırnaklarında dağınık mavi oje kalıntıları olduğunu görüyorum ilk defa. "Sadece konuşmak ve uyumak dışında hiçbir şey yapmadığınızı bilmenizi istiyorum." Hemen, "Gerçek anlamda uyku," diye çabucak ekliyor. "Kapalı gözler, kendi taraflarında duran eller ve rüyalar gibi. Masum rüyalar. Asla arkanızdan iş çevirmem. Yani haysiyetsiz bir şey yapmam. Yani..."

"Cricket," diye yalvarıyorum.

Bana çaresizce bakıyor. "Özür dilerim." Sonra aşağı, ön kapıdan dışarı fırlıyor. Nathan hışımla odamdan çıkıyor ve büyük yatak odasının kapısı çarpılarak kapanıyor.

Andy uzun süre sessiz kalıyor. Nihayet içini çekiyor. "Bu sabah neden yatağında bir erkek olduğunu açıklamak ister misin?"

"Hiçbir şey yapmadık. Bana inanmak zorundasın! Üzgün olduğumu bildiği için geldi. İyi olduğumdan emin olmak istedi."

"Dolores, erkekler kızlardan bu şekilde faydalanır. Veya başka erkeklerden," diye ekliyor. "Gardın düştüğünde, savunmasız hissettiğinde saldırırlar."

Bu ima beni kızdırıyor. "Cricket asla benden faydalanmaz."

"Başkası yüzünden üzüldüğünü gayet iyi bilerek yatağına girmiş."

"Konuşmak dışında hiçbir şey yapmadık."

Andy kollarını kavuşturuyor. "Bu ne zamandır devam ediyor?"

Ona doğruyu söylüyorum. Bana inanmasını istiyorum ki Cricket'in masum olduğuna da inansın. "Sadece tek bir sefer daha geldi. Ama burada kalmadı."

Andy gözlerini kapatıyor. "Bu Max'le ayrıldıktan önce miydi, sonra mı?"

Başım omuzlarıma doğru gömülüyor. "Önce."

"Max'e söyledin mi?"

Daha da çok gömülüyor. "Hayır."

"Bu, yaptığınızda yanlış bir şey olup olmadığını merak etmene sebep vermedi mi?"

Ağlıyorum. "Biz arkadaşız baba."

Andy yatağımın ucuna otururken çok üzgün gözüküyor. "Lola, cümle alem o çocuğun sana âşık olduğunu biliyor. Sen de o çocuğun sana âşık olduğunu biliyorsun. Ama onun burada olması ne kadar yanlış olursa olsun, ona umut vermen çok daha kötüydü. Sevgilin vardı. Ne düşünüyordun? İnsanlara böyle davranmamalısın. İkisine de böyle davranmamalıydın."

Zaten hissettiğimden daha da kötü hissetmemin mümkün olduğunu bilmiyordum.

"Dinle." Andy'nin yüzündeki ifade, söylemek üzere olduğu şeyi söylemek yerine cam yemeyi tercih edeceğini anlatıyor. "Büyüdüğünü biliyorum. Ne kadar zor olsa da yaptığın bazı şeyler olduğunu kabullenmek zorundayım. Ama zeki bir genç kadınsın, seninle malum konuşmayı yaptık ve bu noktadan sonra doğru kararları vereceğini biliyorum."

Ah Tanrım. Ona bakamıyorum.

"Ama bu kısmın bizim için zor olduğunu anlamak zorundasın, özellikle de Nathan için. Evden kaçıp hamile kaldığında Norah senin yaşındaydı. Ama benimle konuşabilirsin. Benimle konuşmanı istiyorum."

"Tamam." Kelimeyi zar zor söylüyorum.

"Odanda bir daha erkek bulmak istemiyorum, anlıyor musun?" Ayağa kalkmadan önce onaylayarak başımı sallamamı bekliyor. "Pekâlâ. Nathan'la konuşup ne yapabilirim diye bakacağım. Ama bir an bile paçayı kolay sıyracağını düşünme."

"Biliyorum."

Kapıya doğru yürüyor. "Bir daha asla. Anlıyor musun?"

"Peki... Peki evlendiğimde?"

"Sana bir karyola alırız. Kocan ziyaret ettiğinde onun üzerinde uyur."

Kendimi tutamıyorum. Hafifçe gülüyorum. Andy geri dönüp bana sarılıyor.

"Şaka yapmıyorum," diyor.

Cezam akşamüstü geliyor. Okuldaki kış tatilimin sonuna kadar ev hapsindeyim. Bir ay daha ev hapsi. Ama gerçekten de umurumda bile değil. Beni berbat hissettiren cezanın diğer kısmı. Konuşulmayan kısmı.

Ebeveynlerim artık bana güvenmiyor. Güvenlerini geri kazanmalıyım.

Gün boyunca pencerelerimizden Cricket'ı yakalamaya çalışıyorum ama hiç odasına girmiyor. Yaklaşık üç gibi silüetinin mutfak camının önünden hızla geçtiğini görünce hâlâ evde olduğunu anlıyorum. Neden benden kaçınıyor? Utanıyor mu? Kızgın mı? Ebeveynlerim onun annesiyle babasını mı aradı? Bay ve Bayan Bell'i aradıılarsa mahvolum ama soramıyorum çünkü eğer aramadılarsa, bunu sormam onlara bu fikri verebilir.

Cricket'ın ışığı yandığında berbat haldeyim. Saat sekizi biraz geçiyor. İngilizce ödevimi bir kenara bırakıp pencereye koşuyorum, Cricket da çoktan kendi penceresinde.

Camlarımızı aynı anda açıyoruz ve puslu gece havası ağlama sesiyle patlıyor.

Cricket yine kucağında Aleck'in kızını tutuyor.

"Özür dilerim!" diye bağıyor. "Onu bırakmama izin vermiyor!"

Ben de, "Sorun değil!" diye bağıyorum.

Sonra bir şey fark ediyorum. Penceremi kapatıyorum. Cricket şaşırıp gözüküyor ama parmağımı havaya kaldırıp sessizce "Bir saniye," diyorum. Telli defterimden bir sayfa kopartıp kalın mor keçeli kalemle üzerine çiziktiriyorum. Mesajı pencereme doğru tutuyorum.

EBEVEYNLERİM!!! SONRA KONUŞALIM MI? BEBEK OLMADIĞINDA!!!

Cricket rahatlamış gözüküyor. Sonra kendi camını kaparken paniklemiş duruyor. Sonraki dakika, biz ebeveynlerimin yatak odama dalmasını beklerken gerginlikle geçiyor. Ama dalmıyorlar. Pencerelerimiz kapandıktan sonra bile Abigail'in ağlamasını duyuyorum. Cricket onu kucağında zıplatıp yalvarıyor ama bebeğin yüzü ızdırap içinde büzüşmüş halde kalıyor.

Aleck nerede? Veya Aleck'in karısı? Bununla onların ilgilenmesi gerekmiyor mu?

Calliope, Cricket'ın kapısından içeri dalıyor. Abigail'i Cricket'ın elinden alınca, Abigail daha da fazla haykırıyor. Calliope bebeği hızla tekrar Cricket'ın kollarına koyduğunda ikizler yüzlerini buruşturuyorlar. Bebeğin sesi biraz azalıyor ama ağlamaya hâlâ devam ediyor. Calliope bana doğru göz atıyor. Donakalınca ona hafifçe el sallıyorum. Kaşlarını çatıyor.

Cricket onun yüz ifadesini görüyor ve ağır adımlarla uzaklaşmasına sebep olacak bir şey söylüyor. Birkaç saniye sonra, Calliope'nin odasının ışığı yanıyor. Cricket, Abigail'i sallamaya devam ederek bana döndüğünde içeri Bayan

Bell giriyor. Perdemi kapatıyorum. Orada her ne oluyorsa, Cricket'ın annesinin bunu gözetlediğini düşünmesini istemiyorum.

Yine İngilizce dersi için beş paragraflık kompozisyonumu yazmaya oturuyorum ama konsantre olamıyorum. Suçluluğun tanıdık, mide bulandırıcı hissi. Geçen hafta Bell ailesini evlerinin yolunda gördüğümde apaçık ki bir konuda üzgünlerdi. Ama Cricket'a bunun sebebini sormadım. Bir gece boyunca odamdaydı ve sormak aklıma bile gelmedi. Cricket hayatımda neler olduğuyla hep ilgileniyor. Çok bencilim.

Yeni bir gerçeği fark ediyorum: *Cricket'ı hak etmiyorum.*

Işığı kapanıyor ve ani karanlık korkularımı doğruluyor. Cricket benim için fazla iyi. Tatlı, nazik ve dürüst. Cricket Bell ahlaklı bir insan. Onu hak etmiyorum. Ama yine de onu istiyorum.

Birini kazanmak mümkün mü?

Neredeyse iki saat boyunca dönmüyor. Döndüğü anda yine camımı kaldırıyorum. Cricket da kendininkini. Kaşlarının arasına bitkinlik yerleşmiş ve omuzları çökük. Hatta saçının bir tutamı alnına düşmüş. Daha önce Cricket'ın saçının düştüğünü görmemiştim hiç. "Özür dilerim." Sesi yorgun geliyor. Ebeveyn tehdidinin henüz geçmediğini bildiğinden sesini kısık tutuyor. "Dün gece için. Bu sabah, bu akşam için. Ebeveynlerim gelmedi değil mi? Aptalın tekiyi..."

"Lütfen dur. Özür dilemene gerek yok."

"Biliyorum. Kuralımız yüzünden." Hüzünlü.

"Hayır. Yani, dün gece için özür dileme. Bu sabah için de. Seni burada istiyordum."

Cricket başını kaldırıyor. Bir kere daha gözlerindeki derin bakış kalbimi tekletiyor.

"Ö-özür dilemesi gereken benim," diye devam ediyorum. "Ailende bir sorun olduğunu biliyordum ve sorma-

dım. Aklıma bile gelmedi.”

“Lola.” Kaşları daha da çatılıyor. “Zor bir zaman geçiriyordun. Şu anda ailemi düşünmeni asla beklemezdim. Bu çılgınlık olurdu.”

Yanlış davrandığımda bile beni haklı çıkartıyor. Onu hak etmiyorum.

Duraksıyorum.

Onu kazan.

“Peki ne oluyor? Tabii bana anlatmak istemezsen başka. Sorun olmaz.”

Cricket pencere pervazına dayanıp karanlık gökyüzüne bakıyor. Sol elindeki yıldız yıkamaktan solmuş ama hâlâ orada. Cevap vermesi o kadar uzun sürüyor ki beni duyup duymadığını merak ediyorum. Uzakta bir sis düdüğü ötüyor. Odama okaliptüs kokulu sis giriyor. “Ağabeyim geçen hafta karısını terk etti. Aleck, Abby’yi aldı. Şimdi ne yapacağına karar verene kadar burada kalacaklar. Çok iyi durumda değil, o yüzden şu anda ikisiyle birden ilgileniyoruz.”

“Karısı nerede? Neden bebeği Aleck aldı?”

“O hâlâ dairelerinde. Bir, nasıl desem, hayat stili krizi geçiriyor.”

Kollarımı kendime doluyorum. “Bu da ne demek? Lezbiyen mi?”

“Hayır.” Cricket bana bakmak için gözlerini gökyüzünden çektiğinde rahatsız olduğunu görüyorum. “Aleck’ten çok daha genç. Evlendiler, hamile kaldı ve şimdi buna isyan ediyor. Bu yeni hayata. Geç saate kadar dışarıda kalıyor, partilere gidiyor. Geçen hafta ağabeyim onun kendisini aldattığını öğrendi.”

“Çok üzgünüm.” Max’i düşünüyorum. Cricket’in odamda olmasını. “Bu korkunç.”

Cricket omzunu silkip başını çeviriyor. “O yüzden sonunda geri döndüm. Yardım etmek için.”

“Yani hâlâ Calliope’yle kavgalı mısınız?”

“Belki. Bilmiyorum.” Cricket parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirince, düşmüş olan tutam tekrar havaya kalkıyor. “Bazen işleri olması gerektiğinden çok daha zor hale getiriyor. Ama sanırım şu anda ben de aynı şeyi yapıyorum.”

Bu düşüncenin havada asılı kalmasına izin veriyorum ve aklım yine Max’e kayıyor. Aklım geleceğimize dair utanç verici, bir kenara koyulmuş hayallerle doluyor. “Sence Aleck’in karısı bunları çok genç evlendiği için mi yaptı?”

“Hayır, yanlış bir evlilikti Ailemde bu evliliğin süreceğini düşünen tek kişi Aleck’ti ama karısının doğru kişi olmadığı açıktı.”

Doğru kişi. Yine.

“Karısının Aleck için doğru kişi olmadığını nasıl bildin?”

Cricket artık ellerine bakıyor ve ellerini yavaşça ovuşturuyor. “Sadece o doğal sihre sahip değillerdi. Anlıyor musun? Hiçbir zaman kolay gözüküyordu.”

Sesim inceliyor. “Sence ilişkinin yürümesi için işler kolay mı olmalı?”

Cricket’in başı yukarı kalkıyor, ne demek istediğimi anladığında gözleri büyüyor. “HAYIR. Yani evet ama... Bazen ilişkinin kolay olmasını engelleyen durumlar oluyor... Bir süre... Ama sonra insanlar bu durumları aşıyor ve...”

“Yani ikinci şanslara inanıyor musun?” Dudağımı ısırıyorum.

“İkinci, üçüncü, dördüncü. Ne gerekiyorsa. Ne kadar zaman gerekiyorsa. Eğer insan doğruysa,” diye ekliyor.

“Eğer o insan Lola’ysa?”

Bu sefer gözlerime bakıyor. “Ancak diğer insan Cricket’sa.”

yirmi sekizinci bölüm

Kazanmam gereken tek şey Cricket değil. Ebeveynlerimin güvenini de geri kazanmak zorundayım.

Ben iyi bir evladım, gerçekten. Birçok hatam var ama ödevlerimi aksatmıyorum, ev işlerimi yapıyorum, nadiren ters cevap veriyorum ve babalarımı seviyorum. Benim yaşımdaki insanlar arasında, ebeveynlerinin ne düşündüğünü gerçekten umursayan birkaç kişiden biriyim. O yüzden sorumlu biri gibi giyiniyorum (tamamen siyah, çok ciddi), finallerim için deliler gibi çalışıyorum ve ne isterlerse yapıyorum. Berbat şeyler isteseler bile. Mesela dışarı dört dereceyken Heavens to Betsy'yi gece yürüyüşüne çıkarmak gibi. Bunu bu hafta her gece yaptım.

Ebeveynlerimin iyi olduğumu hatırlamasını istiyorum ki Cricket'ın da iyi olduğunu hatırlasınlar. O iyiden de öte. Ciddi bir şekilde özür dilemek için eve geldi ama bunun yardımcı olduğunu sanmıyorum. Hâlâ evde ondan bahsedilmesi yasak. Bayan Bell, Andy'ye Aleck'le olanları anlattıktan sonra bile ebeveynlerim yemekte Bell ailesi için çık cıklaırken Cricket'ın ismini atladılar. "Calhope ve kük" dediler.

En azından Bay ve Bayan Bell ne olduğunu bilmiyor. Ebeveynlerim onları aramamış. Muhtemelen bunun için Andy'ye teşekkür etmeliyim, hatta belki Norah'ya. Bütün bunlarla ilgili şaşırtıcı derecede iyi davrandı. "Onlara zaman ver," diyor. "Hiçbir şeyi acele ettirme."

Zaten buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. Zamana.

Max'in anısı hâlâ acı ve güçlü. Ayrılan kişi ben olduğumda bu kadar çirkin bir ayrılık yaşamaman mümkün olduğunu fark etmemiştim. Ayrılan kişinin ben olduğumdan da oldukça emindim. En azından, ilk başta ben ayrıldım.

Sonra Max daha fena ayrıldı.

İlişki böyle bittiği için ve beraberken ona karşı dürüst olmadığım için korkunç hissediyorum. Özür dilemek istiyorum. Belki bu sayede o kötü hislerden kurtulurum ve hayatıma devam edebilirim. Belki böylece aklıma ne zaman ismi gelse canım yanmaz. Telesekreterine bir sürü mesaj bıraktım ama beni geri aramadı. Ayrıca hâlâ şehir dışında. Johnny'ye sormak için Amoeba'ya bile gittim.

Max'in son söyledikleri aklımdan çıkmıyor. Onun için bir hiç miyim? Şimdiden?

Cricket için hazır değilim, zaten elleri dolu. Aleck, Abigail'e ilgi gösteremeyecek kadar depresyonda olduğundan, Abigail babasından sonra en iyi seçeneğin Cricket olduğuna karar vermiş durumda. Cricket kış tatili için evde, ikimiz de kış tatilindeyiz ve Cricket'ı kollarından Abby sarkmazken veya bacaklarına Abby dolanmazken çok nadir görüyorum. Abigail'in içindeki o hissi, o ihtiyacı biliyorum. Keşke benim de tutunabileceğim biri olsaydı.

Lindsey yardımcı oluyor. Her gün anıyor ve Max dışındaki şeylerden bahsediyoruz. Cricket dışındaki şeylerden. Fakat suçlulukla kış dansına katılacağını duyurdu. Charlie'ye sormuş, o da tabii ki evet demiş. Onun için mutluyum.

Bir insan aynı anda üzgün ve mutlu olabilir.

Marie Antoinette elbisemi, peruğumu ve *paniyerimi*

Nathan'ın ofisine, bir diğerk deyişle Norah'nun odasına taşıdım. Onlara bakmak hoşuma gitmiyor. Belki elbiseyi gelecek sene Cadılar Bayramı için bitiririm. Lindsey giyer. Ama dansa gitmeyeceğim ve en azından *bunun* doğru karar olduğunu biliyorum. Okulun son birkaç haftası felaketti.

Marta tamamen siyah kıyafetimi küçümseyerek. "Kim öldü de seni Gotik yaptı?" dedi alayla. Harvey Milk Memorial'daki en moda tutkunu grup olan arkadaşları da ona katıldılar. Kısa süre sonra herkes beni Gotik olmakla suçluyordu ve bu doğru olmamasına rağmen sorun değildi. Fakat sonra Gotik çocuklar beni özentili olmakla suçlamaya başladılar.

"Gotik değilim. Yas da tutmuyorum," diye ısrar ettim.

En azından yeni dolabım mahalleme uyum sağlamama yardımcı oluyor. Kışın Castro, modaıa uygun siyah kıyafetlerle dolup taşıyor. Siyah kaybolmama yardımcı oluyor ve şu anda görölmek istemiyorum. Kıyafetlerin insanların birbirlerini görüşünü veya *görmeşini* bu kadar etkilemesi inanılmaz. Geçen gün Sıcak Kurabiye'deki Malcolm'un yanında otobüs bekledim. Bana düzinelerce gökkuşaklı renkli bonibonlu kurabiye satmıştı ve her zaman Lady Gaga mı daha iyi, yoksa Madonna mı diye tartışıyorduk ama beni tanımadı.

Bu tuhaf. Benim, gerçek kimliğimdeyim ve tanınmıyorum.

Beni tanıyan birkaç kişi hep iyi olup olmadığını soruyor. Harika hissetmiyorum ama neden herkes kostümlü olmadığım için bir sorun olduğunu varsayıyor? Her zamanki bankacımız, bu endişesini Nathan'la paylaşacak kadar ileri gitmiş. Babam eve endişeyle geldi ve onu tekrar tekrar iyi olduğuma ikna etmek zorunda kaldım.

İyiyim.

İyi değilim.

Neyim ben?

Evlerin, nalburların, barların, kulüplerin ve restoranların camlarında yanıp sönen Noel ışıkları ve titreyen menolarlar yanlış geliyor. Zorlamaymış gibi. Walgreens'in önünde baston şekerleri dağıtan ve hayır kurumu için para toplayan seksi Noel Anne kılıkli adama olağandışı derecede sinir oluyorum.

Kış tatilimi sinemada çalışarak (boş vaktimi doldurmak için fazladan çalışıyorum) ve Cricket'ı izleyerek geçiriyorum. Gün boyunca onu Bell ailesinin pencerelerinden birinde görebiliyorum, genelde Abigail'le oynuyor. Abby'nin saçları, babası ve dedesi gibi saman sarısı ama gülümsemesinde bana amcasını hatırlatan bir tatlılık ve saflık var. Cricket onu her gün kundaklıyor ve yürüyüşe çıkartıyor.

Bazen bir palto kapıp peşlerinden koşuyorum. Onlarla salıncaklara binmek için parka, resimli kitaplar için kütüphaneye ve espresso (Cricket'la benim için) ile organik zencefilli kurabiyeler (Abby için) için Spike'ın Yeri'ne gidiyorum. Yardımcı olmaya çalışıyorum. Cricket'ı kazanmak, hak etmek istiyorum. Her zaman beni gördüğünde gülümsüyor ama ardından gelen sessiz incelemeyi görmek mümkün değil. Artık iyi olup olmadığımı merak ediyormuş gibi. Bugünün o gün olup olmadığını. Her zaman biraz kafası karışmış ve üzgün olan ifadesinden, bugünün o gün olmadığını bildiğini anlıyorum.

Keşke bana öyle bakmasa. Yine onun zor denklem yüz ifadesine dönüştüm.

Akşamları Abby yattıktan sonra onu yatak odasında bir şeylerle uğraşırken görüyorum. Ne yaptığını göremiyorum, ufak bir şey olmalı ama masasında açılmış ve parçaları alınmış objeler de dahil olmak üzere mekanik şeylere dair belirtiler var. Bu beni mutlu ediyor.

Noel de Şükran Günü gibi gürültüsüz geçiyor. Noel Günü sinemalar hep çok dolu olduğundan işe gidiyorum, Anna ve St. Clair de orada. Biri bir filmin biletleri bittiği için bize bağırdığında veya şikâyet ettiğinde bir puan kazandığımız bir oyun oynayarak beni neşelendirmeye çalışıyorlar. Günün sonunda en çok puan alan kişi, St. Clair'in on ikinci salonunda bulduğu açılmamış liçili jelibonu alacak. Bu büyük bir ödül değil. Ama yardımı dokunuyor.

Yöneticilerimiz herkesin giymesi için Noel Baba şapkası almışlar. Pespembe olan tek şapka benimki. Hoş bir davranış ama çok saçma hissediyorum.

En çok bana bağırlıyor. Liçili jelibonu ben kazanıyorum.

Yılbaşı. Hava soğuk ama güneşli, bu yüzden Betsy'yi Dolores Park'a götürüyorum. Tam işaretini bırakmak için yokuşun yanındaki yerleri koklarken ince bir sesle, "O-la!" diye haykırıldığını duyuyorum.

Seslenen Abby. Adımı söylediği için gurur duyuyorum. Bir buçuk yaşında olduğundan kelime dağarcığı çok geniş değil. Oyun parkından bana doğru ilerliyor. Ufak, mor bir tütü giyiyor. Cricket da elleri ceplerinde, gülümseyerek yanında uzun adımlar atıyor.

Abby'ye sarılmak için dizlerimin üzerine eğiliyorum, o da çok küçük çocukların yaptığı gibi kollarıma yığılıyor. "Selam," diyorum. Abby saçlarımdaki parlak, turkuaz, taşlı tokaya atılıyor. Çıkarmayı unutmuşum. Norah (hem de NORAH) kahvaltıda saçıma bu tokayı taktı. "Bugün yılbaşı," dedi. "Bugün biraz parıltı seni öldürmez."

Cricket, tokayı çıkartmadan Abby'yi çekiyor. "Pekâlâ, pekâlâ. Abigail Bell, bu kadar yeter." Ama Cricket Abby'ye sırtıyor. O da ona sırtıyor.

“Çok hoş bir yeni arkadaş edinmişsin,” diyorum.

Cricket’in yüz ifadesi üzgün bir hal alıyor. “Çocukların zevkine güven olmaz.”

Gülüyorum. Hatırladığım kadarıyla bu hafta ilk defa gülüyorum.

“Fakat saç tokaları konusunda çok zevkli,” diye devam ediyor. Betsy onun için sırtüstü uzanınca, Cricket da onun karnını okşuyor. Gökkuşağı bileklikleri ve lastikleri, Betsy’nin siyah tüyleri üzerinde sallanıyor. Sol elinin her tarafı, parmakları da dahil olmak üzere matematik sembolleri ve hesaplarıyla dolu. Abby köpeğimi sevmek için tedirginlikle uzanıyor. Cricket, “Seni yine parlak bir şeyle görmek güzel,” diye ekliyor.

Kahkaham duruyor ve yanaklarım kızarıyor. “Ah. Aptalca, biliyorum. Yılbaşı, o yüzden Norah...”

Cricket kaşlarını çatıp tekrar doğruluyor. Gölgesi arkasında uzun ve ince bir şekilde sonsuzluğa uzanıyor. “Ciddiydim. Bir parça Lola’nın ortaya çıktığını görmek güzel.” Çatık ifadesi nazik bir gülümsemeye dönüşüyor. “Bu bana umut veriyor.”

Açıklayamıyorum ama ağlamak üzereyim. “Ama zaten kendimdim. Kendim olmak için uğraşıyordum. Daha iyi bir ben olmak için.”

Cricket kaşlarını kaldırıyor. “Lola Nolan hangi dünyada renkli giyinmiyor?”

Kıyafetime işaret ediyorum. “Bunun beyazı da var.”

Esprim başarısız oluyor. Cricket bir şey söylememeye uğraşıyor. Abby, Cricket’in sol bacağına çarpıyor ve onu bütün gücüyle tutuyor. Cricket onu kaldırıp kucağına oturtuyor.

Cricket’a, “Hadi söyle,” diyorum. “Ne söyleyeceksen.”

Cricket yavaşça başını sallıyor. “Pekâlâ.” Devam etmeden önce düşüncelerini topluyor. Dikkatle konuşuyor. “İyi

bir insan olmak, daha iyi bir insan olmak veya her ne konuda endişeleniyorsan ve çözmeye çalışıyorsan... Bu, kimliğini değiştirmemeli. Bu *daha çok* kendin olman demek. Ama ben bu Lola'yı tanımıyorum."

Kalbim duruyor. Bayılacak gibiyim. Max'in daha önce dediği gibi.

"Ne?" Cricket panik içinde. "Ne zaman öyle dedi?"

Tekrar kızarıp çimlere bakıyorum. Keşke üzgün olduğumda yüksek sesle konuşmasam. "Demek istediğin buy-
sa, onu tekrar görmedim. Ama... daha önce... kostüm giydiğim için gerçekte kim olduğumu bilmediğini söyledi."

Cricket gözlerini kapatıyor. Titriyor. Öfkeden titrediğini anlamam biraz zaman alıyor. Abby kollarında kıvranıyor. Cricket'in öfkesi onu rahatsız ediyor. "Lola, bana yeteneğim olduğunu söylediğini hatırlıyor musun?"

Yutkunuyorum. "Evet."

Cricket'in gözleri açılıp bana dönüyor. "Senin de bir yeteneğin var. Belki bazı insanlar kostüm giymenin gerçek kimliğini saklamaya çalıştığın anlamına geldiğini düşünür ama bence bir kostüm, sıradan kıyafetlerin olabileceğinden çok daha gerçekçi. Giyen kişi hakkında bilgi veriyor. O Lola'yı tanıyordum çünkü arzularını, isteklerini ve hayallerini bütün şehrin görebileceği şekilde ifade ediyordu. Benim görebileceğim şekilde."

Kalbim kulaklarımda, ciğerlerimde, boğazımda atıyor.

"O Lola'yı özlüyorum," diyor.

Ona doğru bir adım atıyorum. Cricket nefesini tutuyor. Sonra o da bana doğru bir adım atıyor.

Abby, "Aaa," diyor.

Aşağı bakıp Abby'nin hâlâ Cricket'in kucığında olduğunu fark edince şaşırıyoruz. Abby beyaz, soğuk goku-
züne işaret ediyor. San Francisco'nun meşhur vahşi pap-
ğanları, bir yeşil tüy cümbüşüyle Dolores Parkı boyunca

ilerliyor. Hava kanat çırpışları ile gürültülü ötüşlerle doluyor ve parktaki herkes manzarayı izlemek için duruyor. Şaşırtıcı görüntü, geldiği kadar hızlı bir şekilde binaların üzerinde kayboluyor.

Yine Abby'ye dönüyorum. Dünyasındaki beklenmedik renk, ses ve güzellik patlaması onu hayran bırakmış.

yirmi dokuzuncu bölüm

Okul devam etmeden önceki pazar gecesi ve ebeveynlerim randevuya çıktılar. Ben Norah'yla takılıyorum. Ev dekorasyonu şovları izleyip farklı sebeplerden ötürü gözlerimizi deviriyoruz. Norah tekrar dekore edilmiş evlerin burjuva, bu yüzden de sıkıcı gözüksüğünü düşünüyor. Ben de sıkıcı gözüksüklerini düşünüyorum ama bütün dekoratörler aynı modern dekorasyon kitabından çalışıyormuş gibi gözüksüğü için sadece.

Norah reklam arasında, "Yine kendin gibi gözüksüğünü görmek güzel," diyor.

Mavi bir peruk takıyorum, fırfırlı bir İsveçli Heidi elbisesi ile ikinci el mağazadan alınma parıltılı, altın bir kazağın kollarını giyiyorum. Kazağın kollarını kestim ve parıltılı altın tozluklar olarak kullanıyorum. Homurdanarak gülüyorum. "Evet, giyiniş tarzımı ne kadar sevdiğini biliyorum."

Gözlerini televizyondan çekmiyor ama sesinde tekrar o tanıdık Norah sertliği beliriyor. "Benim giyeceğim şeyler değil ama bu takdir etmediğim anlamına gelmiyor. Senin kişiliğini sevmediğim anlamına da gelmiyor."

Ben de gözlerimi televizyondan çekmiyorum ama göğsüm sıkışıyor.

Birkaç dakika sonra şov çoktan görmüş olduğumuz şeyleri tekrar gösterirken, "Ee," diyorum. "Dairede neler oluyor? Ronnie taşınma tarihi seçti mi?"

"Evet. Haftanın sonunda gitmiş olacağım."

"Ah. Bu çok yakınmış."

Norah homurdanıyor. Homurdanışı benimki gibi çıkıyor. "Yeteri kadar yakın değil. Nathan geldiğim andan beri beni boğuyor."

İşte tanıdığım, minnet bilmeyen Norah. Yaklaşan gidiş tarihine seviniyorum birdenbire. Ama sadece başımı iki yana sallıyorum ve bölümün geri kalanını memnuniyetsiz bir sessizlik içinde izliyoruz. Yeni bir reklam arası başlıyor.

Aniden, "Falcılığın sırrını biliyor musun?" diye soruyor.

Koltuğun yastıklarına gömülüyorum. İşte yine başladık.

Norah dönüp bana bakıyor. "Sır şu ki; yaprakları okumuyorum. El falı bakanlar da elleri, tarot bakanlar da kartları okumuyorlar. İnsanları okuyoruz. İyi bir falcı, karşısındaki insanı okur. Yapraklarındaki işaretleri inceliyorum ve bunları kişinin duymak istediğini bildiğim şeyin yorumunu sunmak için kullanıyorum." Daha çok yaklaşıyor. "İnsanlar, duymak istedikleri şeyi duyup para ödemeyi tercih ediyor."

Ardından söyleyeceklerini duymak istemediğimden emin bir şekilde yüzümü ekşitiyorum.

"Mesela bir kadın geliyor," diye devam ediyor. "Alyansı yok. Dar bir bluz giyiyor. Aşağı kadar uzanan bir dekoltesi var. Geleceğini soruyor. Bu kadın, biriyle tanışmak üzere olduğunu söylememi isteyen bir kadın. Genelde bluzu yeteri kadar darsa, iyi bir faldan aldığı özgüvenle bil bakalım

ne oluyor? Muhtemelen biriyle tanışıyor. Bu *doğru* bir kişi olmayabilir ama yine de falının gerçek olduğu anlamına geliyor.”

Daha çok kaşlarımı çatıyorum. Televizyon ekranına bakıyorum ama parlayan reklamlar odaklanmamı zorlaştırıyor. “Yani bana baktığında tartışmalar, kafa karışıklığı ve ayrılıklar isteyen birini mi gördün? Bunun gerçek olmasını mı istedin?”

“Hayır.” Norah daha çok yaklaşıyor. “Sen farklıydın. Söylediklerimi gerçekten dinleyeceğin şekilde seninle konuşmak için çok şansım olmuyor. Yapraklarım okumak bir fırsattı. Sana duymak istediklerini söylemedim. Duymaya ihtiyacın olanları söyledim.”

Kafam karışık ve kırgınım. “Kötü şeyler duymaya mı ihtiyacım vardı?”

Norah elini benimkinin üzerine koyuyor. Kemikli ama nasılsa aynı zamanda sıcak da. Ona baktığımda, bakışları anlayış dolu. Falcı sesini kullanarak, “Max’le ilişkin zayıflıyordu,” diyor. “Bu ilişkinin hemen arkasında bekleyen çok daha özel birine sahip olduğunu gördüm.”

“Vişne. Yani eskiden Cricket’a karşı nasıl hissettiğimi biliyordun.”

Norah elini çekiyor. “Tanrım, postacı bile onun hakkında nasıl hissettiğini biliyordu. O iyi bir çocuk Lola. Yatağında onunla yakalanman aptalcaydı, ebeveynlerinin bu konularda ne kadar katı olduğunu biliyorsun. Ama Cricket’ın iyi olduğunu biliyorum. Ebeveynlerin de bu görüşe varacak. Senin de iyi olduğunu biliyorum.”

Sessiz kalıyorum. Norah iyi bir insan olduğumu düşünüyor.

“En büyük pişmanlığım ne biliyor musun?” diyor. “Parlak, güzel, büyüleyici bir insana dönüştün ve bunda payımı olduğunu söyleyemiyorum.”

Boğazımda bir yumru var.

Norah kollarını kavuşturup başını çeviriyor. "Babaların beni çok sinirlendiriyor ama harika ebeveynler. Ebeveynlerin onlar olduğu için şanslıyım."

"Seni de önemsiyorlar. *Ben de seni önemsiyorum.*"

Norah sessiz ve kıpırtısız. Risk alıyorum ve küçüklüğümden beri ilk defa ona doğru sokuluyorum. Sert duran omuzları dokunuşumla yumuşuyor.

"Taşındıktan sonra ziyarete gel," diyorum.

Reklamların ışıkları yanıp sönüyor.

Yanıp sönüyor.

Yanıp sönüyor.

Norah, "Tamam," diyor.

O akşamın ilerleyen saatlerinde odamdayken telefon çalıyor. Arayan Lindsey. Konuşmaya, "Bir daha düşündüm de," diye başlıyor, "belki de sana söylememeliyim."

"Ne?" Olağandışı derecede rahatsız sesi anında ürpermeme sebep oluyor. "Ne söyleyeceksin?"

Uzun, derin bir nefes. "Max geri dönmüş."

Betim benzim atıyor. "Ne demek istiyorsun? Nereden biliyorsun?"

"Onu biraz önce gördüm. Annemle Mission'da alışveriş yapıyorduk. Max de oradaydı, Valencia'da yürüyordu."

"Seni gördü mü? Onunla konuştun mu? Nasıl gözüküyordu?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Her zamanki gibi."

Şaşkına dönmüş durumdayım. Ne zamandır burada? Neden aramadı? Devam eden sessizliği doğruyu söylediği anlamına geliyor: *Onun için bir hiçim.*

Son zamanlarda onu düşünmeden saatler geçirdim. Bir keresinde de bütün bir gün. Bu, yaralarımı yeniden deşi-

yor ama nasıl oluyorsa darbe düşündüğüm kadar kahredici değil. Belki de Max için bir hiç olmayı sorun etmemeyi başladım.

Lindsey, "Nefes alabiliyor musun?" diyor. "Nefes alıyormusun?"

"Alıyorum." Gerçekten de alıyorum. İçimde anında bir fikir bitiveriyor. "Dinle, gitmem gerek. Yapmam gereken bir şey var." Sahte kürk bir palto ve cüzdan kapıyorum, tam kapımdan aceleyle çıkarken hafif bir *tak* sesi duyuyorum

Duruyorum.

Pencerem yine tak diyor. *Tak. Tak.*

Kalbim hopluyor. Camı hızla açtığımda Cricket kurdan kutusunu bırakıyor. Kırmızı bir şal takmış ve bir tür mavi askeri ceket giyiyor. Sonra omzuna attığı deri çantayı fark ediyorum ve bu darbe mahvedici oluyor. Tatili bitmiş. Berkeley'ye dönüyor.

Kolları gevşiyor. "İnanılmaz gözüküyorsun."

Ah. Doğru. Beni siyah dışında bir şeyle görmeyeli bir ay oldu. Ona utangaçça gülümsüyorum. "Teşekkür ederim."

Cricket paltoma işaret ediyor. "Bir yere mi gidiyordun?"

"Evet, çıkmak üzereydim."

"Önce kaldırımda benimle buluş? Ebeveynlerin sorun eder mi?"

"Evde değiller."

"Pekâlâ. Bir dakika sonra görüşürüz?"

Başımı sallayıp aşağı koşuyorum. Norah'ya, "Bir saat sonra gelirim," diyorum. "Yapmam gereken bir şey var. Bu gece."

Televizyonun sesini kısıp bana bakarak kaşını kaldırıyor. "Bu gizemli işinin belli bir erkekle ilgisi var mı?"

Hangi erkekten bahsettiğinden emin değilim ama *tak* de doğru. "Evet."

Birkaç ızdırıp verici saniye boyunca beni inceliyor. Sonra tekrar televizyonun sesini açıyor. "Sadece ebeveynlerin gelmeden buraya dön. Açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Cricket evimin basamaklarının altında bekliyor. Fidan gibi silueti ay ışığında muhteşem gözüküyor. Ben kaldırıma kadar yirmi bir adım atarken, bakışlarımız birbirimizin üzerinde. Cricket, "Okula dönüyorum," diyor.

Çantasına işaret ediyorum. "Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Gitmeden önce veda etmek istedim sadece."

"Teşekkür ederim." Telaşla başımı iki yana sallıyorum. "Yani, memnun oldum. Gittiğine değil. Ama gitmeden önce beni bulduğuna."

Cricket ellerini ceplerine sokuyor. "Öyle mi?"

"Evet."

Bir dakika boyunca sessiz kalıyoruz. Bir kere daha çok hafif sabun ve tatlı makine yağı kokusunu alıyorum ve içimde gergin kıpırtılar oluyor.

"Peki, şey, ne tarafa?" Cricket kaldırımda iki yana birden işaret ediyor. "Nereye gidiyorsun?"

Cricket'ın trenine binmek için gideceği yönün tersine işaret ediyorum. "Oraya. Yapmam gereken, şey, bitmemiş bir iş var."

Cricket duraksamam sebebiyle neden bahsettiğimi biliyor. Bana gitmememi söyleyeceğinden korkuyorum ya da daha da kötüsü, bana eşlik etmek isteyeceğinden. Ama sadece duraksıyor. Sonra, "Tamam," diyor.

Güven.

"Yakında eve dönecek misin?" diye soruyorum.

Bu soru onu gülümsetiyor. "Ben yokken beni unutmayacağına söz ver."

Ben de gülümsüyorum. "Söz."

Cricket'tan uzaklaşırken, onu düşünmeyi *kesmeyi* nasıl becereceğimi hiç bilmediğimi fark ediyorum.

Ancak dairesine varıp tanıdık kahverengi sıvalı duvarları ve pembe zakkum çalısını görünce korkmaya başlıyorum. Max'in dairesine doğru bakıyorum. Işığı yanıyor ve perdenin arkasında hareket var. İçimi zehirli bir sis gibi şüphe dolduruyor. Buraya gelmem yanlış mı? Eğer duymak istemiyorsa özür dilemek istemem bencilce mi?

Max'in ön kapısına çıkan karanlık merdivenleri tırmanıyorum. Kapıyı Johnny yerine Max açınca rahatlıyorum ama rahatlamam kısa sürüyor. Max'in bal rengi gözleri dik bana bakıyor ve sigara kokusu çok güçlü. Bu akşam nane kokusu yok.

"Dön-döndüğünü duydum."

Max sessiz kalıyor.

Kendimi hissiz bakışlarına karşılık vermeye zorluyorum. "Sadece senden özür dilemek istedim. Yalan söyledim için ve ayrılık şeklimiz için özür dilerim. Sana adil davranmadım."

Hiçbir şey demiyor.

"Tamam. Pekâlâ. Bu kadardı. Hoşça kal Max."

Tam ilk basamağa inmişken, "Onunla yattın mı?" diye sesleniyor.

Duruyorum.

"Biz beraberken," diye ekliyor.

Dönüp gözlerine bakıyorum. "Hayır. Gerçek bu. Öpüşmedik bile."

"Onunla şu anda yatıyor musun?"

Kızarıyorum. "Tanrım, Max."

"Yatıyor musun?"

"Hayır. Şimdi gidiyorum." Ama sonra kıpırdanıyorum

Bu bilmek için son şansım. "Son bir aydır neredeydin? Aradım. Seninle konuşmak istiyordum."

"Bir arkadaşımın yanında kalıyordum."

"Nerede?"

"Santa Monica'da." Bunu söyleyişinde bir şey var. Sormamı istiyormuş gibi.

"Bir kızla mı kaldın?"

"Bir kadınla. *Ben* onunla yattım." Max kapıyı çarpıyor.

otuzuncu bölüm

Max canımı en kötü şekilde yakacak biçimde ne diyeceğini ve ne zaman diyeceğini her zaman bilirdi. Kelimeleri içimi sızlatıyor ama bunun sebebini anlamam sadece bir an alıyor. Bu, başka bir kadınla beraber olmasını umursadığımdan değildi. Onu bir zamanlar sevdiğime inanamadığımdandı. Max'i isteyerek yanlış değerlendirmişim. Nasıl kindar tarafını görmezlikten gelebilmişim? Nasıl refleks olarak öfke ve zalimlikle tepki veren birine bağlanabilmişim?

Özür diledim. O da her zamanki tavrıyla tepki verdi. Dairesine suçluluktan kurtulmak için gittim ve istediğime kavuştum.

Uğurlar olsun.

Kış tatili sona eriyor, bununla beraber ev hapsim de. Okul devam ediyor. İlk gün iyi tanımadığım üç sınıf arkadaşım yanıma gelip tekrar kendim gibi giyindiğimi gördüklerine memnun olduklarını söyleyince şaşıyorum.

Bu beni mutlu hissettiriyor. Takdir edildiğimi hissediyorum.

Lindsey bile daha dik ve gururlu duruyor. Bu, Charlie ve arkadaşlarıyla (öğle yemeği için bize katıldılar) beni tekrar renkli görmenin etkisi. Etrafımda daha çok insanın olması güzel. Zor olan hafta sonunu beklemek. Cricket'ı her an görme şansını özlüyorum. Penceremin soluk mavi camı, diğer tarafta Cricket olmadan sıkıcı gözüküyor.

Cuma günü, gelmiş geçmiş en uzun okul günü. Saati pinpon topu gibi gözlerle izleyip Lindsey'yi delirtiyorum. Lindsey, "Gelecek," diyor. "Sabırlı ol Ned." Son zil çaldığında telefonum da ötüyor. KAPLANLI ÇIPLAK KADIN'dan bir mesaj:

Bu hafta sonu eve gelemiyorum. Beklenmedik bir proje. Hem de ilk hafta! Çok fena.

Dünyam çöküyor. Ama sonra ikinci bir mesaj geliyor.

Seni özlüyorum.

Sonra üçüncü bir tane:

Umarım artık bunu söylememde sorun yoktur.

Geri mesaj atarken kalbim parendeler atıyor:

Ben de seni özlüyorum. Bu hafta sonu daha da çok özleyeceğim.

!!!!!!! = öten cırcır böcekleri+çalan ziller

Eve gidiş yolum boyunca mesajlaşıyoruz ve pembe, pofuduk bir bulut gibi uçuyorum. Çalışabilmesi için onu rahat bırakınca, Cricket birkaç mesaj boyunca buna itiraz ediyor ve bu beni daha da mutlu ediyor. Gece boyunca telefonum yeni mesajlarla ötüyor: oda arkadaşı Dustin'in

iğrenç arkadaşlarıyla ilgili, aç olmakla ilgili, kendi notlarını okuyamamakla ilgili mesajlar. Ben de onun telefonunu Norah'nın kolilerini tekrar toplamasıyla, Andy'nin mevsime özgü mandalina turtasıyla, yanlışlıkla matematik kitabımı dolabımda unutmakla ilgili mesajlarla dolduruyorum.

Sabah erken kalkıp onlar hâlâ kahvaltı ederken aşağıda belirlediğimde ebeveynlerim hayret ediyor. Andy takvimi inceliyor. "Vardiyanın dörde kadar başlamadığını sanıyordum."

"Berkeley'ye gitmek istiyorum. İşten önce, sadece birkaç saatliğine."

Ebeveynlerim rahatsız bir bakış paylaşıırken, Norah arkamdan ayaklarını sürüyerek odaya giriyor. "Ah Tanrı aşkına, bırakın gitsin. Zaten ne olursa olsun gidecek."

Bana izin veriyorlar. Saatte bir telefonla arayacağım ama memnuniyetle kabul ediyorum. Kapıdan zıplayarak çıkarken ani bir karar, çorap çekmecemde sakladığım ufak bir şey için geri dönmeme sebep oluyor. Aldığım şeyi çantama koyuyorum.

New Seoul Garden'a uğrayınca Lindsey bir torba yemek paketliyor, bu da Berkeley'ye varmak için binmem gereken iki trendeki vagonun da kokmasına sebep oluyor. Tüh. Bu sefer cesur olmaya ve yurt kapılarına vardığımda onu aramaya karar veriyorum ama ben kapıya geldiğimde biri çıkıyor, o yüzden Cricket'ı aramam gerekmiyor. Düzenlenmiş bahçeden ve diğer kapılardan da aynı kolaylıkta geçiyorum.

Artık Cricket'ın kapısındaaym.

Kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda diğer taratta bir kız gülüyor. Tahtanın üzerindeki boğumlarım titriyor. İçerideki Jessica mı? Yine?

Kapı açılıyor ve karşımdaki kız Anna.

"Selam uzay kovboyu!" Hemen gümüş rengi püsküllü elbisemi ve kırmızı kovboy çizmelerimi fark etmiş. Kâbus gibi bir an boyunca içimi şüphe kemiriyor ama sonra kapı daha da çok açılınca St. Clair ortaya çıkıyor. Tabii ki. Cricket'la, Cricket'ın yatağının kenarına dayanarak oturuyorlar. Sonra Cricket Bell beni görüyor ve hava neşeleniyor.

Benim ruhum da neşeleniyor.

"Selam." Ayağa fırlıyor. Yine, "Selam," diyor.

"Bugün öğle yemeği yemeye vaktin olmaz diye endişelendim." Yemek paketini kaldırırken, yerdeki boş Çin yemeği kutularını fark ediyorum. "Ah."

Anna bana ayrık dişleriyle sırtıyor. "Merak etme. Sen ne getirdiysen onu da yer."

St. Clair, "Midesi çok uzun," diyor.

Anna, "Seninki de çok küçük," diyor. St. Clair oturduğu yerden Anna'nın bacaklarını itiyor, Anna da onunkileri itiyor. Köpek yavruları gibiler.

Cricket iki koluyla birden gelmemi işaret ediyor. "İçeri gel, otur."

Etrafa bakmıyorum. Bütün yüzeyler dolu.

"Ah, bir saniye," diyor. Yatağının üzerindeki bir yığın ders kâğıdını yana çekiyor. "İşte. Buraya otur."

Anna, "Gitmeliyiz," diyor. "Sadece Cricket'ı besleyip Olimpiyatlar hakkında sorular sormak için geldik. Bu sene Fransa'da yapıldığını biliyor muydun?" İçini çekiyor. "Fransa'yı ziyaret etmeyi çok istiyorum."

Sevgilisi serçe parmağının tırnağını yiyor. "Ben de Anna'yı eğer Calliope takıma seçilirse bunu bir işaret olarak kabul edip tatile gitmemiz gerektiği konusunda ikna etmeye çalışıyorum."

Anna'ya gülümsüyorum. "Çok şanslısın."

St. Clair, Cricket'a dönüp parmağını sallıyor. "Gelecek hafta sonu ABD Artistik Patinaj Şampiyonası'nda kız kar-

deşinin kazanmasını sağlaman için sana güveniyorum, tamam mı?"

Kalbim bencilce ağırlaşıyor. Gelecek hafta sonu. Yine Cricket'sız geçirilecek zamanlar.

Cricket, "Sadece ilk üçe girmesi yeter," diyor. "Ama gerekirse rakiplerinden birinin diz kapağını kırarım."

Anna, St. Clair'in omzuna dokunuyor. "Hadi. Bana o şeyi göstermeyecek miydin?"

"Ne şeyi?"

Anna ona bakıyor. St. Clair de ona bakıyor. Anna başını Cricket'la bana doğru eğiyor.

"Ah, evet." St. Clair ayağa kalkıyor. "O şey."

Aceleyle çıkıyorlar. Kapı kapanınca St. Clair, "Lola, Cricket da sana şeyini göstermek istiyormuş!" diye bağırıyor. Ayak sesleri koridorda yankılanırken gülüyorlar.

Cricket aceleyle başını benden uzağa çevirip bir kutu pilavı mikrodalgasına yerleştiriyor.

İlk olarak vejetaryen yemeği ısıttığından, "Ah. Senin için etli bir şey aldım," diyorum.

Cricket omzunu silkip gülümsüyor. "Biliyorum. Gördüm."

Ben de gülümseyip yatağının ucuna oturuyorum. "Demek üçünüz Fransa'ya gidiyorsunuz, ben de burada kalıyorum öyle mi? Haksızlık." Sadece kısmen şaka yapıyorum.

"Sen de gelmelisin."

Homurdanarak gülüyorum. "Evet, eminim ebeveynlerim bunu çok iyi karşılar."

Cricket düşünceli gözüküyor. "Andy artistik buz patenini çok seviyor. Bedava bir biletin olsaydı ilgilenebilirdi."

"Peki bedava bileti tam olarak nereden bulacağım?"

Cricket yanıma oturuyor. "Dünyanın en zengin yalan-cısı, büyük büyük büyükbabam Alexander Graham Bell sayesinde?"

Gülümsemeyi kesiyorum. "Cricket, bunu asla kabul edemem."

Sivri ayakkabı uçlarından biriyle kovboy çizmelerimden birini dürtüyor. "Bir düşün."

Ayakkabı temasından ayağım karıncalanıyor. Ben de onun ayakkabısını dürtüyorum. O da benimkini dürtüyor. Mikrodalga ötüncü, Cricket kalkıp kalkmamak konusunda tereddüt ederek duraksıyor. Uzanıp bileklikleri ve lastikleri üzerinden bileğini tutuyorum. "O kadar aç değilim," diyorum.

Cricket elime bakıyor.

İşaret parmağımı kırmızı bir bilekliğin altına geçiriyorum. Parmağım bileğinin iç kısmına dokununca, Cricket hafif bir ses çıkartıyor. Gözleri kapanıyor. Parmağımı bilekliklerine dolayarak kendimi ona bağlıyorum. Ben de gözlerimi kapatıyorum. Parmağım bizi sırtüstü uzanmaya itiyor ve birkaç dakika boyunca sessizce bağlanmış bir şekilde yan yana yatıyoruz.

Nihayet, "Dustin nerede?" diye soruyorum.

"Yakında gelecek. Maalesef."

Gözlerimi açtığımda Cricket bana bakıyor. Gözlerinin ne kadardır açık olduğunu merak ediyorum. "Sorun değil," diyorum. "Sana geç bir Noel hediyesi vermeye geldim."

Cricket'in kaşları kalkıyor.

Gülümsüyorum. "O tür bir hediye değil." Parmağımı bileğinden çekip yerdeki çantamı almak için yana kayıyorum. Çorap çekmecemden aldığım ufak şeyi bulana kadar çantamı karıştırıyorum. "Esasında geç bir doğum günü hediyesi daha çok."

"Ne kadar da geçsin."

Tekrar yanına kayıyorum. "Elini uzat."

Gülümsüyor. Elini uzatıyor.

“Eminim artık hatırlamıyorsundur ama birkaç sene önceki doğum gününde buna ihtiyacın vardı.” Avucuna ufak bir İngiliz anahtarı koyuyorum. “Lindsey’le bulmak için her yere gittik ama sonra sana veremedim.”

Yüz ifadesi düşüyor. “Lola.”

Parmaklarını hediyenin üzerine doğru kapatıyorum. “Verdiğin teneke kapağı attım çünkü ona bakmak beni mahvediyordu. Ama bunu asla atamadım. İki buçuk senedir sana bunu vermeyi bekliyordum.”

“Ne söyleyeceğimi bilemiyorum,” diye fısıldıyor.

“Neredeyse dolu hale gelmek üzereyim,” diyorum. “Beni beklediğin için de teşekkür ederim.”

otuz birinci bölüm

Ertesi cumartesi erken saatte kapının zili çalıyor. Bu beni derin bir uykudan uyandırıyor ama anında tekrar uyu-yakalıyorum. Birkaç dakika sonra sallanarak uyandırıldığım da şaşırıyorum. Andy, "Aşağıya inmen gerek," diyor. "Hemen."

Doğruluyorum. "Norah mı? Çoktan evden atılmış mı?"
"Calliope. Acil durum."

Yataktan fırlıyorum. Calliope'yle acil bir durum olması sadece tek bir anlama gelebilir: Cricket'la ilgili acil bir durum olduğu anlamına. Mesajlaştığımız için ulusal yarışmalara gitmeden önce eve gelmeyi planladığını biliyorum. Ama dün gece işten döndüğümde ışığı kapalıydı. Orada olup olmadığını anlayamadım. Ya eve gelmeye çalıştıysa ve yolda bir şey olduysa? "Ah Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım." Üzerime bir kimono geçirip aşağı koştuğumda Calliope salonumuzda volta atıyor. Normalde düz olan saçları yıkanmamış ve dağınık, yüzü de şiş ve kırmızı.

"İyi mi? Ne oldu? Nerede?"

Calliope duruyor. Sersem ve kafası karışmış bir şekilde başını yana eğiyor. "Kim?"

"CRICKET!"

"Hayır." Bir an şaşırıyor. "Sorun Cricket değil, benim. Sorun bu." Büyük kahverengi bir kese kağıdını uzatırken elleri titriyor.

Cricket'a bir şey olmadığı için o kadar rahatlıyorum ve bir şey olduğunu düşündüğüm için o kadar üzgünüm ki kese kâğıdını biraz fazla sert alıyorum. Parçalanmış kırmızı bir tülle dolu.

Anlayarak nefesimi tutuyorum. "Kostümün!"

Calliope gözyaşlarına boğuluyor. "Serbest programım içindi."

Dikkatle, yırtılmış parlak kumaş parçalarından birini alıyorum. "Ne oldu?"

"Abby. Görsen çocuk değil köpek sanırdın. Annem kahvaltıya indiğinde onun bununla oynadığını görmüş. Temizlenmesi için kostümümü aşağıya bırakmışım. Kim Abby'nin bunu yırtabileceğini hayal edebilirdi ki?" Calliope'nin paniği artıyor. "Yeterince güçlü olduğunu bile bilmiyordum. Üstelik yarın gidiyoruz! Terzim şehir dışında ve beni görmeye katlanamadığını biliyorum ama tek umudum sensin. Zamanında düzeltebilir misin?"

Onun tek umudu olmak ne kadar heyecan verici olsa da sahip olunacak bir umut yok. "Üzgünüm," diyorum. "Bunu düzeltemem. Mahvolmuş."

"Ama bir şey yapmak ZORUNDASIN. Yapabileceğin bir şey olmalı!"

Bir avuç yırtık kumaşı kaldırıyorum. "Bunlar burnunu silmene zar zor yeter. Eğer geri dikebilseydim bile, ki yapamam, çok kötü gözükür. Bununla yarışamazsın."

Nathan, "Eski kostümlerinden birini giysen olmaz mı?" diyerek araya giriyor.

Andy dehşete düşmüş gözüküyor. "Bunu yapamaz."

Nathan, "Neden ki?" diyor. "Yarışmaları kazanan kıyafet değil."

Calliope ürperince ikinci olma lanetini hatırlıyorum. Çoktan gerginlikten kıvranıyor olmalı, bir de üstüne bu. Ona acıyorum. Calliope, "Hayır," diyor. Kelime ağzından zar zor çıkıyor. "Bunu yapamam." Bütün vücuduyla bana dönüyor, bu tuhaf derecede tanıdık bir hareket. "Lütfen."

Çaresiz hissediyorum. "Yeni bir tane yapmam gerekir. Zaman..."

Çaresizce, "Yeni bir tane yapabilir misin?" diye soruyor. "Hayır!" diyorum. "Yeterince vakit yok."

Calliope, "Lütfen," diyor. "Lütfen Lola."

Telaş içindeyim. Onun iyi bir insan olduğumu, değersiz olmadığımı, kardeşini hak ettiğimi bilmesini istiyorum. "Tamam. Tamam," diye tekrarlıyorum. Ben paçavralara bakarken herkes beni izliyor. Keşke elimde daha büyük parçalar olsaydı. Bunlar o kadar küçük ki artık bütün bir kostüm bile etmezler.

Birden aklıma geliyor. "Şu eski kostümler..."

Calliope inliyor.

"Hayır, dinle," diyorum. "Kaç tane var?"

Yine tanıdık bir hareket yapıyor, ağzı aralık ve kaşları çatık. Zor denklem yüzü. "Bilmiyorum. Çok fazla. En azından bir düzine."

"Onları buraya getir."

"Artık hepsi üzerime olmuyor! Onları giyemem, giyemem."

"Giymene gerek kalmayacak," diyerek onu rahatlatıyorum. "Parçaları yeni bir şey yapmak için kullanacağız."

Yine çıldırmak üzere. "Beni Frankenstein gibi mi yapacaksın?"

Artık planım olduğundan sakın hissediyorum. "Seni Frankenstein gibi yapmayacağım. Seni modernize edeceğim."

Calliope beş dakika sonra dönüyor ve yanında Cricket

var. Kolları elastik kumaşlar ve parlak boncuklarla dolu. Cricket'ın saçları hâlâ yataktan yeni kalkmış gibi dağınık ve bileklikleri yok. Bilekleri çıplak gözüküyor. Göz göze geliyoruz ve düşünceleri de bilekleri kadar açık: Kız kardeşine yardım ettiğim için minnet duyuyor ve şüphesiz ki özlemle yanıp tutuşuyor.

Duyduğu özlem karşılıklı.

Onları yukarı, odama yönlendiriyorum. Cricket yukarı çıkmaya izni olup olmadığından emin olamayarak merdivenin başında duraksıyor. Andy onu sırtından dürtünce rahatlıyorum. Calliope'ye, "Bütün bunların içinde kesinlikle bir şey buluruz," diyorum.

Calliope hâlâ gergin. "Aptal yeğenimin bana bunu yaptığına inanamıyorum."

Yüz kaslarım sızlıyor ama onun yerinde olsam ben de aynı şeyi söylerdim. "Kostümleri yayıp elimizde ne var bir görelim."

"Nereye yayacağız?"

Tam sükûnetimi kaybedecekken yere bakıyorum ve Calliope'nin haklı olduğunu görüyorum. "Ah. Doğru." Çıkarılmış ayakkabı ve kıyafet yığınlarını köşelere itiyorum, Andy ve Cricket da bana katılıyor. Nathan eşikte bekleyip durumu ve Cricket'ı ihtiyatla izliyor. Odamın yeri yeterince açıldığında, Calliope'nin kostümlerini yayıyoruz.

Herkes kostümlere bakıyor. Bu biraz bunaltıcı.

Andy, "Müziğin ne olacak?" diye soruyor.

Başlarımız aniden ona dönüyor.

"Ne?" Omzunu silkiyor. "Lo doğru kostümü tasarlamadan önce, Calliope'nin hangi müzikle kayacağını bilmeliyiz. İlhamı ne?"

Nathan gözlerini kırptırıyor.

Bense gülümsüyorum. "Andy haklı. Hangi müzikle kayacaksın Calliope?"

“1968 Romeo ve Juliet’inden seçme parçalar.”

“Nasıl olduğunu hiç bilmiyorum.” Dizüstü bilgisayarına işaret ediyorum. “Bilgisayara yükle.”

“Bundan iyisini yapabilirim.” Calliope sandalyeme oturup arama motoruna kendi ismini yazıyor. İlk çıkan sonuçlardan biri son yarışmasının bir videosu. “Bunu izle.”

Bilgisayarımın etrafında toplanıyoruz. Müziği büyüleyici ve romantik. Dramayla ve gerginlikle dolu, sonra hüzne doğru çöküyor ve kurtulmayı anlatacak şekilde güçlü bir kreşendoyla bitiyor. Çok güzel. *Calliope* çok güzel. Onun kaydığını görelili uzun zaman oldu ve ne kadar geliştiğini hiç bilmiyordum. Ya da unutmuştum.

Ya da kendimi unutmaya zorlamıştım.

Calliope tutku, zarafet ve özgüvenle hareket ediyor. O bir baş balerin. Sadece kayışı da değil, yüzündeki ifadeler. Bu ifadeyi kollarına, ellerine, parmaklarına taşıyor. Müziğin her duygusunu veriyor. Müziğin her duygusunu hissediyor. Cricket’in, kız kardeşine güvenmesine şaşmamalı. Onun başarılı olmasını görmek için kendi hayatının çok büyük bir kısmını feda etmesine de şaşmamalı. Calliope olağanüstü.

Video bittiğinde herkes sessiz kalıyor. Nathan bile hayranlık içinde. Ben de Calliope’nin odadaki varlığının, bu gücün, bu güzelliğin büyük etkisiyle doluyorum.

Sonra başka birinin varlığını fark ediyorum.

Cricket arkamda duruyor. İpek kimononun arkasına çok hafifçe parmağıyla dokunuyor. Gözlerimi kapatıyorum. Bu dürtüyü, dokunma ihtiyacını anlıyorum. Ebeveynlerim Calliope’yi tebrik etmeye koyulurken ben de bir elimi sırtıma götürüyorum. Cricket’in şaşkınlıkla irkildiğini hissediyorum ama elini bulup tutuyorum. Avucunun ortasındaki hassas deriyi okşuyorum. Sadece bir kere.

Cricket ses çıkarmıyor. Ama kıpırdamıyor, hem de hiç.

Elini bırakıyorum ve birdenbire artık benim elim, onun elinin içinde. Cricket da hareketi tekrarlıyor. Tek bir parmak yavaşça avucumun ortasını okşuyor.

Ben sessiz kalamıyorum. Kısa bir inilti çıkıyorum.

Aynı anda Bayan Bell odama dalıyor ve neyse ki herkes bana değil, ona dönüyor. Cricket dışındaki herkes. Vücuduma attığı bakış yoğun ve tutku dolu.

Bayan Bell, "Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Calliope içini çekiyor. "Daha yeni başlıyoruz."

Öne atılıp dört ebeveynlerimizden üçü ortamda bulunurken duyabileceğim en uygunsuz hissi üzerimden atmaya çalışıyorum. "Merhaba Bayan Bell," diyorum. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Bayan Bell kısa saçlarını kulaklarının arkasına atıp Calliope'yle hararetli bir tartışmaya giriyor ben yokmuşum gibi. Bu beni üzdüğü için utanıyorum. Bayan Bell'in beni sevmesini istiyorum. Cricket, evimize girdiğinden beri ilk defa konuşuyor. "Anne, Lola'nın bize yardım etmesi harika değil mi?" Parmakları, orada olmayan lastikleri tutmak için bileğine gidiyor.

Bayan Bell, Cricket beceriksizce araya girdiği için şaşırarak başını kaldırıyor, sonra ciddi bir bakışla beni inceliyor. Onu rahatsız hissettiriyorum. Oğlu hakkında nasıl hissettiğimi ya da onun benim hakkımda ne hissettiğini biliyor. Ya da ikisini birden. Keşke daha saygıdeğer bir şey giyiyor olsaydım. Yataktan yeni çıkmış görüntüm beni bayağı hissettiriyor.

Kendimi ona bu şekilde göstermek istemezdim.

Bayan Bell başını sallıyor. "Öyle. Teşekkürler." Sonra yine Calliope'ye dönüyor.

Cricket utançla bana bakıyor ama ona cesaretlendirici bir şekilde gülümsüyorum. Pekâlâ, demek ebeveynlerimiz

üzerinde çalışmamız gerekiyor. Elbet başaracağız. Bir defter almak için döndüğümde, Nathan'la Andy'yi birbirlerine gizli bir bakış atarken yakalıyorum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama belki de biraz pişmanlık içeriyordur.

Umut hissediyorum. Güç.

Çalışmaya başlıyorum ve işler çılgın bir hale bürünüyor. Herkesin bir fikri var ve Bayan Bell'in fikri, kızınkinden bile daha güçlü. Sonraki saat yapılan tartışmalarla, kumaşların üzerinden yürünmesiyle ve kıyafetlerin yırtılmasıyla çok hareketli geçiyor. Calliope'nin ölçülerini almaya çalışırken Andy bana tosluyor ve masamın sivri köşesine çarpıyorum.

"DIŞARI," diyorum. "Herkes dışarı çıksın!"

Donakalıyorlar.

"Çok ciddiym, Calliope dışında herkes gitsin. Böyle çalışamam."

Calliope, "GİDİN," deyince dağılıyorlar. Ama Cricket arkada kalıyor. Ona cilveyle gülümsüyorum. "Sen de."

Bana sersem sersem gülümsüyor.

Nathan koridordan boğazını temizliyor. "Teknik olarak kızımın odasına girmen bile yasak."

"Özür dilerim efendim." Cricket ellerini ceplerine sokuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara." Calliope'ye bakıyor ama sonra gözleri yine benimkilere kayıyor. "İkiniz de bir şeye ihtiyaç duyarsanız arayın."

Gidiyor, ben de Calliope'nin ölçülerini almaya devam ederken ayağımdaki simli ojelere kadar sırtıyıyorum. Calliope masamın üzerinden bir kirpik maşasını alıp eline vuruyor.

"Ah. Şey, buraya erkek almaya iznim yok."

"Hadi ama. Nathan sizi bir şey yaparken mi yakaladı? HAYIR. İğrenç. Anlatma."

Mezurayı belinin etrafında biraz fazla sert çekiyorum.

"Ah."

Özür dilemiyorum. İşimi sessizlik içinde bitiriyorum. Ben geri kalan ölçüleri yazarken, Calliope boğazını temizliyor. "Özür dilerim," diyor. "Benim için bunu yapman çok nazik bir davranış. Bunu hak etmediğimi biliyorum."

Ölçümün ortasında duruyorum.

Calliope kirpik maşasını sertçe masaya koyuyor. "Haklıydın. Bildiğini sanıyordum ama bilmiyormuş."

Kafam karışıyor. "Neyi bilmiyormuş?"

"Ailemiz için önemli olduğunu." Calliope kollarını kavuşturuyor. "Cricket, Berkeley'ye kabul edildiği zaman eski koçuma dönmeye karar verdim. Ona yakın olabilmek için buraya geri taşınmak istedim. Annemizle babamız da öyle istedi."

Calliope'nin söyleyecek başka şeyleri varmış gibi duruyor, o yüzden devam etmesini bekliyorum. Calliope masadaki sandalyeme oturuyor. "Dinle, ailemin hayatını zorlaştırdığım bir sır değil. Cricket'ın benim yüzümden sahip olamadığı veya deneyimleyemediği şeyler var. Ben de onlara sahip olamadım ve bundan nefret ettim ama bu benim seçimimdi. Cricket'ın seçim şansı yoktu. Her şeyi bu coşkunculuk ve iyi ruh haliyle kabul etti. Eğer Cricket en zor şeyi yapmasa, ailemizin ayakta kalması imkânsız olurdu. Bizi mutlu etmeseydi." Calliope bakışlarını gözlerime çeviriyor. "Kardeşime yaptığım şey yüzünden çok kötü hissettiğimi bilmeni istiyorum."

"Calliope... Bence Cricket böyle hissetmiyor. Böyle hissetmediğini biliyorsun."

"Emin misin?" Sesi titriyor. "Nasıl emin olabilirsin?"

"Eminim. Seni seviyor. Seninle gurur duyuyor."

Calliope bir dakika boyunca sessiz kalıyor. Bu kadar güçlü bir insanın kendini kaybetmemek için uğraştığını

görmek içler acısı. "Ailem ona ne kadar olağanüstü olduğunu daha çok söylemeli."

"Evet, öyle. Ayrıca evet, daha sık söylemelisiniz."

"O da senin olağanüstü olduğunu düşünüyor. Her zaman düşünmüştü." Calliope yine bana bakıyor. "Bu yüzden seni suçladığım için özür dilerim."

Bu itirafa o kadar şaşıyorum ki cevap veremiyorum.

Calliope elini yanındaki fırfırlı kostümün üzerine koyuyor. "Sadece şu soruya cevap ver. Kardeşim seni asla unuttu. Sen onu unuttun mu?"

Yutkunuyorum. "Hayatta unutulamayacak bazı insanlar vardır."

"Güzel." Calliope ayağa kalkıp bana ciddiyetle gülümüyor. "Ama Cricket'in kalbini kırarsan yüzünü kırarım."

Yarım saat boyunca beraber çalışıyoruz. Parçalar seçip fikir değiş tokuş ediyoruz. Calliope ne istediğini biliyor ama benim fikrime saygı gösterdiğini görünce memnun oluyorum. Sadece siyah kostümlerini kullanan bir dizayn üzerinde anlaşıyoruz ve Calliope diğerlerini eve götürmek üzere topluyor.

"Ee, senin elbisen nerede?" diye soruyor.

Neden bahsettiğini hiç bilmiyorum. "Hangi elbise?"

"Marie Antoinette elbisesi. Dosyanı gördüm."

"Ne?"

"Cricket yarışmalarımdan birinde dosyayı taşıyordu. Lanet şeyi neredeyse okşayacaktı. Tabii ki onunla acımasızca dalga geçtim ama ilginçti. O sayfalara çok emek harcamışsın. Gerçek elbiseye de çok fazla emek harcayacağını söyledi." Odama bakıyor. "Devasa bir balo elbisesini saklamanın mümkün olduğunu sanmıyordum ama anlaşılan yanlışmışım."

"Ah. Şey, burada değil. Üzerinde çalışmayı bıraktım. Dansa gitmeyeceğim."

"Ne? NEDEN? Yarım senedir üzerinde çalışıyormuşsun."

"Evet ama ezikçe değil mi? Tek başıma gitmek?"

Calliope bana aptalmışım gibi bakıyor. "O zaman kardeşimle git."

Önerisinden (*izin vermesinden!*) ötürü heyecanlanıyorum ama bunu çoktan düşünmüştüm. "Dans haftaya. O sırada hâlâ ABD Artistik Patinaj Şampiyonası için ülkenin diğer tarafında olacak."

Şampiyona bütün bir hafta sürüyor. Antrenmanlar, buza ve piste alışma, medyayla röportajlar, iki program, ayrıca madalya alırsa fazladan bir gösteri. Cricket destek olmak için bütün zaman zarfı boyunca Calliope'nin yanında kalacak.

Calliope, "Ah," diyor.

"Ayrıca zaten aptalca." Calliope'nin kostümünün notlarına bakıyorum ve bir saç tutamını çekiştiriyorum. "Büyük bir dans. Büyük bir elbise. Ne anlamı var ki?"

"Lola." Sesi monoton. "Dansa gitmek istemek aptalca değil. Güzel bir elbise giyip bir geceliğine güzel hissetmek istemek aptalca değil. Bunun için bir kavalyye de ihtiyacın yok."

Sessiz kalıyorum.

Başını iki yana allıyor. "Eğer gitmezsen o zaman gerçekten aptalsın. Kardeşimi de hak etmiyorsun."

otuz ikinci bölüm

Bütün gün ve gece boyunca Calliope'nin kostümü üzerinde çalışıyorum. Eskileri dikişlerinden yırtıp yeni parçaları birbirlerine dikiyorum ve kendi koleksiyonumdan süsler ekliyorum. Ancak gece yarısı civarında penceremde kısa bir ara veriyorum. Cricket da bana katılıyor. Öne eğilip dirseklerini pencere pervazına dayıyor. Uzun kolları ve uzun parmaklarıyla bu pozisyon aşırı derecede *bir böceği* anımsatıyor. Bu tatlı. Çok tatlı.

"Kardeşıme yardım ettiğin için teşekkürler," diyor.

Öne eğilip pozisyonunu taklit ediyorum. "Memnuniyetle."

Calliope kendi penceresinden dışarı uzanıyor. "FLÖRT ETMEYİ KES VE İŞİNİN BAŞINA DÖN."

Aram buraya kadarmış.

Cricket, "Cal, baksana," diye sesleniyor. Calliope ona doğru baktığında, Cricket bileğinden yeşil bir lastik alıp onun kafasına doğru atıyor. Lastik sert bir *çıt* sesiyle Calliope'nin burnuna çarpıyor ve evlerimizin arasına düşüyor.

"Ne kadar da olgunca." Calliope sertçe penceresini kapatıyor.

Cricket bana sırtıyor. "Bundan hiç bıkmıyorum."

"O lastikleri takmanın bir sebebi olduğunu biliyordum."

"Hangi rengi istersin?"

Ben de sırtıyorum. "Mavi. Ama yüzüme atmamaya çalış."

"Asla." Hızla bir lastiği yanıma doğru atıyor.

Lastik halıma iniyor, ben de lastiği bileğime geçiriyorum. "Parmaklarını iyi kullanıyorsun." Ona *lastiklerden bahsetmiyorum*, anlamına gelen manalı bir bakış atıyorum.

Dirsekleri altından kayıyor.

"İyi geceler Cricket Bell." Gülümseyerek perdemi kapatıyorum.

"İyi geceler Lola Nolan," diye sesleniyor.

Lastik hâlâ Cricket'ın teninin sıcaklığını taşıyor. Gece-
nin geri kalanı boyunca çalışıyorum ve ay batarken kostümü bitiriyorum. Yatağa yığılıyorum ve diğer elim mavi lastiğin üzerinde uyuyakalıyorum. Rüyamda mavi gözler, mavi ojeler ve mavi şeker kristalleriyle kaplı dudaklarla yapılan ilk öpüşmeler görüyorum.

"Nerede?"

"Hı?!" Calliope ve annesinin yatağının üzerinde duruşunun korkutucu görüntüsüyle uyanıyorum. İnsanlar bana bunu yapmayı kesmek ZORUNDA.

Calliope yine, "Bitti mi? Nerede?" diye soruyor.

Saatime bakıyorum. Sadece iki saat uyumuşum. Yataktan yuvarlanarak yere iniyorum. "Dolabımda," diye mırıldanıp dolabın kapağına doğru emekliyorum. "Güzlerce asmam gerekti."

Dolaba ilk Bayan Bell ulaşıyor. Kapağı sonuna kadar açıp nefesini tutuyor.

Calliope, "Ne? Ne oldu?" diye soruyor.

Bayan Bell kostümü çıkartıp Calliope'nin görmesi için havaya tutuyor. "Ah, Lola. Çok güzel."

Calliope kostümü askıdan kapıp ancak güzel, atletik kızların yapabildiği şekilde insanların önünde utanmadan soyunuyor. Ben utanarak başımı çeviriyorum.

"Ahhhh," diyor.

Tekrar bakıyorum. Boy aynamın önünde duruyor. Siyah kostümün uzun, ince, tül gibi kolları var. Zarif, parıltılı ve cezbediciler. Ama aynı zamanda da parmaksız opera eldivenlerini çağırıştırıyorlar çünkü kollarının üst kısmında bitip zarafetle çıplak omuzlarını sergiliyorlar. Elbisenin bu hissi tekrarlayan bir eteği var ama üst kısmı boyundan bağlanıyor ve alttan gözükmesi için ince bir kat daha ekledim ki birden fazla askı gözüksün, pullu ve seksi olsun.

Bütün olarak bakıldığında romantik ama cesur bir izlenim bırakıyor.

Calliope hayranlık içinde. "Bana çılgın, Lolamsı bir şey vereceksin diye korkuyordum. Ama bu tam benlik. Bu benim şarkıma, programıma uygun."

Araya hakaret karıştırmış olsa da mutlulukla ışıldıyorum.

Bayan Bell, Calliope'ye, "İlk kostümünden daha iyi," diyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum.

İkisi de, "Evet," diyor.

Yerden kalkıp kostümü inceliyorum. "Biraz tadilat yapılabilir, şuraya ve şuraya." Gevşek duran iki yere işaret ediyorum. "Ama evet. İş görür."

Bayan Bell sıcak ve rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. "Özel bir yeteneğin var Lola. Teşekkürler."

Beni seviyor! En azından dikiş yeteneğimi seviyor ama buna da razıyım.

Şimdilik.

Kapıma vurulunca ebeveynlerimi içeri alıyorum. Hayranlık dolu sesler çıkardıklarında, Calliope de ben de ısırl ısırl gülümsüyoruz. Kostümü bir saat içinde yapabileceğim hızlı tadilatlar için işaretliyorum. Bir saat içinde yapmak zorundayım çünkü bir saat sonra havaalanına gidecekler. Herkesi kovuyorum ve dikiş dikerken tekrar tekrar Cricket'ın penceresine bakıyorum. Orada değil. Gitmeden önce onu görebilmek için görünmez aya dua ediyorum.

Altmış beş dakika sonra Bell'lerin garaj yoluna doğru koşuyorum. Calliope ve annesiyle babası son bavulları yüklüyorlar. Aleck de kucağında Abby'yle orada. Benim hissettiğim kadar uykusuz gözüküyor ama yeni kostümü tutması için Abby'nin elini uzatıyor alayla.

Calliope bu şakayı hiç komik bulmuyor.

Aleck ve Abby burada kalıyor, diğer herkes gidiyor. Yalnız kalmanın Aleck'i harekete geçmeye zorlayacağını umuyoruz ama Andy'yle onları kontrol etmeye dair gizli planlarımız var. Ne olur ne olmaz diye. Tam Cricket'ı sormak için ağzımı açarken, Cricket koşarak evden çıkıyor. "Geldim, geldim!" Nihayet garaj yolunda birinin daha olduğunu fark ettiğinde aniden benden on beş santim ötede duruyor.

Başımı kaldırıyorum. Sonra Cricket'la göz göze gelene kadar biraz daha kaldırıyorum.

Calliope, "Arabaya bin," diyor. "Gidiyoruz. Hemen."

Cricket, "Hâlâ lastiği takıyorsun," diyor.

"Hâlâ üzerimde gördüğün her şeyi giyiyorum." Sonra kendimi dövmek istiyorum çünkü lastiği taktığımı unuttuğumu sanmasını istemiyorum. Lastiğini taktığının son derece farkındayım.

"CRICKET." Bu sefer konuşan Bayan Bell.

Cricket'a söylemek istediğim yüzlerce şeyle doluyum ama bütün ailesinin bizi izlediğinin farkındayım. O da "Şey, haftaya görüşürüz?" diyor.

"İyi şanslar. Kardeşine. Sana da. Her ne için olursa olsun."

"CRICKET!" diyor arabadaki herkes.

"Güle güle," deyiveriyoruz. Cricket arabaya binerken Aleck eğilip kulağına bir şey fısıldıyor. Cricket bana bakıp kıpkırmızı kesiliyor. Aleck gülüyor. Cricket araba kapısını çarparak kapadığında, Bay Bell çoktan ilerlemeye başlamış durumda. El sallıyorum. Araba köşeyi dönüp gözden kaybolana dek Cricket veda etmek için elini havada tutuyor.

"Ee?" Aleck başını Abby'nin onu tutmaya çalışan ellerinden uzaklaştırıyor. "Kardeşim ve sen ha?"

Yanaklarım yanıyor. "Ona ne söyledin?"

"Ona sendeki ateşin bacayı sardığını ve erkek olup harekete geçmesini söyledim."

"Yok artık!"

"Evet, söyledim. Eğer harekete geçmezse, senin onun üzerine atlamayı öneririm. Eğer fark etmediysen kardeşim bu konularda biraz aptal."

Cricket penceresinde bana bir not bırakmış. Her zamanki siyah keçeli kalemle yazılmış ama bir ekleme var: Dolores Sokağı'nın kaldırım köşesinin üzerinden boyama kalemiyle geçerek adımın izini çıkarmış.

Notta şu yazıyor: DANSA GİT DOLORES.

Dansa gideceğim.

Norah cuma akşanı, "Calliope'yi duydum," diyor. "Altıncı olmuş, değil mi?"

İçimi çekiyorum. "Evet." Kısa programından sonraki röportajda, Calliope sessiz ama kontrollüydü. Tam bir profesyoneldi. "Hayal kırıklığına uğradım," dedi, "ama bir şansım daha olduğu için memnunum."

Norah, "Çok yazık," diyor.

"Henüz bitmedi." Sesim sert. "Hâlâ şansı var."

Norah bana tedirgin bir bakış atıyor. "Sence bunu bilmiyor muyum? Hiçbir şey asla bitmez."

Ailem, Lindsey ve ben televizyonun etrafında toplanmış oturuyoruz. Herkes Marie Antoinette elbisem üzerinde çalışıyor. Geriye tek kalan son dekoratif detaylar. Calliope'nin serbest programının başlamasını beklerken yardım ettikleri için minnettanm.

Bayanların kısa programı iki gece önceydi. Daha baştan, sonda ne olacağını gördük, kamera Calliope'nin ilk pozisyonunu gösterdiği anda. Gözlerinde ve gülümsemesinin altında yatıyordu. Korku. Müzik başladığında bir sorun olduğu aşikârdı.

Çok çabuk oldu.

En zor kombine hareketleri baştaydı, patencilerin onları yapabilecek güçlerinin tam olması için genelde hep başta oluyorlar. Anlatıcılar, Calliope'nin antrenmanda inişini başaramadığı üçlü atlayışı için telaş içindelerdi.

Calliope üçlü atlayışın inişini başardı ama kombinasyondaki diğer harekette düştü.

Yüzündeki ifade korkunçtu. Sadece bir an, sonra hemen kendini toparladı. Calliope cesaretle pistin öteki tarafına kayarken anlatıcılar acıyan sesler çıkardılar ama bizim oturma odamız sessiz kaldı. Bütün bir sezon boyu yapılan antrenman. Bir hiç için.

Sonra Calliope *tekrar düştü*.

Erkek anlatıcı, "Her şey yetenek değil," dedi. "Kafa yapısıyla da ilgili. Calliope insanların ondan beklediklerini yapamadı ve bu durumunu kötüleştirdi."

Kadın anlatıcı, "Potansiyelden daha büyük bir yük yok," diye ekledi.

Ama Calliope onları duymuş, yeter demiş gibi kaslarını her büktüğünde, patenlerini her ittiğinde kararlılığı artmaya başladı. Başarıyla fazladan bir atlayış daha yaptı ve fazladan puan kazandı. Programının son üçte ikisi mükemmeldi. Olimpik takıma seçilmesi imkânsız değil ama bu gece kusursuz bir serbest programa ihtiyacı var.

"Bakamayacağım." Andy, Marie Antoinette elbisemin tuttuğu köşesini bırakıyor. "Ya Lola'nın kostümünü giyersen madalya alamazsa?"

Bu beni de rahatsız ediyor ama Andy'yi daha fazla endişelendirmek istemiyorum, o yüzden omzumu silkiyorum. "O zaman benim suçum olmaz. Ben sadece kıyafeti yaptım. Kıyafetle kayması gereken o."

Kamera Calliope'nin koçu olan Petro Petrov'u, beyaz saçlı ve sakallı yaşlıca adamı gösterdiğinde geri kalanımız da elbisemi bırakıyoruz. Petro Petrov, pistin kenarında Calliope'yle konuşuyor. Calliope başını sallıyor, başını sallıyor ve tekrar başını sallıyor. Kameraman yüzünü iyi yakalayamıyor ama kostümü harika gözüküyor.

Televizyona çıktım! Bir bakıma!

Norah, "Bunu bir günde mi yaptın?" diye soruyor.

Nathan eğilip kolumu sıkıyor. "Olağanüstü. Seninle gurur duyuyorum."

Lindsey sırtıyor. "Belki de elbisemi sen yapmalıydın."

Bu haftanın başında dans için alışverişe gittik. Elbiselerini ben buldum. Basit, minyon figürünü güzel gösteren bir kesim ve Chuck Taylor ayakkabılarıyla aynı kırmızı tonunda. Charlie'yle birbirlerinin aynı olan ayakkabılarını giymeye karar verdiler.

"Sen dansa gidecek misin?" Norah şaşkın. "Kimseyle çıkmadığını sanıyordum."

Lindsey, "Çıkmıyorum," diyor. "Charlie sadece arkadaşım."

"Yakışıklı bir arkadaş," diyorum. "Sürekli takıldığı bir arkadaş."

Lindsey gülümsüyor. "Şu anda ciddi bir şey istemiyorum. Eğitim planım önce geliyor."

Anlatıcılar, Calliope'nin yolculuğunu tekrar anlatmaya başlıyorlar. Bu kadar doğal yeteneğe sahip birinin her zaman kilitlenip kalmasının ne fena olduğundan bahsediyorlar. Sürekli koç değiştirmesini eleştiriyorlar ve yanlış şekilde mükemmel olmaya çalışmasıyla ilgili cesur bir ifade kullanıyorlar. Televizyonu yuhalıyoruz. Yine böyle sürekli eleştirilerek yaşamak zorunda kaldığı için ona üzülüyorum. Ama aynı zamanda çabalamaya devam ettiği için hayranlık hissediyorum. Bu kadar sert bir duvar örmesine şaşmamalı.

Kanalın ailesini göstermesi için yanıp tutuşuyorum, bunu kısa program sırasında HİÇ yapmadılar. Bir patencinin ikizi dikkate değer değil mi? Dün onu aradım çünkü hâlâ beni arayamayacak kadar utangaç. Anlaşılabilir şekilde stresliydi ama onu güldürdüm. Bugün Norah'ı çağır-mam için beni cesaretlendiren de o oldu.

"Ailenin bir parçası," dedi. "Elinden geldiğince onu cesaretlendirmelisin. İnsanlar birinin onları önemseydiğini bildiklerinde daha çok uğraşıyorlar."

"Cricket Bell." Telefonuma doğru gülümsedim. "Ne zaman bu kadar akıllandın?"

Cricket tekrar güldü. "Aile gözlemiyle geçen uzun, çok uzun saatler sayesinde."

Kameraman beni duymuş gibi ONU gösteriyor. Onu! Cricket boynuna gevşekçe bağladığı çizgili bir şal takmış ve gri yün bir hırka giyiyor. Saçları hafifçe karla kaplı ve yanakları pembe. Salona yeni gelmiş olmalı. Kışın vücut bulmuş hali gibi. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey

Kamera Calliope'yi gösterince, Cricket'a geri dönmesi için televizyona bağdırmamak adına dilimi ısırmak zorunda kalıyorum. Petro, Calliope'nin yumruk yaptığı ellerinden birini tutup hafifçe sıkıyor, sonra Calliope tezahürat yapan ve pankart sallayan binlerce izleyicinin haykırılarıyla buza doğru süzölüyor. Yüz ifadesinin ilk net çekimini beklerken, oturma odamdaki herkes nefeslerini tutuyor.

Erkek anlatıcı, "Şuraya bakar mısınız?" diyor. "Calliope Bell mücadele etmeye gelmiş!"

Bu, müziğin başlamasını beklerken gözlerindeki ateşte ve duruşundaki güçte yatıyor. Teni soluk, dudakları kırmızı, koyu kahverengi saçları parlak bir topuz halinde. Büyüleyici ve tam bir savaşçı. Müzik başlayınca müziğin romantizminde kayboluyor ve şarkının ta kendisi oluyor. Calliope, artık Juliet.

Kadın anlatıcı, "Üçlü bir *lutz/double toe* ile açılış yapıyor," diyor. "Geçen sene Dünya Artistik Patinaj Şampiyonası'nda bu harekette düşmüştü..."

Calliope hareketi başarıyla bitiriyor.

"Üçlü *salchow*... Nasıl eğildiğine bakın, bakalım bu dönüşü bitirmesine yetecek yüksekliğe ulaşacak mı?"

Calliope hareketi başarıyla bitiriyor.

Anlatıcılar büyülenmiş bir sessizliğe bürünüyorlar. Calliope sadece atlayışları başarıyla yapmıyor, onları gösterişle sergiliyor. Vücudu hararet ve duyguyla titriyor. Amerika'nın her yerinde küçük kızların bir zamanlar benim yaptığım gibi bir gün ona benzemeyi hayal ettiğini düşünüyorum. Harika bir spiral hareket dizisi, gözalcı kombine bir dönüşle devam ediyor. Kısa süre sonra Calliope zaferle havaya kollarını kaldırıyor ve programı bitiyor.

Kusursuz bir serbest program.

Kamera kutlama yapan kalabalığa dönüyor. Ailesini gösteriyor. Bell ebeveynleri kucaklaşıyor, gülüyor ve ağ-

lıyorlar. Yanlarında ise Calliope'nin çılgın saçlı ikizi ciğerlerinin yettiğince tezahürat yapıyor. Kalbim cıvıldıyor. Kamera haykırıp havaya yumruk atan Calliope'ye dönüyor.

Hayır! Kardeşine dön!

Anlatıcılar gülüyor. Adam, "Olağanüstü," diyor. "Pozisyonları, uzanışları. Gününde olduğunda Calliope Bell gibi kimse yok."

"Evet ama bu, felaket kısa programının üstesinden gelmesine yetecek mi?"

Adam, "Eh, laneti devam ediyor," diye yanıt veriyor. "İki hatasız program yapmayı başaramadı ama tam bir geri dönüş yaptı. Calliope başını dik tutabilir. Bu kariyerinin en iyi performansıydı."

Calliope paten korumalarını takıp puanların açıklandığı, gerçeğe uygun şekilde "öpüşme ve ağlaşma" takma adını almış alana yürüyor. İnsanlar çiçek ve ayıcıklar fırlatıyorlar, Calliope de birkaç kişiyle çakıyor. Petro kolunu omuzlarına doluyor ve puanlarını beklerken mutlulukla ve gerginlikle gülüyorlar.

Puanları açıklandınca, Calliope'nin gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Calliope Bell ikinci oluyor.

İkinci olduğu için çok mutlu.

otuz üçüncü bölüm

Peruğu takıyorum ve neredeyse mutluyum.

Yansımamda yanlış bir şey var.

Sorun, Marie Antoinette'i gururlandıracak kostümüm değil. Açık mavi elbise feminen, abartılı ve devasa. Etekleri ve üst etekleri, kurdeleleri ve süsleri, boncukları ve dantelleri var. Korsajı çok güzel ve korse altına sıkı bir şekilde oturup vücudumu güzel gösteriyor: doğru kısımlar ya daha ince ya da daha yuvarlak. Boynum pırlanta gibi kristal bir kolyeyle kaplı ve kulaklarımda avize gibi ışıltılı küpeler var. Yansıyan ışıkla parıldıyorum.

Sorun makyajım mı?

Yüzümde beyaz pudra, kırmızı allık, şeffaf kırmızı parlattıcı var. Marie Antoinette'in rimeli yoktu, o yüzden burada hile yapmak zorunda hissettim. Bir çift sahte kirpiğin üzerine oldukça fazla rimel sürdüm. Bakışlarım yukarı kayıyor. Beyaz peruk altmış santim yüksekliğinde ve mavi kurdelelerle, pembe güllerle, pembe tüylerle ve tek bir mavi kuşla süslü. Çok güzel. Bir sanat eseri. Yapmak için gerçekten çok uzun zaman harcadım.

Ama uygun değil.

"Kendimi görmüyorum," diyorum. "Ben yokum."

Andy kemerli asker çizmelerimin bağcıklarını açıp onları giymeme yardımcı olmaya hazırlanıyor. Kolunu iyice açarak işaret ediyor. "Ne demek istiyorsun? Benim TEK görebildiğim sensin."

"Hayır." Yutkunuyorum. "Çok fazla Marie var, yeterince Lola yok."

Kaşlarını çatıyor. "Amacın bu olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle düşünüyordum ama ben kıyafetin içinde kayboldum. Yokum. Bir Cadılar Bayramı kostümüne benziyorum."

"Ne zaman Cadılar Bayramı kostümüne benzemiyorsun ki?"

"Baba! Ciddiyim." Paniğim hızla artıyor. "Dansa böyle gidemem, bu çok fazla. Aşırı fazla."

Andy, Nathan'a, "Hayatım," diye bağırıyor. "Buraya gelsen iyi olur. Lola yeni kelimeler kullanıyor."

Nathan eşiğimde beliriyor ve beni görünce sırtıyor.

"Kızımız," Andy dramatik bir etki yaratmak için duruyor, "bu çok fazla dedi."

Kahkaha atıyorlar.

"HİÇ KOMİK DEĞİL." Sonra nefesimi tutuyorum. Korsem kaburgamı eziyor ve bağırışımı zor ve acılı bir hale getiriyor.

"Eyvah." Nathan birdenbire yanımda bitiyor, eli sırtımda. "Nefes al. Nefes al."

Zaten dansa gidip sınıf arkadaşlarımı görmek konusunda endişeliydim. En azından yalnız olmayacağım, orada Lindsey ve Charlie'yle buluşacağım ama böyle gidemem. Çok utanç verici olur. Lindsey'nin buraya gelmesine ihtiyacım var. O olsa kontrolü ele alırdı. Ama bir cinayet çözüme partisinde ve Charlie, cinayeti ondan önce çözeceğine dair bir ay boyunca öğle yemeği ısmarlamasına iddiaya girdi. Lindsey için kazanması önemli.

Nefes nefese, "Telefonum," diyorum. "Bana telefonu-
mu verin."

Andy telefonu uzatıyor, ben de Lindsey yerine Cricket'ı
arıyorum. Bütün akşamüstü olduğu gibi doğrudan sesli
mesaj bırakmaya yönlendiriliyorum. Bu sabah dansa git-
tiğimden emin olmak için aradı ama ondan beri konuşma-
dık. Sürekli uçakta olduğu, ilk yavaş şarkıda birdenbire
okulumda belirerek bana sürpriz yapmayı planladığı için
iletişim kuramadığımızın hayalini kuruyorum ama bir
kar fırtınasının bağlantısında sorun yaratıyor olması daha
muhtemel. Bu akşam Şampiyonların Gösterisi var ve Calli-
ope de sahne alacak. Cricket orada olmak zorunda.

Ama yarın evde olacak.

Bu düşünce bir süreliğine beni sakinleştiriyor. Sonra
yine yansımamı görüyorum ve yarının bu akşama hiç yar-
dımı dokunmadığını fark ediyorum.

"Pe-kiiii." Andy telefonu sımsıkı tutan elimden çekiyor.
"Bir plana ihtiyacımız var."

"Bir planım var." Peruğu kafamda tutan firketeleri sö-
küyorum. "Peruğu çıkartacağım. Kendi saçlarımla peru-
ğun modern bir yorumunu yapacağım." Firketeleri dartlar
gibi yere fırlatmaya başlayınca ebeveynlerim endişeyle ge-
riliyor.

Nathan, "Bu kulağa..." diyor.

Andy, "Çok zor geliyor," diyor.

Peruğu söküp masama atıyorum.

"Bunu yapmak istediğinden..." Ben peruktaki pembe
gülleri çekerken Nathan'ın cümlesi yarıda kesiliyor. Gül-
lerin yarısı yırtılınca Andy elini ağzına götürüyor. Sonra
kuşu çekiyorum. "Sorun yok," diyorum. "Bunları kendi
saçıma koyacağım, iyi olacak." Peruğun geri kalanını yere
atıyorum ve haykırıyorum. Saçlarım dolanmış, düğümlen-
miş, karmakarışık ve de basık duruyor. Birinin kafasına
gelebilecek kötü şeylerin hepsi aynı anda olmuş.

Ben bu felaketin içinden bir fırça geçirmeye çalışırken, Andy nazikçe saçımda kalmış bir firketeyi çıkartıyor. "Dikkat et!" diyor.

"DİKKAT EDİYORUM ZATEN." Fırça saçlarıma takılınca gözyaşlarına boğuluyorum.

Andy, Nathan'a dönüyor. "Kimi aramalıyız? Saç yapan kimi tanıyoruz?"

"Bilmiyorum!" Nathan hazırlıksız yakalanmış gözüküyor. "Geçen hafta büyük siparişi veren o kadın?"

"Hayır, şu anda iştedir. Peki ya Luis?"

"Sen Luis'ten nefret ediyorsun. Peki ya..."

"Peruğu takacağım! Peruğu takacağım, unutun gitsin!" Siyah rimelimin beyaz pudramdan aktığını hissederken geriye doğru tökezliyorum ve sağ ayağım peruğun üzerine basıyor. Peruğun altındaki kablolu yapı dümdüz olacak şekilde eziliyor.

Ebeveynlerim nefeslerini tutuyorlar. Kış dansıma Marie Antoinette olarak girdiğime dair son hayalim kayboluyor.

Korsemi çekiştirip göğsüme hava alabilmek için zorla yer açıyorum. "Buraya kadarmış."

Biri odaya inerken, pencerenin yanında bir gümbürtü oluyor. "Yalnızca peruk buraya kadarmış."

İçgüdüsel olarak ona doğru atılıyorum ama elbisem o kadar ağır ki halıma doğru yüzüstü düşüyorum. Elbisem kapalı bir akordeon gibi etrafımda çöküyor. Utançtan ölmenin mümkün olduğunu bilmiyordum. Ama sanırım bu gerçekten olabilir.

"İyi misin? Bir şey oldu mu?" Cricket dizlerinin üzerine eğiliyor. Doğrulup oturmama yardım ederken beni kuvvetle tutuyor. Kollarına yığılmak istiyorum ama beni dikkatle bırakıyor.

“Sen... Neden...”

“Şampiyona’dan erken ayrıldım. Dansın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve sana sürpriz yapmak istedim. İçeri yalnız girmek zorunda kalmanı istemedim. Bunu kaldıramayacağından değil,” diye ekliyor. Şu anki durumumu düşünürsek bu çok nazik bir söz. “Ama görkemli girişin için ben de orada olmak istedim.”

Halıdan dolayı aşındıkları ve rimelle kaplandıkları için yanaklarımı siliyorum. “Görkemli girişim.”

Ebeveynlerim, Cricket aniden belirdiği için şaşkınlıktan donakalmış durumda. Cricket özür diler bir edayla onlara dönüyor. “Ön kapıyı kullandım ama beni duymayacağını düşünmüştüm. Pencere de açtı.”

Andy, “Hep sürprizlerle dolu olmuştun,” diyor.

Cricket ona gülümsedikten sonra yine geriye, bana doğru dönüyor. “Hadi. Seni dans için hazırlayalım.”

Başımı çeviriyorum. “Dansa gitmeyeceğim.”

“Gitmek zorundasın.” Cricket dirseğimi dürtüyor. “Seni götürebilmek için geldim, unuttun mu?”

Gözlerine bakamıyorum. “Aptal görünüyorum.”

Usluca, “Hadi ama. Hayır,” diyor. “Çok güzel görünüyorsun.”

“Yalan söylüyorsun.” Bakışlarımı kaldırıyorum ama titrememesi için bir an dudağımı ısırmanın gerekiyor. “Akan rimelden yüzüm palyaçoğa döndü. Saçlarım masallarda çocukları yiyen cadıları andırıyor.”

Cricket eğlenmiş gözüküyor. “Yalan söylemiyorum. Ama sana biraz çekidüzen vermeliyiz,” diye ekliyor.

Kollarımı tutup ayağa kalkmama yardım etmeye koyuluyor. Nathan öne doğru bir adım atıyor ama Andy onun omuzlarından birini tutuyor. Cricket güvenle beni ayağa kaldırmak için elbisemin eteğini düzeltirken, ebeveynlerim de onu izliyor. Cricket beni odamdaki banyoya götü-

rüyor. Nathan ve Andy de uygun bir mesafeden bizi takip ediyor. Cricket lavabonun musluğunu açıp aradığı şeyi bulana dek tezgâhımın üzerindeki şişeleri ve tüpleri arıyor. "Aha!"

Makyaj temizleyici.

"Calliope de aynı makyaj temizleyiciyi kullanıyor," diye açıklıyor. "Aşırı zor performanslardan sonra buna ihtiyacı oluyor. Şey," yüzüme doğru işaret ediyor, "aynı sebepten dolayı."

"Ah, Tanrım." Aynaya doğru gözlerimi kırıştıyorum. "Bir mürekkep hokkası üzerime kusmuş gibi gözüküyor."

Cricket sırtıyor. "Biraz. Hadi, su sıcak."

Ben lavabonun önünde durana dek beceriksizce kıpır-danıyoruz, sonra Cricket elbisemin önüne bir havlu koyuyor. Ben çok büyük bir zorlukla öne eğiliyorum. Ben makyajımı silerken, Cricket'ın parmakları da saçlarımın içine geçip onları geride tutuyor. Bana değmesi rahatlatıcı. Yüz pudrası, rimel, sahte kirpikler ve allık kayboluyor. Yüzümü kuruluyorum ve gözlerim aynada onunkileri buluyor. Tenim çıplak ve pembe.

Cricket da gizli olmayan bir arzuyla bana bakıyor.

Nathan eşikten boğazını temizleyince irkiliyoruz. "Saçların için ne yapacaksın?" diye soruyor.

Kalbim ağırlaşıyor. "Sanırım farklı bir peruk takacağım. Basit bir şey."

Cricket, "Belki... Belki ben yardımcı olabilirim," diyor. "Biraz deneyimim var saçlar konusunda."

Kaşlarımı çatıyorum. "Cricket. Hayatın boyunca saçların hep aynıydı. Sakın saçlarına kendin bu stili verdiğini söyleme."

"Hayır ama..." Ensesini ovuşturuyor. "Bazen yarışmalardan önce Cal'e saçları için yardım ediyorum."

Kaşlarım havaya kalkıyor.

"Eğer dün sorsaydın, bunun eşcinsel olmayan bir erkek için çok utanç verici bir yetenek olduğunu söyledim."

"Harikasin," diyorum.

"Sadece sen böyle düşünüyorsun." Ama memnun olmuş gözüküyor.

İşte o anda ne giydiğini algılıyorum nihayet. Güzel, parlak kumaştan ince, siyah bir takım. Pantolonu, tabii ki bilerek fazla kısa ve her zamanki sivri uçlu ayakkabılarını ve elbisemle tamamen aynı tonda uçuk mavi çoraplarını açıkta bırakıyor.

Üzerine atlamak istiyorum.

Nathan, "Tik tak," diyor.

Cricket'ın yanından geçip odama dönüyorum. Cricket masamdaki sandalyeye işaret edince eteklerimi havaya ve geriye doğru kaldırıp oturmanın bir yolunu buluyorum. Sonra Cricket parmaklarıyla saçlarımı tanyor. Elleri nazik ve hızlı, hareketleri yumuşak ve kendinden emin. Gözlerimi kapatıyorum. Parmak uçları tutamları köklerden uçlara doğru açıp saçlarımda gezerken oda sessiz. Ona doğru yaslanıyorum. Bütün vücudum canlanıyor.

Cricket eğilip kulağıma, "Gittiler," diye fısıldıyor.

Başımı kaldırıyorum ve tabii ki ebeveynlerim kapıyı aralık bırakmış. Ama gitmişler. Gülümsüyoruz. Cricket işine devam ediyor, ben de ellerine yerleşiyorum. Yine gözlerim kapanıyor. Birkaç dakika sonra Cricket boğazını temizliyor. "Şey, sana anlatacağım bir şey var."

Gözlerim kapalı kalıyor ama kaşlarım merakla yükseliyor. "Nasıl bir şey?"

"Bir hikâye."

Bunu kendine daha önce yüzlerce kere anlatmış gibi, kelimeleri rüya gibi, neredeyse hipnotize edici bir hal alıyor. "Bir zamanlar, ayla konuşan bir kız varmış. Ayla konuşan kızlara özgü bir şekilde gizemli ve mükemmelmış.

Yan evde bir çocuk yaşırmış. Çocuk, kızım her geçen yılla daha da mükemmel olmasını, daha da güzelleşmesini izlemiş. Ayın güzel kızın gizemini çözmesine yardım edip etmeyeceğini merak etmeye başlamış. O yüzden çocuk gökyüzüne bakmış. Ama aya odaklanamıyormuş. Yıldızlar dikkatini dağıtıyormuş.”

Cricket’in bileğinden bir lastik çektiğini duyuyorum, lastikle saçımın bir burgusunu tutuyor.

“Devam et,” diyorum.

Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. “Yıldızlar hakkında çok fazla şarkı ve şiir yazılmış olması önemli değilmiş çünkü çocuk kızı ne zaman düşünse, onları ısıltılı tutan kızmış gibi yıldızlar daha çok parlıyormuş.”

“Bir gün çocuğun taşınması gerekmiş. Kızı yanında götürmemiş, o yüzden yıldızları götürmüş. Gece penceresinden dışarı baktığında tek bir taneyle başlarmış. Tek bir yıldız. Çocuk yıldıza bir dilek tutarmış ve bu dilek kızın adı olurmuş.

“Kızın adını söyleyince ikinci bir yıldız belirirmiş. Çocuk yine kızın adını dilermiş ve yıldızlar dörde çıkarmış. Dört sekiz olmuş, sekiz de on altı. Böyle, evrenin görüp görebileceği en büyük matematik denklemine kadar devam etmişler. Bir saat geçtikten sonra gökyüzü o kadar çok yıldızla dolarmış ki çocuğun komşuları uyanırmış. İnsanlar kimin gökyüzünü aydınlatıldığını merak edermiş. Kızı düşünen çocuk aydınlatıyormuş.”

Gözlerim açılıyor ve kalbim boğazımda atıyor. “Cricket... Ben o değilim.”

Cricket saçlarıma firkete yerleştirmeyi bırakıyor. “Ne demek istiyorsun?”

“Benim hakkımda bir düşünce yaratmışsın, bir ideal ama ben o insan değilim. Mükemmel değilim. Mükemmel olmaktan çok uzağım. Bu kadar güzel bir hikâyeyi hak etmiyorum.”

"Lola, hikâye sensin."

"Ama bir hikâye bundan ibarettir. Gerçek değildir."

Cricket işine dönüyor. Pembe gülleri ekliyor. "Mükemmel olmadığını biliyorum. Ama bir insanı başkası için mükemmel kılan o kişinin kusurlarıdır."

Bir firketeyi daha yerleştirirken gözüm eline iliştiriyor. Bir yıldız. Daha önce üzerine çizdiği bütün yıldızlar benim içinmiş. Hâlâ boş olduğundan emin olmak için kapı eşiğine doğru bakıyorum ve elini tutuyorum.

Cricket eline bakıyor.

Başparmağımı yıldızda gezdiriyorum.

Cricket bana bakıyor. Gözleri olağanüstü derecede, ızdırıp verecek kadar mavi.

Sonra onu kendime doğru çekiyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Dudakları şaşkınlık ve şoktan gevşek. Cricket Bell'i içimde büyüyen her şeyle öpüyorum. Geri taşındığından beri, o yazdan beri, çocukluğumuzdan beri içimde büyüyen her şeyle. Onu daha önce kimseyi öpmediğim gibi öpüyorum.

Cricket kıpırdamıyor. *Dudakları kıpırdamıyor.*

Panikle başımı geri çekiyorum. Çok hızlı hareket ettim, hızlı davranarak ona baskı yaptım...

Cricket dizlerinin üzerine çöküp beni yine dudaklarına çekiyor.

Onun öpüşü hiç masum değil. Öpüşü tutkulu ama öpüşünde aynı zamanda neredeyse paniğe dönüşecek bir acele de var. Beni daha yakına, elbisemle sandalyemin izin verdiğiince yakına çekiyor ve beni o kadar sıkı tutuyor ki parmaklarının korsemmin arkasına bastırdığını hissediyorum.

Nefes almaya çalışarak geri çekiliyorum. Başım dönüyor. Nefesi kesik kesik çıkıyor, onu sakinleştirmek için ellerimi yanaklarına koyuyorum. "Böyle iyi mi?" diye fısıldıyorum. "İyi misin?"

Cevabı hüznü. Çok dürüst. "Seni seviyorum."

otuz dördüncü bölüm

Ay ışığı odama girip Cricket'in kınlgan halini gösteriyor. "Geri söylemen için söylemedim," diyor. "Lütfen eğer içten söylemeyeceksen söyleme. Bekleyebilirim."

Ayağa kalkıp elbisemi sandalyeden çekiyorum. Sonra da Cricket'in kalkmasına yardım edip ellerini belime yerleştiriyorum. Parmak uçlarımda kalkıp parmaklarımı ensesine yerleştiriyorum ve onu nazikçe öpüyorum. Yavaşça. Dili benimkini buluyor. Nefessizlikten hızla ayrılana dek, kalplerimiz gitgide daha hızlı atıyor, öpüşmelerimiz de gitgide daha ateşli bir hal alıyor.

Sersem sersem gülümseyip şişmiş dudaklarıma dokunuyorum. Bunlar tatlı, düzgün komşu çocuğun öpüşmeleri değil. Onu kravatından tutup daha yakına çekiyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Cricket Bell, bütün hayatım boyunca sana âşıktım."

Hiçbir şey söylemiyor. Ama parmakları korsajımın arkasını daha sıkı tutuyor. Vücudumu onunkine bastırmak için yanıp tutuşuyorum ama elbisem temas etmemizi tamamen imkânsız kılıyor. Biraz daha iyi bir pozisyona gelmek için kıpırdanıyorum. Cricket aşağı bakıp mavi lastiği

hâlâ taktığımı fark ediyor ve bu sefer benim lastiğimin altına geçen onun işaret parmağı oluyor.

Harika bir şekilde ürperiyorum. "Bunu asla çıkarmayacağım."

Cricket bileğimin narin derisini okşuyor. "Düşecek."

"Başka bir tane daha isterim."

"O zaman başka bir tane veririm." Gülümseyip burnunu benimkine değdiriyor.

Sonra sertçe kasılıyor ve beni itiyor.

Yukarı çıkan biri var. Cricket masamdaki kuşu kapıp saçlarıma soktuğunda Andy başını içeri uzatıyor. Babam bize bir bakış atıyor. "Sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim. Saat geç oluyor. Gitseniz iyi olur."

"Bir dakika içinde döneceğiz," diyorum.

"Ayakkabını bile giymemişsin. Makyaj da yapmamışsın."

"Beş dakika."

"Saat tutacağım." Andy kayboluyor. "Bir dahaki sefere gelen Nathan olacak," diye sesleniyor.

Cricket, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Çok beceriklisin. Hem de çok, çok becerikli." Göğsünü dürtüyorum, artık ona ne zaman istesem dokunabileceğimi bildiğim için çok mutluyum. "Nasıl bu kadar becerikli hale geldin?"

"İçimdeki beceriyi ortaya çıkardığımı söylemek yanlış olmaz." Karnımı dürtüyor. "Ama ben saçlarını kastetmiştim."

Aynaya dönerken gülümsüyorum ve... "AH."

Topuz profesyonel gözüküyor. Yüksek, muhteşem ve abartılı ama bana fazla gelmiyor. Beni tamamlıyor. "Bu... Bu... Mükemmel."

"Ölüm tehdidi altında bile olsan kimseye bunu yaptığımı söyleme." Ama sırtıyor.

"Teşekkür ederim." Duraksıyorum, sonra açık mavi oje-
lerime bakıyorum. "Başka biri için mükemmel olmaktan
bahsetmiştin ya?"

"Evet?"

Bakışlarım yine onunkilere kayıyor. "Bence de sen mü-
kemmelsin. Benim için mükemmelsin. Ayrıca bu akşam
inanılmaz gözüküyorsun. Hep öyle gözüküyorsun."

Cricket gözlerini kırptırıyor. Sonra bir kere daha. "Ba-
yıldım mı? Çünkü bu kelimelerin hayalini binlerce kere
kurdum ama bunları *gerçekten* söyleyeceğini hiç düşünme-
miştim."

Andy aşağıdan, "ÜÇ DAKİKA!" diye sesleniyor.

Gergin kahkahalara boğuluyoruz. Cricket tekrar odak-
lanmak için başını iki yana sallıyor. "Çizmeler," diyor.
"Çoraplar."

Onlara işaret ediyorum ve Cricket çizmeleri hazırlar-
ken, ben de kirpiklerime rimel sürüp yüzümü pudralıyorum
ve dudağıma parlatici sürüyorum. Makyaj malzemelerimi
çantama koyuyorum. İçimde eve gelmeden önce makyajı-
mı tazelemem gerekeceğine dair bir his var. Cricket beni
belimden yukarı kaldırıp yatağa taşıyor ve yatağın ucuna
koyduğunda eteklerimi kaldırmaya başlıyorum. Cricket'in
gözleri büyüyor ama alta kaç tane kat olduğunu görünce
bu daha da çok kahkahaya dönüşüyor.

Sırıtiyorum. "Altımda korseden fazlası var."

"Sadece ayağını uzat."

Aşağıdan: "BİR DAKİKA."

Cricket çömelip sol ayağımı ellerine alıyor. Çorabı çok
hızlı giydiriyor. Bacağıma geçirirken çizmem gıcırıyor.
Dikkatli, hızlı parmakları, çizmenin bağcıklarını dizime
kadar geçiriyor ve orada çok azıcık kalıyor. Gözlerimi ka-
payıp saatin durması için dua ediyorum. Çizmenin tokala-
rını çektiştirip sıkılaştırıyor. Sonra diğer tarafta da her şeyi

tekrarlıyor.

Nasıl oluyorsa, bu şimdiye kadar başıma gelen en seksi şey.

"Keşke daha çok ayağım olsaydı," diyorum.

"Bunu tekrar yapabiliriz." Son tokayı sıkılaştırıyor. "İstediğin zaman."

Kapı eşiği tıklanırken Betsy coşkuyla bize doğru zıplıyor. Ebeveynlerimin ikisi de burada. Cricket ayağa kalkmama yardım ediyor.

Nathan'ın yüz ifadesi yumuşayıp hayrete dönüşüyor. "Vay canına."

Duraksıyorum. "İyi anlamda mı?"

Cricket, "Ayakta alkışlanacak şekilde," diyor.

Herkesin bakışı beni yine gerginleştiriyor. Aynaya bakınca muazzam bir elbise, güzel saçlar ve parıldayan bir yüz görüyorum. Üstelik aynada bana gülümseyen yansıma gerçekten de *Lola*.

Andy, "Bir tane daha," diyor. "Saçlarındaki kuşu görebilmemiz için yandan."

Bir fotoğrafa daha poz vermek için başımı çeviriyorum. "Bu son."

Nathan, "Çizmelerle bir fotoğraf çektin mi?" diye soruyor. "Bize çizimleri göster."

Eteğimin ucunu kaldırıp gülümsüyorum. "Tık tak."

Andy, "Şu anda *harikulade* kelimesini kullanmamak için gerçekten çok uğraşıyorum," diyor.

Ama harikulade hissediyorum. Ebeveynlerim birinde ikimizin de olduğu, diğerinde ise sadece Cricket'in bulunduğu iki pozun daha fotoğrafını çekiyor ve sonra sisli geceye kaçıyoruz. Kaldırıma çıkmak *paniyerleri* katlamayı, eteklerimi kaldırmayı ve merdivenlerden yan yan inmeyi

gerektiriyor. Okuluma yürüyoruz çünkü yakın.

Ayrıca, arabaya sığamam.

“İşte! Buradalar!”

Aleck yandaki evin verandasında beliriyor. Abby kucağında. El sallayınca gözleri parktaki o vahşi yeşil papağanları gördüğündeki gibi BÜYÜYOR. “Ahhhhh,” diyor.

Aleck, “Harika gözüküyorsunuz,” diye sesleniyor. “Çılğın. Ama harika.”

Teşekkür olarak sırtıyoruz ve veda ediyoruz. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, elbise kaldırımda ilerlemeyi zorlaştırıyor. Sürekli yana dönmek zorunda kalıyorum ve el ele tutuşmak kolay değil ama ilk sokağı geçiyoruz.

“Hâlâ izliyorlar mı?” diye soruyorum.

Cricket arkaya bakıyor. “Dördü birden.”

İçim pırpır ediyor ama kelebekler mutlu ve beklenti dolu. İkimiz de aynı ânı bekliyoruz. Nihayet bir köşeyi dönünce, Cricket beni ilk evin kara/mor gölgesine çekiyor. Dudaklarımızı birbirlerine bastırıyor. Ellerimi saçlarının arasına geçirip onu yakınımaya çekiyorum. Beni duvara dayamaya çalışıyor ama duvardan sekiyorum. Güldüğümüzde dudaklarımız hâlâ temas halinde.

“Bir dakika.” Elbisemin yapısını yukarı kaldırıyorum ama bu sefer öteki türlü katlıyorum böylece yukarı kaldırdığım düz kısım sırtıma geliyor. “Pekâlâ. Tekrar dene.”

Cricket bu sefer yavaşça bütün vücudunu benimkine doğru itiyor ve kalçalarını kullanarak beni eve doğru dayıyor. Aramızda ne kadar kumaş olduğu önemli değil, vücudunun benimkine güçle dayanışı heyecan verici. Elektrik yüklü. Sonra kollarımız birbirini sarıyor, parmaklarımız vücutlarımıza geçiyor, dudaklarımız arayışta ve vücutlarımız *kilitleniyor*.

Eğer ben yıldızlarsam, Cricket Bell koskoca galaksiler eder.

Soğuk ve sert kış rüzgârı etrafımızda dönüyor ama aramızdaki boşluk sıcak ve tatlı. Cricket'ın kokusu ağızdan gözümü döndürüyor. Boynunu yukarıdan aşağı doğru öpüyorum ve rüzgârdan bunu duyamıyorum ama inlediğini hissediyorum. Parmakları kolayca, zarafetle korsemnin dantellerine geçiyor ve alttaki kombinezonumun etrafında geziniyorlar. Sırtımın minnacık bir noktasını okşuyorlar ama hissettiğim ürperiş omuriliğim boyunca geziniyor.

Yine dudaklarımız buluşuyor. Birbirimize daha da çok dayanıyoruz. Parmakları korsemnden çıkıyor. Sırtımdan önüme kayıyorlar ve ilk defa keşke elbisem daha az karmaşık olsaydı diye düşünüyorum. Bir sonraki elbisem çok daha kısa, tek bir kat ve *her şeyi* hissetmemi sağlayacak ince bir ipekten olacak.

Cricket çılgın bakışlarla çekiliyor. "Durmalıyız. Eğer şu anda durmazsak..."

"Biliyorum." Fakat tek yapmak istediğim devam etmek.

Kollarını bana sarıyor ve rüzgârla uçmak üzereymişim gibi bana sarılıyor. Kalplerimiz bu kadar şiddetle gümbürdemeyi kesene kadar bana sarılıyor. Tekrar nefes alabilene kadar bana sarılıyor.

Sis hâlâ yoğun ve kaldırımlar çok dolu ama herkes gelişimizi görüyor. Tezahüratlarla, el çırparak iki yana çekiliyorlar. Gülümsemelerimiz, kalplerimiz kadar samimi. Castro'nun parıltılı kaldırımlarından yürürken, bir şarkının klibindeymiş gibi hissediyorum. Saçlarının önünü kabartmış bir kadın, Cricket'la yumruk tokuşturuyor ve çevre dostu kuru temizleyicinin sahibi, Sevimli Ayıcık dövmeli adam ikimize de beğeniyle ıslık çalıyor.

Ya da belki sadece Cricket'a çalıyor. Ne de olsa Cricket çok seksi gözüküyor.

Okulumu giden yolun son köşesini döndüğümüzde, Cricket beni yine evlerin arasındaki bir boşluğun mahrem köşesine çekiyor. Kirpiklerimin arasından alayla ona bakıyorum. "Dudak parlatıcımı daha yeni sürdürdüm. Tekrar."

Ama Cricket birdenbire gergin. Çok gergin.

Yüz ifadesi beni endişeyle kaplıyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

Elini ceketinin iç cebine uzatıyor. "Sana bunu Noel'de vermek istedim, sonra da yılbaşında. Ama zamanında hazırlayamadım. Sonra zaten bu gece için daha uygun bir hediye olduğuna karar verdim, tabii ki dansa benimle gidersen. Ama bunu odanda veremezdim çünkü içerisi çok aydınlıktı, o yüzden dışarı çıkana kadar beklemek zorunda kaldım çünkü dışarı karanlık."

"Cricket! Vereceğin şey nedir?"

Yutkunuyor. "İşte-burada-umarım-beğenirsin." Sonra elini cebinden çekip avucuma ince, altın bir obje koyuyor. Disk, Cricket'ın vücut sıcaklığından dolayı ılık. Bir allık gibi yuvarlak ve açmak için ufak bir düğme var ama bir allıktan daha kalın.

Üstelik, metaline yıldızlar kazılı.

Kulaklarımda atan kalbimin sesi çok yüksek. "Açmaya neredeyse korkuyorum. Böyle mükemmel."

Cricket diski alıp gözümle aynı hızda tutuyor. "Düğmeye bas."

Titreyen işaret parmağımı uzatıyorum.

Tıkırt.

Sonra olağanüstü bir şey oluyor. Kapak geriye doğru açılıyor ve minyatür, ısıltılı bir evren yukarı kalkıp açılıyor. Ortada ufak, yuvarlak bir ay parlıyor, etrafında da küçük, parıldayan yıldızlar var. Nefesimi tutuyorum. Çok detaylı ve canlı. Cricket otomati yine avucuma yerleştiriyor. Büyülenmiş bir şekilde tutuyorum. Yıldızlar tembelce

bana göz kırpmıyorlar.

"Ayı yapmak çok uzun sürdü. Döngüsünü doğru yapmakta zorlandım."

Hayretle başımı kaldırıyorum. "Döngüsü mü?"

Cricket gerçek aya işaret ediyor. Üçüncü dördünde, sol tarafında bir dilimi karanlık. Tekrar aşağı bakıyorum. Küçük ay neredeyse tamamen aydınlık. Sol tarafındaki bir dilim karanlık. Şaşkınlıktan dilimi yutmuş gibiyim.

"Gittiğimde beni unutmaman için," diyor.

Panikle bakışlarımı kaldırıyorum.

Cricket hemen cevap veriyor. "O anlamda gitmek değil. Hafta içinde, ben okuldayken demek istedim. Artık taşınmayacağım. Sen neredaysen oradayım."

Bir elimle dar korsemi tutarak, rahatlamış bir şekilde nefesimi bırakıyorum.

"Hiçbir şey söylemedin." Cricket bir lastiğini çekiştiriyor. "Beğendin mi?"

"Cricket... Bu hayatımda gördüğüm en muhteşem şey."

Yüz ifadesi eriyor. Beni kollarına alıyor, ben de yine dudaklarına ulaşabilmek için çizmelerimin parmak uçlarına kalkıyorum. Onu gecenin sonuna kadar, hayatlarımızın sonuna kadar öpmek istiyorum. *Doğru kişi*. Deniz sisi gibi tuzlu bir tadı var. Ama aynı zamanda tatlı da, tıpkı...

"Vişne," diyor.

Evet. Bir dakika. Sesli mi konuşuyordum?

"Tadın vişne gibi. Saçların vişne gibi kokuyor. Bana her zaman vişne gibi koktun." Cricket burnunu başımın üzerine dayayıp kokumu içine çekiyor. "Artık bunu yapmaya iznim olduğuna inanmıyorum. Bunu yapmayı ne zamandır istediğimi bilemezsin."

Yüzümü göğsüne gömüp gülümsüyorum. Bir gün ona çay fincanımı anlatacağım.

Gece havasında kısa ömürlü kahkaha ve müzik sesi ya-

yılıyor, etrafımızda dönüyor. Bizi çağırıyor. Başımı kaldırıp Cricket'in gözlerinin derinliklerine bakıyorum. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Bir lise dansı? Sence de biraz aptalca değil mi?"

"Tabii ama zaten öyle olmaları gerekmiyor mu?" Cricket gülümsüyor. "Bilmiyorum. Daha önce hiçbir dansa gitmemiştim. Mutluyum. Gerçekten mut..."

Sözlerini yine tutkulu bir öpücükle kesiyorum. "Teşekkür ederim."

"Hazır mısın?" diye soruyor.

"Hazırım."

"Korkuyor musun?"

"Hayır."

Elimi tutup sıkıyor. Diğer elimle elbisemin ucunu kaldırıyorum. Asker çizmelerim önden gidiyor. Görkemli girişimi yapmak üzereyken başımı dik tutuyorum. Bana ayı ve yıldızları vermiş çocukla el eleyim.

Teşekkür

Bu romanda iki ayrı teşekkür bölümü olmalı, biri Kiersten White için, öteki ise diğer herkes için.

Ah Kiersten! Arka bahçedeki korsan oyunları, İngiltere sahili, Gotik orkide esrarları, İzlanda dansları, Fransız kafeleri ve ben bu kitabı yazarken çıktığımız diğer bütün maceralar için teşekkürler. Son cümlenin akıl sağlığına uygunluğu tartışılabilir, akıl sağlığımı korumama yardımcı olduğun için teşekkürler. Beni nazikçe ve ısrarla Son'a doğru yönlendirdiğin için teşekkürler. (Tekrar, tekrar ve tekrar.) Her şeyden çok, arkadaşım olduğun için teşekkürler. Hayatımda olduğun için minnettarım.

Kate Schafer Testerman: Hayalimdeki menajer olman olayını hatırlıyor musun? Gerçeğin daha da iyi olduğunu söyleyebilmekten ötürü çok mutluyum. Hem nazik hem de harika olduğun için teşekkürler.

Julie Strauss Gabel: İsmimin etrafına pırıltılı kalpler çizmek istiyorum. Senin sayende romanlarım çok daha iyi, çok daha güçlü. Kılavuzluğun, sabrın ve her zaman anlatmak istediğim hikâyeyi açığa çıkardığın için teşekkürler. Seninle çalışmak hem zevk hem de bir onur.

Bütün Genç Penguin Okuyucu Grubu'na teşekkürler. Scottie Bowditch, Kristina Duewell, Ashley Fedor, Jeanine Henderson, Lauri Hornik, Anna Jarzab, Liza Kaplan, Doni Kay, Eileen Kreit, Katie Kurtzman, Rosanne Lauer, Linda McCarthy, Irene Vandervoort ve Lisa Yoskowitz'e ayakta alkış.

En coşkulu destekçilerim olan aileme teşekkürler: anne-me, babama, Kara'ya, Chris'e, Beckham'a, J.D.'ye, Fay'e ve Roger'a. Size sahip olduğum için çok şanslıyım. Sizi seviyorum.

Arkadaşlıkları, taslaklara getirdikleri eleştirileri ve her şeyi anladıkları için yazar Paula Davis'e, Gayle Forman'a, Lisa Madigan'a, Laini Taylor'a, Natalie Whipple'a ve Daisy Whitney'ye teşekkürler. Hepiniz birer tanrıçasınız.

Muhteşem blog okuyucularıma teşekkürler. Harika olmayı unutmadıkları için John Green'e, Nerdfighteria'ya ve Wizard Rock'a teşekkürler. O süper vegan brunch'ı için Lauren Biehle'e, Natalie Payne'e, Lisa Pressley'ye ve Michelle Wolf'a teşekkürler. Manning Krull ve Marjorie Mesnis'e kütalar ötesi misafirperverlikleri, berbat korku filmleri ve harikulade şarap için teşekkürler. Chris Lane'e doğru sokakta, doğru mahallede ve doğru şehirde yaşadığı için, Anna Pfaff'a da gelecekteki köpeğinin ismini ödünç almama izin verdiği için teşekkürler. Ayrıca, LGBT eşitliği için çalışan herkese teşekkürler.

Son olarak da, bir lise dansının önemini anlayan, ülkenin öteki ucuna uçan, beni mezuniyete götüren ve benimle aynı Chuck Taylor ayakkabılar giyen Jarrod Perkins'e teşekkürler. Beni her zaman güzel hissettiriyorsun. Sen de çok yakışıklısın. On senelik harika evlilik ve daha nice, nice seneler için teşekkürler. Elvis'ten evlilik yeminimizi tazelemesini isteyelim, tamam mı? Chucklarımızı giyeriz.